

รายงานการพิจารณาศึกษา
การส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ
กรณีศึกษา: ถุงมือยาง

ของ

คณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา

สำนักกรรมการ ๑
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

(สำเนา)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา โทร. ๐ ๒๘๓๑ ๙๕๕๑

ที่ สว ๐๐๐๙.๐๙/ร ๗)

วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

เรื่อง รายงานการพิจารณาศึกษาการส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ กรณีศึกษา : ฤงม็อย่าง

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

ด้วยในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๗ (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่หนึ่ง) วันอังคารที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๖๒ ที่ประชุมได้มีมติตั้งคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งเป็นคณะกรรมการสามัญประจำวุฒิสภาตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๗๘ วรรคสอง (๓) มีหน้าที่และอำนาจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ กระทำกิจการ พิจารณาสอบหาข้อเท็จจริง หรือศึกษาเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริม สนับสนุน แก้ไขปัญหาและพัฒนาเกษตรกรรม การใช้ประโยชน์ที่ดิน น้ำและปัจจัยการผลิตทางการเกษตร การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทางการเกษตร อุตสาหกรรมทางการเกษตร อาหาร การสหกรณ์ การพัฒนาการผลิต การแปรรูป ธุรกิจการเกษตรและการเกษตรสร้างมูลค่า พิจารณาศึกษา ติดตาม เสนอแนะ และเร่งรัดการปฏิรูปประเทศ และแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ปัจจุบันคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา ประกอบด้วย

๑. พลเอก ฉัตรชัย สาริกัลยะ	ประธานคณะกรรมการ
๒. พลเอก ดนัย มีชูเวท	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. นายวิฑิตยา ผิวผ่อง	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. นายสุธี มากบุญ	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๕. นายลักษณะ วจนนวนวัช	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สี่
๖. นายสมชาย ชาญณรงค์กุล	เลขานุการคณะกรรมการ
๗. นายรณวริทธิ์ ปริยฉัตรตระกูล	รองเลขานุการคณะกรรมการ
และโฆษกคณะกรรมการ
๘. นางจินตนา ชัยยวรรณาการ	รองโฆษกคณะกรรมการ
๙. ศาสตราจารย์เกียรติคุณไกรสิทธิ์ ตันติศิรินทร์	ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๐. พลเอก ปัฐมพงศ์ ประถมภัฏ	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๑. พลเรือเอก ศักดิ์สิทธิ์ เข็ดบุญเมือง	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๒. นายเฉลียว เกาะแก้ว	กรรมการ
๑๓. นายบุญมี สุระโคตร	กรรมการ
๑๔. นางเบญจรัตน์ จรรย์ธาราสีทธิ์	กรรมการ
๑๕. นายประมาณ สว่างญาติ	กรรมการ
๑๖. นายไพโรจน์ พ่วงทอง	กรรมการ
๑๗. นายสำราญ ครรชิต	กรรมการ
๑๘. นายอุดม วรรณรัฐ	กรรมการ

บัดนี้ ...

บัดนี้ คณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา ได้พิจารณาศึกษาการส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ กรณีศึกษา: ถั่วมีอย่างเสร็จแล้ว จึงขอรายงานผลการพิจารณาศึกษาดังกล่าวต่อวุฒิสภา ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๙๘

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอรายงานของคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา ต่อที่ประชุมวุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไป

(ลงชื่อ) พลเอก ฉัตรชัย สาริกัลยะ

(ฉัตรชัย สาริกัลยะ)

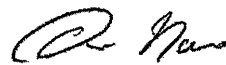
ประธานคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์
วุฒิสภา

สำเนาถูกต้อง

(นางอุมาพร สายสุวรรณ)

ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการการเกษตร
และสหกรณ์

(นางสาวอริษา ทองทับทิม)

ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการการเกษตร
และสหกรณ์

รายนามคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา

พลเอก ฉัตรชัย สาริกัลยะ
ประธานคณะกรรมการ

พลเอก ดนัย มีชูเวช
รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง

นายวิทยา ผิวผ่อง
รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง

นายสุธี มากบุญ
รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม

นายลักษณะ วจนานวัช
รองประธานคณะกรรมการ คนที่สี่

นายสมชาย ชาญณรงค์กุล
เลขาธิการคณะกรรมการ

นายรณวิทธิ ปรียฉัตรตระกูล
รองเลขาธิการคณะกรรมการ
และโฆษกคณะกรรมการ

นางจินตนา ชัยยวรรณการ
รองโฆษกคณะกรรมการ

ศาสตราจารย์เกียรติคุณไกรสิทธิ์ ตันติศิรินทร์
ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ

พลเอก ปฐมพงศ์ ประถมภักดิ์
ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

พลเรือเอก ศักดิ์สิทธิ์ เชิดบุญเมือง
ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

นายเฉลียว เกาะแก้ว
กรรมการ

นายบุญมี สุระโคตร
กรรมการ

นางเบญจรัตน์ จริยธาราสีทธิ์
กรรมการ

นายประมาณ สว่างญาติ
กรรมการ

นายไพโรจน์ พ่วงทอง
กรรมการ

นายสำราญ ครรชิต
กรรมการ

นายอุดม วรรณสุวรรณ์
กรรมการ

รายนามคณะอนุกรรมการด้านการผลิต

ศาสตราจารย์เกียรติคุณไกรสิทธิ์ ตันติศิรินทร์
ประธานคณะอนุกรรมการ

นายลักษณะณ์ วจนานวัช
รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง

นางจินตนา ชัยยวรรณาการ
รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สอง

นายประมาณ สว่างญาติ
อนุกรรมการ

นายสำราญ ครรชิต
อนุกรรมการ

นายอุดม วรรณรัฐ
อนุกรรมการ

นางสาวธีรณี อจลากุล
อนุกรรมการ

นายวิชาญ อิงศรีสว่าง
อนุกรรมการ

นายสุเดช สมิเปรม
อนุกรรมการ

นายสุวิทย์ ชัยเกียรติยศ
อนุกรรมการ

นายสำราญ สารบรรณ
อนุกรรมการ

นายสุรพงษ์ เจียสกุล
อนุกรรมการและเลขานุการ
คณะอนุกรรมการ

นายชีพาคม ประกอบทรัพย์
ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

นางสาวทิพย์วรรณ ปริญญาศิริ
ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

นายสุพัฒน์ เอี้ยวฉาย
ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

นางอรทัย ศิลปนาภาพร
ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

นางอิงอร ปัญญากิจ
ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

นายนิวัติ สุธีมีชัยกุล
ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ

นางวัชรินทร์ โอพารกนก
ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ

นายศุภนารถ เกตุเจริญ
ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ

นายอดิศร พร้อมเทพ
ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ

นายพีรพันธ์ คอทอง
นักวิชาการประจำคณะกรรมการ

นายพงศ์ไท ไทโยธิน
นักวิชาการประจำคณะกรรมการ

นางสาวสิตารินทร์ ทองปুষะวัลย์
นักวิชาการประจำคณะกรรมการ

นางสาวกัลลิกา ตาระกา
เลขานุการประจำคณะกรรมการ

นายวินิต อธิสุข
เลขานุการประจำคณะกรรมการ

**รายงานการพิจารณาศึกษา
การส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ กรณีศึกษา : ภูเก็ต**

ของ

คณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ ภูเก็ต

ด้วยในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๗ (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่หนึ่ง) วันอังคารที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๖๒ ได้พิจารณาและมีมติตั้งคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ ภูเก็ต ซึ่งเป็นคณะกรรมการสามัญประจำวุฒิสภา ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๗๘ วรรคสอง (๓) โดยมีหน้าที่และอำนาจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ กระทู้กิจการ พิจารณาขอทราบข้อเท็จจริง หรือศึกษาเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริม สนับสนุน แก้ไขปัญหาและพัฒนาเกษตรกรรม การใช้ประโยชน์ที่ดิน น้ำ และปัจจัยการผลิตทางการเกษตร การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทางการเกษตร อุตสาหกรรมการเกษตร อาหาร การสหกรณ์ การพัฒนาการผลิต การแปรรูป ธุรกิจการเกษตรและการเกษตรสร้างมูลค่า พิจารณาศึกษา ติดตาม เสนอแนะ และเร่งรัดการปฏิรูปประเทศ และแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

บัดนี้ คณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ ภูเก็ต ได้ดำเนินการพิจารณาศึกษาการส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ กรณีศึกษา : ภูเก็ต เสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงขอรายงานผลการพิจารณาศึกษาดังกล่าวต่อวุฒิสภา ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๗๘ ดังนี้

๑. การดำเนินการของคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ ภูเก็ต

๑.๑ คณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ ภูเก็ต ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการด้านการผลิต ในคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ ภูเก็ต พิจารณาการศึกษาการส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ กรณีศึกษา : ภูเก็ต คณะอนุกรรมการด้านการผลิต ประกอบด้วย

๑) ศาสตราจารย์เกียรติคุณไกรสิทธิ์ ตันติศิรินทร์	เป็นประธานคณะอนุกรรมการ
๒) นายลักษณ์ วจนานวัช	เป็นรองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓) นางจินตนา ชัยวรรณการ	เป็นรองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สอง
๔) นายประมาณ สว่างญาติ	เป็นอนุกรรมการ
๕) นายสำราญ ครรชิต	เป็นอนุกรรมการ
๖) นายอุดม วรรณรัฐ	เป็นอนุกรรมการ
๗) นางสาวธีรณี อจลากุล	เป็นอนุกรรมการ
๘) นายวิชาญ อิงศรีสว่าง	เป็นอนุกรรมการ
๙) นายสุรเดช สมิเปรม	เป็นอนุกรรมการ
๑๐) นายสุวิทย์ ชัยเกียรติยศ	เป็นอนุกรรมการ
๑๑) นายสำราญ สารบรรณ	เป็นอนุกรรมการ
๑๒) นายสุรพงษ์ เจียสกุล	เป็นอนุกรรมการและเลขานุการ
- คณะอนุกรรมการ

ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ ประกอบด้วย

- ๑) นายชีพาคม ประกอบทรัพย์
- ๒) นางสาวทิพย์วรรณ ปริญญาศิริ
- ๓) นายสุพัฒน์ เอี้ยวฉาย
- ๔) นางอรทัย ศิลปนภาพร
- ๕) นางอิงอร ปัญญากิจ

- ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

ที่ปรึกษา ผู้อำนวยการ นักวิชาการและเลขานุการประจำคณะกรรมการการเกษตร และสหกรณ์ วุฒิสภา ประกอบด้วย

- ๑) นายนิวัติ สุธีมีชัยกุล
- ๒) นางวัชรินทร์ โอฬารกนก
- ๓) นายศุภนารถ เกตุเจริญ
- ๔) นายอดิสร พร้อมเทพ
- ๕) นายพีรพันธ์ คอทอง
- ๖) นายพงศ์ไท ไทโยธิน
- ๗) นางสาวสิตารินทร์ ทองปัสสะวัลย์
- ๘) นางสาวกัลลิกา ตาระกา
- ๙) นายวินิต อธิสุข

- ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
นักวิชาการประจำคณะกรรมการ
นักวิชาการประจำคณะกรรมการ
นักวิชาการประจำคณะกรรมการ
เลขานุการประจำคณะกรรมการ
เลขานุการประจำคณะกรรมการ

๑.๒ คณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา ได้แต่งตั้งคณะทำงานพิจารณาศึกษา การส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ประกอบด้วย

- ๑) นางจินตนา ชัยยวรรณการ
- ๒) นายสุวิทย์ ชัยเกียรติยศ
- ๓) ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม
- ๔) นางสาวลิสสา จินตานนท์
- ๕) นางฉวีวรรณ คงแก้ว
- ๖) นางสาวผ่องเพ็ญ สัมมาพันธ์
- ๗) รศ.ดร. อัทธ์ พิศาลวานิช
- ๘) ผศ.ดร. เขียรธรรม เขียรสิริไชย
- ๙) นายมนต์ชัย พินิจจิตรสมุทร
- ๑๐) นายทินกร เพชรสูงเนิน
- ๑๑) นางสาวช่อมาลี กลีบบาล
- ๑๒) นายชัยโรจน์ ธรรมรัตน์
- ๑๓) นายอธิปัติย์ คำสง

- เป็นประธานคณะทำงาน
เป็นรองประธานคณะทำงาน
เป็นคณะทำงาน
เป็นคณะทำงาน
เป็นคณะทำงาน
เป็นคณะทำงาน
เป็นคณะทำงาน
เป็นคณะทำงาน
เป็นคณะทำงาน
เป็นเลขานุการคณะทำงาน
เป็นเลขานุการคณะทำงาน
เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะทำงาน
เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะทำงาน

ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

- ๑) ศาสตราจารย์เกียรติคุณไกรสิทธิ์ ตันติศิริรินทร์
- ๒) นายอำนาจ ปะติเส

๑.๓ คณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา ได้มีมติแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๘๗ ดังนี้

๑) นางอุมพร สายสุวรรณ	ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์
๒) นางสาวอริษา ทองทับทิม	นิติกรชำนาญการพิเศษ
กลุ่มงานคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์

๒. วิธีดำเนินการ

ในการดำเนินงานพิจารณาศึกษาเรื่องดังกล่าว คณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา ได้เชิญผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาร่วมประชุมเพื่อให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง และแสดงความคิดเห็น คือ

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

การยางแห่งประเทศไทย

๑) นายณกรณ์ ตรรกวิรพัท	ผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทย
๒) สุขทัศน์ ต่างวิริยกุล	รองผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทย
๓) นางสาวนภาพรรณ เลชะวิพัฒน์	ผู้อำนวยการฝ่ายวิจัยและพัฒนา
อุตสาหกรรมยาง

กรมวิชาการเกษตร

นายวีรชัย ชุณหสุวรรณ	นักวิเคราะห์นโยบายและแผน
ชำนาญการพิเศษกรมวิชาการเกษตร |
|----------------------|--|

กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม

ศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม

๑) นายจุลเทพ ขจรไชยกุล	ผู้อำนวยการศูนย์
๒) นายสุรพิชญ ลอยกุลนันท์	นักวิจัยอาวุโส
๓) นางสาวเนตรชนก ปิยฤทธิพงศ์	ผู้อำนวยการกลุ่มวิจัยนวัตกรรม
การแปรรูปยาง

กรมวิทยาศาสตร์บริการ

นางสาวอรรพรรณ ปิ่นประยูร	นักวิทยาศาสตร์ชำนาญการพิเศษ

กระทรวงอุตสาหกรรม

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

๑) นางรัชดา พวงจันทร์แดง	นักวิชาการมาตรฐานชำนาญการพิเศษ
๒) นายอาศิรวรรณ โพธิพันธ์	นักวิชาการมาตรฐานชำนาญการพิเศษ

กระทรวงสาธารณสุข

สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

๑) นางสิธรา พึ่งพิณิจ

เภสัชกรชำนาญการ

๒) นายสมพร ขจรวุฒิเดช

เภสัชกรชำนาญการ

สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

นายบุญหาญ อุ่คุมยิ่ง

ประธานกลุ่มอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง

สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

สมาคมผู้ผลิตถุงมือยางไทย

นายวีรสิทธิ์ สีนเจริญกุล

นายกสมาคมผู้ผลิตถุงมือยางไทย

สมาคมนักวิชาการยางและถุงมือยาง

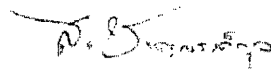
นายอุทัย สอนหลักทรัพย์

อุปนายกสมาคมนักวิชาการยาง

และถุงมือยาง

๒. ผลการศึกษา

จากการพิจารณาศึกษาข้างต้น คณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา จึงขอเสนอ รายงานการพิจารณาศึกษาการส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ กรณีศึกษา : ถุงมือยาง เพื่อให้วุฒิสภาโปรดพิจารณา หากวุฒิสภาให้ความเห็นชอบด้วยกับรายงานการพิจารณาศึกษา และข้อเสนอแนะของคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา โปรดแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาตามแต่จะเห็นสมควร ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์แก่การพัฒนาประเทศและประชาชนต่อไป

(นายสมชาย ชาญณรงค์กุล)

เลขานุการคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์

วุฒิสภา

บทสรุปผู้บริหาร

ประเทศไทยเป็นประเทศผู้ผลิตยางพารารายใหญ่ของโลก โดยสมาคมประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ (Association of Natural Rubber Producing Countries: ANRPC) รายงานว่าในปี ๒๕๖๔ ประเทศไทยมีปริมาณผลผลิตยางพารา ๔.๖๗๓ ล้านตันสูงเป็นอันดับ ๑ ของโลก คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๗๖ ของผลผลิตยางพาราโลกที่มีปริมาณ ๑๓.๘๔๒ ล้านตัน และจากข้อมูลของกรมวิชาการเกษตรในปี ๒๕๖๔ ประเทศไทยมีการใช้ยางภายในประเทศปริมาณ ๐.๙๒๖ ล้านตัน คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๘๒ ของผลผลิตยางพาราทั้งประเทศ ซึ่งในอดีตที่ผ่านมาผลผลิตยางพาราของประเทศไทยส่วนใหญ่ถูกส่งออกในรูปแบบของยางแปรรูปขั้นต้น เพื่อเป็นวัตถุดิบให้แก่ผู้ใช้อย่างในต่างประเทศ เช่น จีน มาเลเซีย ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และกลุ่มประเทศยุโรป ทำให้เสียโอกาสในการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางเพื่อเพิ่มมูลค่า แต่เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID - 19 ในระยะเวลาที่ผ่านมาส่งผลให้ความต้องการใช้ถุงมือยางโลกเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งการส่งเสริมการแปรรูปในอุตสาหกรรมถุงมือยางธรรมชาติมีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐) แผนปฏิรูปประเทศด้านเศรษฐกิจ (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ในหลายมิติ คณะกรรมาธิการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา โดยคณะอนุกรรมาธิการด้านการผลิต จึงได้ดำเนินการศึกษานำร่องในผลิตภัณฑ์ถุงมือยางธรรมชาติซึ่งจะช่วยให้ยางพาราทั้งระบบของประเทศไทยมีความยั่งยืนมากขึ้น โดยการพิจารณาศึกษาการส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ กรณีศึกษา : ถุงมือยางมีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อเสนอแนะแนวทางในการส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ (ถุงมือยางธรรมชาติ) ให้เกิดการใช้อย่างพาราในประเทศเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะการขับเคลื่อนในภาคส่วนของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร เพื่อให้รัฐบาลและหน่วยงาน/องค์กรที่เกี่ยวข้องนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อเกษตรกรชาวสวนยาง ผู้ประกอบการแปรรูปยางขั้นต้น ผู้แปรรูปถุงมือยางธรรมชาติ และประเทศมากยิ่งขึ้น โดยทำการรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจ เอกสารวิชาการ และแหล่งข้อมูลต่าง ๆ มีการเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูล/ข้อเท็จจริง และข้อเสนอแนะ วิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกและการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในของการส่งเสริมการแปรรูปถุงมือยางธรรมชาติของประเทศไทย และจัดทำข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมแปรรูปถุงมือยางธรรมชาติ

ผลการศึกษา พบว่าสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 และจากสภาพสังคมผู้สูงอายุที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดกระแสการดูแลสุขภาพและป้องกันการติดเชื้อต่าง ๆ ส่งผลให้อุปสงค์หรือความต้องการใช้ถุงมือยางของโลกอยู่ในระดับสูง ดังจะเห็นได้จากมูลค่าและปริมาณการส่งออกถุงมือยางของประเทศผู้ผลิตถุงมือยางหลักที่เพิ่มสูงขึ้น โดยประเทศไทยมีข้อได้เปรียบในด้านวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตถุงมือยางธรรมชาติจากการที่เป็นแหล่งผลิตน้ำยางชั้นคุณภาพดีและส่งออกยางมากเป็นอันดับหนึ่งของโลก อย่างไรก็ตาม ศักยภาพในการแข่งขันถุงมือยางธรรมชาติของประเทศไทยกลับลดลง และไม่สามารถใช้จุดแข็งในเรื่องของการเป็นผู้ผลิตและส่งออกน้ำยางธรรมชาติอันดับ ๑ ของโลกในการแข่งขันได้ เนื่องจากประเทศผู้ใช้ถุงมือยางหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศสหรัฐอเมริกา มีความกังวลเรื่องการแพร่โปรตีนในถุงมือจากยางธรรมชาติ จึงหันไปให้ความสนใจในการใช้ถุงมือยางสังเคราะห์แทนถุงมือยางธรรมชาติ นอกจากนี้ ต้นทุนการผลิตถุงมือยางธรรมชาติที่สูงกว่าถุงมือยางสังเคราะห์ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อศักยภาพในการแข่งขัน โดยผู้ประกอบการผลิต

ถุงมือยางธรรมชาติในไทยมากกว่าร้อยละ ๖๐ เป็นโรงงานขนาดเล็กมีกำลังเครื่องจักร ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ แรงม้า ขณะที่โรงงานขนาดใหญ่ที่มีกำลังเครื่องจักรเกิน ๑๐๐,๐๐๐ แรงม้า มีเพียงร้อยละ ๘.๙๓ จึงเป็นข้อจำกัดทั้งในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การลดต้นทุนการผลิต และการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการผลิตถุงมือยาง อย่างไรก็ตาม จุดเด่นของถุงมือที่ผลิตจากยางธรรมชาติ คือ มีความยืดหยุ่นสูง ทำให้ไม่เกิดการเกร็งหรือปวดเมื่อยเมื่อใช้งานเป็นเวลานาน และสามารถย่อยสลายได้ง่ายกว่าถุงมือยางสังเคราะห์ ทำให้ถุงมือยางสังเคราะห์ไม่สามารถทดแทนถุงมือยางธรรมชาติได้ทั้งหมด

จากการศึกษาสถานการณ์การผลิต การใช้ และการส่งออกถุงมือยางธรรมชาติของไทย การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของอุตสาหกรรมถุงมือยางธรรมชาติของไทย นำมาเปรียบเทียบกับประเทศผู้ผลิตถุงมือยางอันดับหนึ่งของโลกคือ ประเทศมาเลเซีย พบว่าประเทศมาเลเซียมีข้อได้เปรียบทั้งด้านเทคโนโลยีและประสิทธิภาพของเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตถุงมือยางที่มีการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตอย่างต่อเนื่อง มีความได้เปรียบด้านต้นทุนพลังงาน อีกทั้งประเทศมาเลเซียมีนโยบายและเป้าหมายในการพัฒนาถุงมือยางอย่างเป็นระบบและชัดเจน ตลอดจนมีแผนการสนับสนุนจากภาครัฐและหน่วยงานต่าง ๆ อย่างเป็นระบบและมีการบูรณาการ ขณะที่ประเทศไทยไม่มียุทธศาสตร์การขับเคลื่อนอุตสาหกรรมถุงมือยางธรรมชาติที่ชัดเจน

ผลการศึกษาดังกล่าวข้างต้น ทำให้ได้ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ถุงมือยางธรรมชาติของไทย ได้แก่ ๑) ขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมถุงมือยางธรรมชาติของไทย ภายใต้แนวคิด Public & Private Partnership (PPP) โดยการวางแห่งประเทศไทยทำหน้าที่เป็นหน่วยงานเจ้าภาพหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมถุงมือยางธรรมชาติของประเทศไทย ร่วมกับสมาคมผู้ประกอบการ (ภาคเอกชน) สถาบันเกษตรกรและสถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะไปตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งองค์กรตามพระราชบัญญัติการวางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ ในการเป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการทางพาราของประเทศไทยทั้งระบบอย่างครบวงจร บริหารจัดการเกี่ยวกับการเงินของกองทุน ตลอดจนส่งเสริมและสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา ๒) ตั้งเป้าหมาย ยกระดับผลิตภัณฑ์ถุงมือยางธรรมชาติของไทย เป็นอุตสาหกรรมการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตลอดโซ่อุปทาน มีส่วนช่วยดูดซับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (คาร์บอนเครดิต) ช่วยลดปัญหาภาวะโลกร้อน และสนับสนุนการขับเคลื่อนนโยบาย BCG Economy เพื่อสร้างความแตกต่างจากคู่แข่ง ๓) ทำการตลาดเชิงรุก มุ่งเน้นประชาสัมพันธ์ ผลิตภัณฑ์ถุงมือยางธรรมชาติของไทยมีส่วนช่วยในการลดภาวะโลกร้อน เป็นผลิตภัณฑ์ที่ย่อยสลายง่าย ใช้แล้วไม่สร้างความระคายเคืองผ่านกระบวนการรับรองมาตรฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง สามารถแสดงผลการพิสูจน์ทางด้านวิทยาศาสตร์ ๔) ส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาวิจัยและพัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ และยกระดับคุณภาพของถุงมือยางธรรมชาติของไทยให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล และเร่งสร้างนักวิจัยรุ่นใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์ถุงมือยางธรรมชาติ และ ๕) กำหนดกระบวนการเพื่อยกระดับผลิตภัณฑ์ถุงมือยางธรรมชาติของไทยที่มีการบูรณาการร่วมกันระหว่างทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจน ภายใต้แนวคิดตลาดนำการผลิต มีการรวมกลุ่มเกษตรกรเพื่อเข้าสู่การจัดการสวนยางอย่างยั่งยืน โดยมีระบบตรวจสอบย้อนกลับ (Traceability) เพื่อเชื่อมโยงผลผลิตไปสู่อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องตลอดโซ่อุปทาน และมีมาตรการสร้างแรงจูงใจ (Incentive) เช่น สินเชื่ออัตราดอกเบี้ยต่ำ (Soft Loan) ในการปรับปรุงกระบวนการผลิตสู่การปล่อยก๊าซเรือนกระจกเป็นศูนย์ (Net Zero Emission)

สารบัญ

	หน้า
รายนามคณะกรรมการ	ก
รายนามคณะอนุกรรมการ	ค
รายงานการพิจารณาศึกษา	ช
บทสรุปผู้บริหาร	ฎ
สารบัญ	ฐ
สารบัญตาราง	ฑ
สารบัญภาพ	ฒ
บทที่ ๑ บทนำ	๑
๑.๑ ความสำคัญของเรื่อง	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์ของการศึกษา	๓
๑.๓ ขอบเขตการศึกษา	๓
๑.๔ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	๓
บทที่ ๒ สภาพทั่วไป	๕
๒.๑ สถานการณ์ยางพารา	๕
๒.๒ สถานการณ์ถุงมือยาง	๑๖
๒.๓ การแปรรูปถุงมือยางธรรมชาติในประเทศไทย	๒๑
๒.๔ มาตรฐาน ข้อกำหนด และนโยบายที่เกี่ยวข้อง	๒๕
บทที่ ๓ ผลการศึกษา	๒๗
๓.๑ การรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	๒๗
๓.๒ ถอดบทเรียนประเทศต้นแบบการพัฒนาอุตสาหกรรมถุงมือยางประเทศมาเลเซีย	๓๖
๓.๓ การวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ของอุตสาหกรรมถุงมือยาง ธรรมชาติของประเทศไทย	๓๘
บทที่ ๔ สรุปและข้อเสนอแนะ	๔๕
๔.๑ สรุปผลการพิจารณา	๔๕
๔.๒ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	๕๖

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ ๑	การผลิตยางพาราโลก ปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕.....	๕
ตารางที่ ๒	ผลผลิต ปริมาณการใช้ และการส่งออกยางพาราของโลก ปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕.....	๖
ตารางที่ ๓	ความต้องการใช้ยางพาราของประเทศผู้ใช้ที่สำคัญ ปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕.....	๗
ตารางที่ ๔	การส่งออกยางพาราของประเทศผู้ส่งออกที่สำคัญ ปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔.....	๗
ตารางที่ ๕	เนื้อที่กรีต ผลผลิต ผลผลิตต่อไร่ ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕.....	๘
ตารางที่ ๖	เนื้อที่กรีต และปริมาณผลผลิต (ยางดิบ) รายภาคและจังหวัดที่สำคัญ ปี พ.ศ. ๒๕๖๕.....	๙
ตารางที่ ๗	ปริมาณการส่งออกยางพาราของประเทศไทย จำแนกตามชนิดยาง ปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔.....	๑๐
ตารางที่ ๘	ปริมาณการส่งออกยางพาราของประเทศไทย จำแนกตามประเทศคู่ค้า ปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔.....	๑๐
ตารางที่ ๙	ราคายางแผ่นรมควันชั้น ๓ ของไทยเปรียบเทียบกับตลาดล่วงหน้าต่างประเทศ ปี ๒๕๖๐ - สิงหาคม ๒๕๖๕.....	๑๒
ตารางที่ ๑๐	ความต้องการใช้ยางพาราภายในประเทศของไทย จำแนกตามชนิดยาง ปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔.....	๑๕
ตารางที่ ๑๑	ความต้องการใช้ยางพาราภายในประเทศ จำแนกตามผลิตภัณฑ์ยาง ปี พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔.....	๑๖
ตารางที่ ๑๒	การผลิต การใช้และการส่งออกน้ำยางข้นของไทย ในช่วงปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔.....	๑๖
ตารางที่ ๑๓	มูลค่าการส่งออกถุงมือของประเทศผู้ส่งออกสำคัญ.....	๑๘
ตารางที่ ๑๔	แสดงรายชื่อผู้ประกอบการสินค้าถุงมือที่สำคัญของประเทศไทย.....	๑๙
ตารางที่ ๑๕	แสดงมูลค่าการส่งออกสินค้าถุงมือยาง (HS ๔๐๑๕) ของไทยไปยังตลาดหลัก.....	๒๐
ตารางที่ ๑๖	ประเภทรูปแบบการจำหน่ายผลผลิตยางของเกษตรกรที่ขึ้นทะเบียนกับการยาง แห่งประเทศไทย.....	๒๑
ตารางที่ ๑๗	จำนวนโรงงานแปรรูปน้ำยางข้นในประเทศไทย.....	๒๒

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ ๑๘ จำนวนนิติบุคคลผลิตน้ำยางชั้นในประเทศไทย.....	๒๒
ตารางที่ ๑๙ ผู้ประกอบการถุ้งมื่อยางในประเทศไทยที่มีรายได้รวม ปี ๒๕๖๔ สูงสุด ๕ ลำดับแรก.....	๒๔
ตารางที่ ๒๐ มาตรฐานและข้อกำหนดในการผลิตถุ้งมื่อยางทางการแพทย์.....	๒๖

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ ๑ ความเคลื่อนไหวของราคายางแผ่นดิบที่เกษตรกรขายได้ ปี ๒๕๕๐ - ๒๕๖๕.....	๑๑
ภาพที่ ๒ เปรียบเทียบราคายางในประเทศไทย.....	๑๔
ภาพที่ ๓ แสดงจำนวนโรงงานถุงมือยางในประเทศไทยแยกตามจังหวัด.....	๒๓
ภาพที่ ๔ แสดงจำนวนโรงงานถุงมือยางในประเทศไทยแยกปีที่จดทะเบียน.....	๒๓
ภาพที่ ๕ แสดงจำนวนโรงงานถุงมือยางในประเทศไทยแยกกำลังเครื่องจักร.....	๒๓
ภาพที่ ๖ แสดงจำนวนโรงงานถุงมือยางในประเทศไทยแยกตามรายได้ปี ๒๕๖๔.....	๒๔
ภาพที่ ๗ ห่วงโซ่อุปทานยางพาราประเทศไทย.....	๒๕
ภาพที่ ๘ ตลาดเครือข่ายรับซื้อน้ำยางสด และสถานประกอบการถุงมือยาง.....	๓๙

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความสำคัญของเรื่อง

ปัจจุบันสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID - 19 ส่งผลให้มีความต้องการใช้ถุงมือยางโลกเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี ๒๕๖๕ และ ๒๕๖๖ สมาคมผู้ผลิตถุงมือยางของประเทศมาเลเซียคาดการณ์ว่า ความต้องการใช้ถุงมือยางโลกจะขยายตัวร้อยละ ๑๐ - ๑๕ เมื่อเทียบกับช่วงก่อนเกิดการแพร่ระบาด (Kathy Fong, ๒๐๒๒) ประกอบกับประเทศไทยเป็นประเทศผู้ผลิตยางพารารายใหญ่ของโลก โดยสมาคมประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ (Association of Natural Rubber Producing Countries: ANRPC) มีการรายงานว่าเป็นปี ๒๕๖๔ ประเทศไทยมีผลผลิตยางพาราสูงเป็นอันดับ ๑ ของโลก โดยมีผลผลิตจำนวน ๔.๖๗๓ ล้านตัน คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๗๖ ของผลผลิตยางพาราโลกที่มีจำนวน ๑๓.๘๔๒ ล้านตัน และจากข้อมูลการใช้ยางของประเทศไทยโดยกรมวิชาการเกษตรได้รายงานปริมาณการใช้ยางภายในประเทศในปี ๒๕๖๔ อยู่ที่ ๐.๙๒๖ ล้านตัน คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๘๒ ของผลผลิตยางพารา (กรมวิชาการเกษตร, ๒๕๖๕) ซึ่งในอดีตที่ผ่านมาผลผลิตยางพาราส่วนใหญ่ของประเทศไทยถูกส่งออกในรูปแบบของยางแปรรูปขั้นต้นเป็นวัตถุดิบให้แก่ผู้ใช้งานในต่างประเทศ เช่น จีน มาเลเซีย ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และกลุ่มประเทศยุโรป เป็นต้น เกิดความเสียโอกาสในการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางเพื่อเพิ่มมูลค่า หากประเทศไทยมีการส่งเสริมการใช้ยางภายในประเทศเพื่อเพิ่มมูลค่าจากการแปรรูปให้มากขึ้นจะช่วยลดการพึ่งพาการส่งออกในรูปแบบของวัตถุดิบ และเมื่อพิจารณาความพร้อมทางด้านวัตถุดิบยางพาราแล้ว หากภาคส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องร่วมบูรณาการในการพัฒนาความพร้อมทางด้าน การแปรรูป และด้านการตลาด จะสามารถช่วยผลักดันให้ประเทศไทยพัฒนาเป็นศูนย์กลาง (Hub) ในการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยาง โดยดำเนินการนำร่องในผลิตภัณฑ์ถุงมือยางธรรมชาติ ซึ่งจะช่วยให้ยางพาราทั้งระบบของประเทศไทยมีความยั่งยืนมากขึ้น

ทางด้านความสอดคล้องของประเด็นการศึกษาการส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ ต่อยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐) และแผนปฏิรูปประเทศด้านเศรษฐกิจ (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕) คณะทำงานพิจารณาศึกษาการส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางในประเทศได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นการศึกษามีความสอดคล้องตามยุทธศาสตร์ชาติฯ ในยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ซึ่งเป็นยุทธศาสตร์สำคัญที่เน้นการเกษตรสร้างมูลค่า โดยประเด็นการศึกษาดังกล่าว มีความเกี่ยวข้องกับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติทั้ง ๒ ประเด็น คือ (๑) ประเด็นการเกษตร ประกอบด้วย ๒ แผนย่อย ได้แก่ แผนย่อยเกษตรแปรรูป โดยการส่งเสริมการพัฒนาและใช้วัตถุดิบ และผลิตผลทางการเกษตรที่เชื่อมโยงไปสู่กระบวนการแปรรูปในอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีมูลค่าสูง โดยการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรม มาประยุกต์ใช้ในกระบวนการผลิตตลอดห่วงโซ่อุปทานให้แก่เกษตรกรและสถาบันเกษตรกร เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร และ แผนย่อยการพัฒนากระบวนการเกษตร โดยการส่งเสริมการรวมกลุ่มเกษตรกร เพื่อสร้างความเข้มแข็งและพัฒนาเครือข่าย ความร่วมมือระหว่างวิสาหกิจชุมชนและสหกรณ์ รวมถึงเชื่อมโยงไปถึงผู้ประกอบการ ภาคเอกชน และ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการพัฒนาด้านการผลิตและด้านการตลาดของสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ รวมทั้งสนับสนุนการขยายเครือข่ายธุรกิจของวิสาหกิจชุมชน

และสหกรณ์ และสนับสนุนให้มีโอกาสในการเข้าถึงแหล่ง ทุนภายใต้เงื่อนไขที่ผ่อนปรนมากขึ้น เพื่อยกระดับการพัฒนาเกษตรกรไปสู่การเป็นผู้ประกอบการเกษตรที่มีความเข้มแข็ง ตลอดจน การให้มีกลไกในการดูแลให้เกษตรกรได้รับประโยชน์จากการรวมกลุ่มและการเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร อย่างแท้จริง และ (๒) ประเด็นผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยุคใหม่ ประกอบด้วย ๒ แผนย่อย ได้แก่ แผนย่อยการสร้างโอกาสเข้าถึงบริการทางการเงิน โดยการจัดหา แหล่งเงินทุนและพัฒนาช่องทางเข้าถึงแหล่ง เงินทุนรูปแบบใหม่ ๆ พัฒนาผลิตภัณฑ์ทางการเงิน และการบริหารความเสี่ยง พัฒนาระบบประเมินมูลค่า ทรัพย์สินในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ พัฒนาระบบการประเมินความน่าเชื่อถือทางเครดิตและระบบการรู้จักลูกค้าที่สะดวกมากขึ้น รวมทั้ง สนับสนุนให้ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึงบริการทางการเงินด้วยต้นทุนที่เหมาะสม และ แผนย่อยการสร้าง โอกาสเข้าถึงตลาด โดยการสนับสนุนผู้ประกอบการให้มีอัตลักษณ์และตราสินค้าที่เด่นชัด ให้ความสำคัญกับการผลิตโดยใช้ตลาดนำที่คำนึงถึงความต้องการของตลาดโดยเฉพาะตลาดที่มีมูลค่าสูง ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลในการขยายช่องทางตลาดทั้งในและต่างประเทศ สร้างโอกาสให้ผู้ประกอบการสามารถเข้าถึงตลาดจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐได้มากขึ้น มีแผนกลยุทธ์การเข้าถึง ตลาดใหญ่ที่มีศักยภาพสำหรับสินค้าและบริการของไทย ตลอดจนสร้างและพัฒนาตลาดในประเทศ สำหรับสินค้าที่มีคุณภาพ มาตรฐาน รวมทั้งตลาดสินค้าสำหรับกลุ่มเฉพาะ

ในส่วนของแผนปฏิรูปประเทศด้านเศรษฐกิจ (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕) การส่งเสริมการแปรรูป ผลิตภัณฑ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการปฏิรูปจำนวน ๓ กิจกรรม ได้แก่ (๑) กิจกรรมการสร้าง เกษตรมูลค่าสูง โดยการสนับสนุนการทำการเกษตรแบบรวมผลิตรวมจำหน่าย เช่น การตลาดนำการผลิต โดยการผลิตสินค้าเกษตรคุณภาพสูงจะเป็นไปตามความต้องการของตลาด รวมถึงการสร้างอุปสงค์ใหม่ ๆ (๒) กิจกรรมการเพิ่มโอกาสของผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กในอุตสาหกรรมและบริการ เป้าหมาย โดยการออกมาตรการเพื่อช่วยเหลือให้ SMEs สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน และการเพิ่มสัดส่วนการซื้อสินค้าและบริการของภาครัฐจาก SMEs และ (๓) กิจกรรมการเป็นศูนย์กลาง ด้านการค้าและการลงทุนของไทยในภูมิภาค โดยการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเป็นศูนย์กลาง ด้านการค้าและการลงทุนในภูมิภาค รวมทั้งสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ในหมวดหมู่ที่ ๑ ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตร และเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง ในกลยุทธ์การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมแบบมุ่งเป้า เพื่อให้เกิด การยกระดับกระบวนการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่ม และกลยุทธ์การส่งเสริมการผลิตและการขยายตัว ของตลาดสินค้าเกษตร และผลิตภัณฑ์เกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าเพิ่มสูง และในหมวดหมู่ที่ ๗ ไทยมีวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูงและสามารถแข่งขันได้ ในกลยุทธ์การพัฒนาระบบ นิเวศน์เอื้ออำนวยต่อการทำธุรกิจ และการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม

ดังนั้น จากเหตุผลความสำคัญของอุตสาหกรรมถั่วอย่างธรรมชาติและความสอดคล้อง กับยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐) และแผนปฏิรูปประเทศด้านเศรษฐกิจ (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕) จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาการศึกษาการส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ถั่วในประเทศไทย ผลิตภัณฑ์ถั่วถั่วอย่าง ทั้งนี้ ข้อเสนอแนะแนวทางในการส่งเสริมที่ได้จากการพิจารณาศึกษา อาจมีบางประเด็นที่ไม่ได้อยู่ในบทบาทและหน้าที่ของคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์ วุฒิสภา โดยตรง

แต่เพื่อให้การส่งเสริมการใช้ยางพาราภายในประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วน คณะทำงานฯ จึงขอจัดทำการศึกษาและเสนอข้อเสนอแนะเพื่อให้รัฐบาลและหน่วยงาน/องค์กรที่เกี่ยวข้องนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อเกษตรกรชาวสวนยางผู้ประกอบการแปรรูปยางขั้นต้น ผู้แปรรูปถุงมือยางธรรมชาติ และประเทศมากยิ่งขึ้น

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อเสนอแนะแนวทางในการส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางเพื่อให้เกิดการใช้ยางพาราในประเทศมากขึ้นโดยเฉพาะการขับเคลื่อนในภาคส่วนของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร ซึ่งวัตถุประสงค์ของการศึกษาจึงสามารถกำหนดได้ ๓ ประเด็น ได้แก่

- ๑) วิเคราะห์สถานการณ์การผลิตและการตลาด และความเชื่อมโยงตลอดห่วงโซ่อุปทานอุตสาหกรรมถุงมือยางธรรมชาติ
- ๒) วิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอกที่มีต่อการส่งเสริมการแปรรูปถุงมือยางธรรมชาติ
- ๓) จัดทำข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมแปรรูปถุงมือยางธรรมชาติ

๑.๓ ขอบเขตการศึกษา

๑) ขอบเขตด้านประชากร ได้แก่ เกษตรกรชาวสวนยาง สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง ตัวกลาง (พ่อค้ารับซื้อ/จตุรวรรวม/ตลาดกลางยางพารา/สหกรณ์) ผู้แปรรูปยางขั้นต้น ผู้แปรรูปถุงมือยางธรรมชาติ และหน่วยงาน/องค์กรที่เกี่ยวข้อง

๒) วิธีการศึกษาและเก็บข้อมูล

๒.๑) จัดการประชุมคณะทำงาน

๒.๒) รวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจ เอกสารวิชาการ และแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ในการวิเคราะห์ การเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูล/ข้อเท็จจริง และข้อเสนอแนะ การศึกษาดูงาน การรับฟังความคิดเห็นเชิงพื้นที่ในพื้นที่เป้าหมาย และการประชุมระดมความคิดเห็น

๒.๓) วิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกและการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในของการส่งเสริมการแปรรูปถุงมือยางธรรมชาติของประเทศไทย

๒.๔) วิเคราะห์และจัดทำข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมแปรรูปถุงมือยางธรรมชาติโดยใช้การระดมความคิด (Brain-Storm)

๓) ระยะเวลาการศึกษา ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕

๑.๔ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

หน่วยงานและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนนำข้อเสนอแนะจากรายงานผลการศึกษาไปใช้ประกอบในการกำหนดนโยบายเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมถุงมือยางธรรมชาติทั้งระบบตลอดห่วงโซ่อุปทานต่อไป

บทที่ ๒ สภาพทั่วไป

๒.๑ สถานการณ์ยางพารา

๑) สถานการณ์ยางพาราโลก

๑.๑) การผลิต

ในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ผลผลิตยางพาราโลกโดยภาพรวมเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑.๐๑ ต่อปี โดยเพิ่มขึ้นจาก ๑๓.๗๔๔ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๑ เป็น ๑๔.๓๗๖ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๕ เนื่องจากการขยายเนื้อที่ปลูกเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทั้งในประเทศผู้ผลิตหลักและประเทศผู้ปลูกอย่างใหม่มีเนื้อที่กรีดยที่เริ่มให้ผลผลิตและเนื้อที่กรีดยบางส่วนอยู่ในช่วงอายุยางที่เริ่มให้ผลผลิตสูง

ประเทศผู้ผลิตยางพารารายใหญ่ของโลก ๔ ประเทศ ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย เวียดนาม และมาเลเซีย ในปี ๒๕๖๕ มีผลผลิตยางพารารวม ๑๔.๓๗๖ ล้านตัน โดยไทยเป็นประเทศที่มีผลผลิตมากเป็นอันดับ ๑ ของโลก ผลผลิตลดลงจาก ๔.๘๔๙ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๑ เหลือ ๔.๗๙๙ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๕ หรือลดลงร้อยละ ๐.๒๕ ต่อปี อินโดนีเซียและมาเลเซียมีผลผลิตลดลงเช่นเดียวกัน ขณะที่เวียดนามที่มีผลผลิตเป็นอันดับ ๓ ของโลกมีผลผลิตเพิ่มขึ้นจาก ๑.๑๓๘ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๑ เป็น ๑.๒๕๕ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๕ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓.๑๒ ต่อปี

ตารางที่ ๑ การผลิตยางพาราโลก ปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

ปี	ผลผลิต (ล้านตัน)					
	ไทย**	อินโดนีเซีย	เวียดนาม	มาเลเซีย	อื่น ๆ	รวม
๒๕๖๑	๔.๘๔๙	๓.๖๓๐	๑.๑๓๘	๐.๖๐๓	๓.๕๒๔	๑๓.๗๔๔
๒๕๖๒	๔.๗๗๖	๓.๓๐๑	๑.๑๓๘	๐.๖๔๐	๔.๐๔๕	๑๓.๙๐๐
๒๕๖๓	๔.๗๘๗	๓.๐๓๗	๑.๒๒๖	๐.๕๑๕	๔.๐๐๑	๑๓.๕๖๖
๒๕๖๔	๔.๗๕๗	๓.๐๔๕	๑.๒๓๒	๐.๔๗๐	๔.๕๐๙	๑๔.๐๕๓
๒๕๖๕*	๔.๗๙๙	๓.๑๓๕	๑.๒๕๕	๐.๔๐๐	๔.๗๘๗	๑๔.๓๗๖
อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	-๐.๒๕	-๓.๖๗	๓.๑๒	-๑๐.๖๘	๗.๔๘	๑.๐๑

หมายเหตุ: * ประมาณการ

** ข้อมูลศูนย์สารสนเทศการเกษตร สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

ที่มา : องค์กรยางระหว่างประเทศ

ตารางที่ ๒ ผลผลิต ปริมาณการใช้ และการส่งออกยางพาราของโลก ปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

หน่วย: ล้านตัน

ปี	ผลผลิต	ปริมาณการใช้	ส่งออก
๒๕๖๑	๑๓.๗๔๔	๑๓.๙๑๗	๑๐.๖๓๖
๒๕๖๒	๑๓.๙๐๐	๑๓.๙๒๖	๙.๙๘๘
๒๕๖๓	๑๓.๕๖๖	๑๒.๙๔๖	๙.๘๘๖
๒๕๖๔	๑๔.๐๕๓	๑๔.๔๑๕	๑๐.๓๕๙
๒๕๖๕*	๑๔.๓๗๖	๑๔.๗๘๖	๑๐.๕๗๐
อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	๑.๐๑	๑.๕๗	๐.๒๔

หมายเหตุ:* ประมาณการ

ที่มา : องค์การยางระหว่างประเทศ

๑.๒) การตลาด

(๑) ความต้องการใช้

ในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ปริมาณการใช้ยางพาราของโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑.๕๗ ต่อปี โดยจาก ๑๓.๙๑๗ ล้านตันในปี ๒๕๖๑ เป็น ๑๔.๗๘๖ ล้านตันในปี ๒๕๖๕ โดยความต้องการใช้ยางพาราของประเทศต่าง ๆ มีดังนี้

จีน ในปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕ การใช้ยางเพิ่มขึ้นจาก ๕.๖๙๒ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๑ เป็น ๕.๘๘๐ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๕ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑.๑๓ ต่อปี เนื่องจากมีการขยายตัวของอุตสาหกรรมรถยนต์และอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เช่น อุตสาหกรรมยางล้อ อุปกรณ์และอะไหล่รถยนต์ เป็นต้น นอกจากนี้ ประเทศจีนยังมีมาตรการสนับสนุนอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยางพารา เช่น ยานยนต์ การบิน เป็นต้น ทำให้จีนมีความต้องการใช้ยางพาราเพิ่มขึ้น

สหภาพยุโรป มีใช้ยางพาราลดลงจาก ๑.๒๓๑ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๑ เหลือ ๑.๐๙๑ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๕ หรือลดลงร้อยละ ๒.๖๒ ต่อปี เนื่องจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจ และจากวิกฤติพลังงานที่รุนแรงส่งผลต่อต้นทุนการผลิต ทำให้ภาคการผลิตที่ใช้ยางพาราเพื่ออุตสาหกรรมต่าง ๆ ลดลง

สหรัฐอเมริกา มีการใช้ยางพาราลดลงจาก ๐.๙๘๗ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๑ เหลือ ๐.๙๕๑ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๕ เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจและความต้องการใช้ในอุตสาหกรรมยานยนต์ลดลง

ญี่ปุ่น มีความต้องการใช้ยางพาราลดลงจาก ๐.๗๐๖ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๑ ลดลงเหลือ ๐.๖๗๐ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๕ หรือลดลงอัตราร้อยละ ๑.๕๕ ต่อปี เนื่องจากความต้องการใช้ยางพาราในอุตสาหกรรมแปรรูปลดลง

(๒) การส่งออก

ในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ภาพรวมการส่งออกยางพาราโลกเพิ่มขึ้นร้อยละ ๐.๒๔ โดยการส่งออกยางพาราในปี ๒๕๖๑ จาก ๑๐.๖๓๖ ล้านตัน ลดลงเหลือ ๙.๘๘๖ ล้านตันในปี ๒๕๖๓ จากนั้นเพิ่มขึ้นเป็น ๑๐.๕๗ ล้านตันในปี ๒๕๖๕ โดยประเทศผู้ส่งออกที่สำคัญนอกจากไทยมีดังนี้

อินโดนีเซีย ส่งออกยางพาราเป็นอันดับ ๒ ของโลกรองจากไทย โดยการส่งออกลดลงจาก ๒.๙๕๔ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๑ เหลือ ๒.๒ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๕ หรือลดลงร้อยละ ๖.๔๗ ต่อปี

เวียดนาม ส่งออกยางพาราเป็นอันดับ ๓ ของโลก ส่งออกเพิ่มขึ้นจาก ๑.๕๐ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๑ เป็น ๑.๙๘๑ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๕ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๗.๑๗ ต่อปี

มาเลเซีย ส่งออกยางพาราเป็นอันดับ ๔ ของโลก มีปริมาณการส่งออกลดลง จาก ๑.๑๒๑ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๑ เหลือ ๑.๑๑๓ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๕ หรือลดลงร้อยละ ๐.๐๙ ต่อปี

ตารางที่ ๓ ความต้องการใช้ยางพาราของประเทศผู้ใช้ที่สำคัญ ปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

ปี	การบริโภค (ล้านตัน)			
	จีน	สหภาพยุโรป	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น
๒๕๖๑	๕.๖๙๒	๑.๒๓๑	๐.๙๘๗	๐.๗๐๖
๒๕๖๒	๕.๖๗๔	๑.๑๙๑	๑.๐๐๓	๐.๗๑๔
๒๕๖๓	๕.๖๔๗	๑.๐๒๙	๐.๘๐๒	๐.๕๘๑
๒๕๖๔	๕.๙๔๙	๑.๑๖๓	๐.๙๖๐	๐.๖๗๘
๒๕๖๕*	๕.๘๘๐	๑.๐๙๑	๐.๙๕๑	๐.๖๗๐
อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	๑.๑๓	-๒.๖๒	-๑.๑๗	-๑.๕๕

หมายเหตุ : * ประมาณการ

ที่มา : องค์กรยางระหว่างประเทศ

ตารางที่ ๔ การส่งออกยางพาราของประเทศผู้ส่งออกที่สำคัญ ปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔

หน่วย: ล้านตัน

ปี	ไทย	อินโดนีเซีย	มาเลเซีย	เวียดนาม	กัมพูชา	อื่นๆ	รวม
๒๕๖๑	๔.๔๕๕	๒.๙๕๔	๑.๑๒๑	๑.๕	๐.๒๑๗	๐.๓๘๙	๑๐.๖๓๖
๒๕๖๒	๓.๙๗๙	๒.๕๘๒	๑.๐๕๗	๑.๖๓๗	๐.๒๘๒	๐.๔๕๑	๙.๙๘๘
๒๕๖๓	๓.๗๘๕	๒.๔๕๕	๑.๑๐๔	๑.๖๗	๐.๓๓๘	๐.๕๓๔	๙.๘๘๖
๒๕๖๔	๔.๐๑๙	๒.๓๘๕	๑.๐๖๓	๑.๘๗๕	๐.๓๖๖	๐.๖๕๑	๑๐.๓๕๙
๒๕๖๕*	๔.๓๘๘	๒.๒	๑.๑๑๓	๑.๙๘๑	๐.๓๗	๐.๕๑๘	๑๐.๕๗
อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	-๐.๒๐	-๖.๔๗	-๐.๐๙	๗.๑๗	๑๔.๒๐	๙.๘๕	๐.๒๔

หมายเหตุ : * ประมาณการ

ที่มา : องค์กรยางระหว่างประเทศ

๒) สถานการณ์ยางพาราไทย

๒.๑) ด้านการผลิต

ในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ประเทศไทยมีเนื้อที่กรีดยางเพิ่มขึ้นจาก ๒๐.๐๒ ล้านไร่ ในปี ๒๕๖๑ เป็น ๒๑.๙๓ ล้านไร่ ในปี ๒๕๖๕ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒.๕๗ ต่อปี และผลผลิตเพิ่มขึ้นจาก ๔.๗๔ ล้านตัน ยางแห้งในปี ๒๕๖๑ เป็น ๔.๗๖ ล้านตันยางแห้ง ในปี ๒๕๖๕ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๐.๑๙ ต่อปี ในขณะที่ผลผลิตต่อไร่ลดลงจาก ๒๔๐ กิโลกรัมต่อไร่ (ยางดิบ) ในปี ๒๕๖๑ เหลือ ๒๒๐ กิโลกรัมต่อไร่ (ยางดิบ) ในปี ๒๕๖๕ หรือลดลงร้อยละ ๒.๓๒ ต่อปี โดยเนื้อที่กรีดยางได้เพิ่มขึ้นจากการขยายพื้นที่ปลูกใหม่ เริ่มให้ผลผลิตได้ ส่วนผลผลิตต่อไร่ภาพรวมลดลงเนื่องจากการระบาดของโรคใบร่วง และมีฝนตกชุกในพื้นที่ปลูก ทำให้จำนวนวันกรีดยางลดลง อีกทั้งเป็นพื้นที่เปิดกรีดใหม่ทำให้ผลผลิตได้น้อย ส่งผลให้ผลผลิตต่อไร่ลดลงด้วย

ตารางที่ ๕ เนื้อที่กรีดยาง ผลผลิต และผลผลิตต่อไร่ ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

ปี	เนื้อที่กรีดยาง (ล้านไร่)	ผลผลิต (ล้านตัน)		ผลผลิต/ไร่ (ยางดิบ) (กก.)
		ยางดิบ	ยางแห้ง	
๒๕๖๑	๒๐.๐๒	๔.๘๑	๔.๗๔	๒๔๐
๒๕๖๒	๒๐.๔๖	๔.๘๔	๔.๗๗	๒๓๗
๒๕๖๓	๒๑.๙๘	๔.๘๖	๔.๗๙	๒๒๑
๒๕๖๔	๒๑.๙๘	๔.๘๙	๔.๘๒	๒๒๓
๒๕๖๕*	๒๑.๙๓	๔.๘๓	๔.๗๖	๒๒๐
อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	๒.๕๗	๐.๑๙	๐.๑๙	-๒.๓๒

หมายเหตุ : * ประมาณการ

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, ข้อมูล ณ เดือนมีนาคม ๒๕๖๕

จากข้อมูลเนื้อที่กรีดยาง ผลผลิต และผลผลิตต่อไร่ ที่ประมาณการของปี ๒๕๖๕ ประเทศไทย มีเนื้อที่กรีดยางทั้งสิ้น ๒๑.๙๓ ล้านไร่ (ตารางที่ ๒.๖) ผลผลิตทั้งประเทศมี ๔.๘๓ ล้านตัน (ยางดิบ) ผลผลิตต่อไร่ต่อปีเฉลี่ย ๒๒๐ กิโลกรัม (ยางดิบ) โดยภาคที่มีเนื้อที่กรีดยางมากที่สุดคือ ภาคใต้มีเนื้อที่กรีดยาง ๑๒.๕๑ ล้านไร่ รองลงมาคือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๕.๘๖ ล้านไร่ ภาคกลาง ๒.๒๓ ล้านไร่ ภาคเหนือ ๑.๓๔ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๐๒ ร้อยละ ๒๖.๗๑ ร้อยละ ๑๐.๑๖ และร้อยละ ๖.๑๑ สำหรับข้อมูลเนื้อที่กรีดยางในระดับจังหวัด จังหวัดที่มีเนื้อที่กรีดยางสูงสุดคือ จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีเนื้อที่กรีดยางจำนวน ๒.๐๗ ล้านไร่ รองลงมาคือ สงขลา นครศรีธรรมราช ตรัง และยะลา มีเนื้อที่กรีดยางจำนวน ๑.๙๒ ล้านไร่ ๑.๗๗ ล้านไร่ ๑.๑๙ ล้านไร่ และ ๑.๐๘ ล้านไร่ ตามลำดับ

ตารางที่ ๖ เนื้อที่กรีดยอด และปริมาณผลผลิต (ยางดิบ) รายภาคและจังหวัดที่สำคัญ ปี พ.ศ. ๒๕๖๕

ประเทศ/ภาค/จังหวัด	เนื้อที่กรีดยอด (ไร่)	ผลผลิต (ตัน)	ผลผลิตต่อไร่ (กิโลกรัม)
รวมทั้งประเทศ	๒๑,๙๒๘,๔๑๐	๔,๘๒๕,๙๐๗	๒๒๐
ภาคเหนือ	๑,๓๓๘,๔๒๖	๒๕๒,๑๑๔	๑๘๘
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๕,๘๕๕,๔๓๓	๑,๓๐๗,๔๐๔	๒๒๓
ภาคกลาง	๒,๒๒๖,๙๖๒	๔๑๔,๒๒๘	๑๘๖
ภาคใต้	๑๒,๕๐๗,๕๘๙	๒,๘๕๒,๑๖๑	๒๒๘
สุราษฎร์ธานี	๒,๐๖๘,๘๕๑	๔๙๐,๓๑๘	๒๓๗
สงขลา	๑,๙๒๔,๑๑๗	๔๒๓,๓๐๖	๒๒๐
นครศรีธรรมราช	๑,๗๗๓,๙๖๔	๔๑๑,๕๖๐	๒๓๒
ตรัง	๑,๑๙๘,๔๕๗	๒๗๐,๘๕๑	๒๒๖
ยะลา	๑,๐๗๗,๕๗๖	๒๔๖,๗๖๕	๒๒๙
บึงกาฬ	๘๓๘,๘๘๙	๒๐๘,๘๘๓	๒๔๙
พัทลุง	๙๐๐,๙๕๕	๒๐๔,๕๑๗	๒๒๗
เลย	๘๓๑,๔๕๖	๑๘๘,๗๔๑	๒๒๗
นราธิวาส	๘๔๑,๘๑๘	๑๗๗,๖๒๔	๒๑๑
กระบี่	๕๓๖,๖๒๔	๑๒๘,๒๕๓	๒๓๙

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, ข้อมูล ณ เดือนตุลาคม ๒๕๖๕

๒.๒) ด้านการตลาด

(๑) การส่งออก

ในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา (๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) การส่งออกยางพาราของไทยมีแนวโน้มลดลง จาก ๔.๔๔๓ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๐ (ตารางที่ ๒.๗) เหลือ ๔.๑๗๖ ล้านตันในปี ๒๕๖๔ หรือลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๒.๙๐ ต่อปี เนื่องจากผลกระทบจากสงครามการค้าระหว่างประเทศจีนและสหรัฐอเมริกาที่ยืดเยื้อ และการระบาดของโรค COVID - 19 ทำให้การส่งออกยางพาราลดลง สำหรับการส่งออกยางของไทยจำแนกตามชนิดผลิตภัณฑ์ จากข้อมูลการส่งออกยางพาราของกรมวิชาการเกษตร พบว่า การส่งออกยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง น้ำยางข้น ยางคอมปาวด์ และยางอื่น ๆ มีแนวโน้มลดลง ร้อยละ ๑๐.๑๘ ร้อยละ ร้อยละ ๒.๑๒ ร้อยละ ๐.๖๕ ร้อยละ ๐.๕๗ และร้อยละ ๒๓.๐๓ ต่อปี ตามลำดับ

ตารางที่ ๗ ปริมาณการส่งออกยางพาราของประเทศไทย จำแนกตามชนิดยาง ปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔

หน่วย: ล้านบาท

ปี	ยางแผ่นรมควัน	ยางแท่ง	น้ำยางข้น	ยางคอมปาวด์	อื่น ๆ	รวม
๒๕๖๐	๐.๗๑๙	๑.๕๙๒	๐.๗๐๐	๑.๒๔๓	๐.๑๘๙	๔.๔๔๓
๒๕๖๑	๐.๕๖๖	๑.๕๔๖	๐.๗๘๒	๑.๔๗๓	๐.๑๔๐	๔.๕๐๗
๒๕๖๒	๐.๔๘๖	๑.๕๑๙	๐.๖๘๒	๑.๒๖๙	๐.๐๘๐	๔.๐๓๖
๒๕๖๓	๐.๓๗๗	๑.๑๐๗	๐.๖๙๘	๑.๕๖๐	๐.๐๕๗	๓.๘๐๒
๒๕๖๔	๐.๕๑๕	๑.๖๙๐	๐.๗๑๗	๑.๑๗๔	๐.๐๘๐	๔.๑๗๖
อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	-๑๐.๑๘	-๒.๑๒	-๐.๖๕	-๐.๕๗	-๒๓.๐๓	-๒.๙๐

ที่มา : กรมวิชาการเกษตร, ๒๕๖๕ (สถิติยางประเทศไทย ปีที่ ๕๐ (๒๕๖๔) ฉบับที่ ๔)

สำหรับประเทศคู่ค้าที่สำคัญของไทย (ตารางที่ ๒.๘) ได้แก่

จีน นำเข้ายางพาราจากไทยลดลงจาก ๒.๗๘๙ ล้านบาทในปี ๒๕๖๐ เหลือ ๒.๒๑๓ ล้านบาทในปี ๒๕๖๔ หรือลดลงร้อยละ ๕.๙๗ ต่อปี

มาเลเซีย นำเข้ายางพาราจากไทยในปี ๒๕๖๔ มีปริมาณที่เท่ากับปี ๒๕๖๐ จากการเปลี่ยนแปลงปริมาณการนำเข้าในระหว่างปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔ ส่งผลให้ภาพรวมในช่วงระยะเวลา ๕ ปีที่ผ่านมา มาเลเซีย มีการนำเข้าลดลงร้อยละ ๐.๖๖ ต่อปี

ญี่ปุ่น นำเข้ายางพาราจากไทยลดลงจาก ๐.๒๑๙ ล้านบาทในปี ๒๕๖๐ เหลือ ๐.๒๐๕ ล้านบาทในปี ๒๕๖๔ หรือลดลงร้อยละ ๔.๖๙ ต่อปี

สหรัฐอเมริกา นำเข้ายางพาราจากไทยเพิ่มขึ้นจากปริมาณ ๐.๑๗๘ ล้านบาทในปี ๒๕๖๐ เป็น ๐.๒๖๓ ล้านบาทในปี ๒๕๖๔ โดยภาพรวมในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา มีแนวโน้มการนำเข้าจากไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖.๖๗ ต่อปี

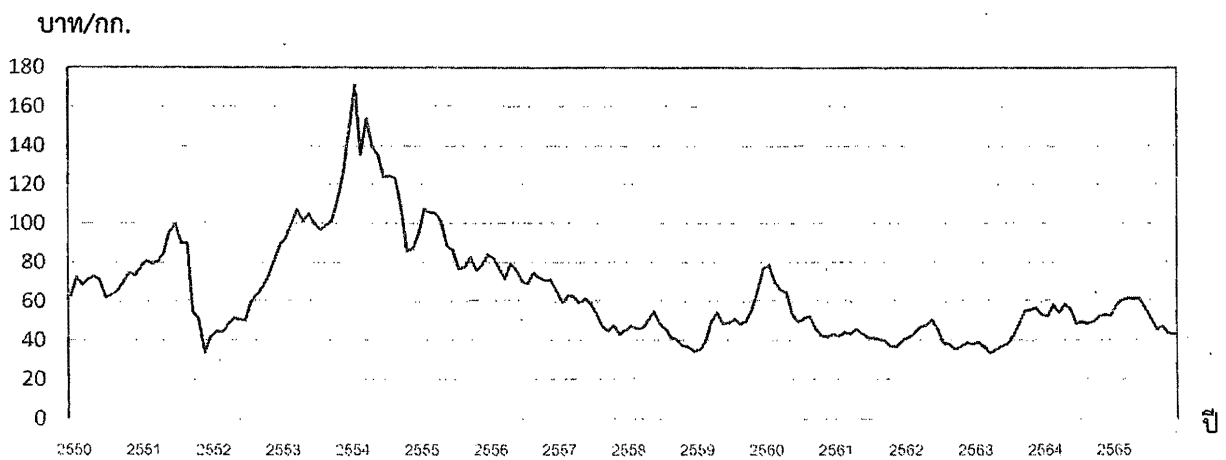
ตารางที่ ๘ ปริมาณการส่งออกยางพาราของประเทศไทย จำแนกตามประเทศคู่ค้า ปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔

หน่วย: ล้านบาท

ปี	จีน	มาเลเซีย	ญี่ปุ่น	สหรัฐอเมริกา	อื่น ๆ	รวม
๒๕๖๐	๒.๗๘๙	๐.๔๐๗	๐.๒๑๙	๐.๑๗๘	๐.๘๕๕	๔.๔๔๓
๒๕๖๑	๒.๗๓๖	๐.๔๓๔	๐.๒๑๔	๐.๑๙๘	๐.๙๒๕	๔.๕๐๗
๒๕๖๒	๒.๓๐๕	๐.๓๙๘	๐.๒๐๑	๐.๒๒๘	๐.๙๐๔	๔.๐๓๖
๒๕๖๓	๒.๓๔๙	๐.๔๐๖	๐.๑๕๑	๐.๑๗๓	๐.๗๒๒	๓.๘๐๒
๒๕๖๔	๒.๒๑๓	๐.๔๐๗	๐.๒๐๕	๐.๒๖๓	๑.๐๘๘	๔.๑๗๖
อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	-๕.๙๗	-๐.๖๖	-๔.๖๙	๖.๖๗	๒.๔๙	-๒.๙๐

ที่มา : กรมวิชาการเกษตร, ๒๕๖๕ (สถิติยางประเทศไทย ปีที่ ๕๐ (๒๕๖๔) ฉบับที่ ๔)

สำหรับความเคลื่อนไหวของราคายางพาราในช่วงปี ๒๕๕๐ - ๒๕๖๒ ราคาของพาราในประเทศไทยมีการปรับตัวในทิศทางเดียวกับราคาซื้อขายยางในตลาดล่วงหน้า โดยราคาของพาราทุกชนิดมีการปรับตัวลดลงทุกตลาด ซึ่งมีปัจจัยทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศที่ส่งผลต่อราคาของ โดยเฉพาะปัจจัยภายนอกจากอิทธิพลจากข้อมูลข่าวสารทางการตลาดยางพารา ราคาซื้อขายยางในตลาดล่วงหน้าต่างประเทศ การเพิ่มขึ้นของผลผลิตยางจากประเทศผู้ผลิตยางพารารายใหม่ (กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม: CLMV) การดำเนินมาตรการตอบโต้ทางการค้าระหว่างจีนและสหรัฐอเมริกา รวมทั้งการชะลอตัวทางเศรษฐกิจของประเทศผู้ใช้อย่าง ส่งผลให้เป็นข้อจำกัดในการยกระดับราคาของพาราในประเทศไทยให้สูงขึ้น โดยได้แบ่งช่วงการผันผวนของราคาของพาราแต่ละช่วงเวลา ดังนี้ (ภาพที่ ๒.๑)

ภาพที่ ๑ ความเคลื่อนไหวของราคาของพาราแผ่นดิบที่เกษตรกรขายได้ ช่วงปี ๒๕๕๐ - ๒๕๖๕

ปี ๒๕๕๐ - ๒๕๕๔ ราคามีการปรับตัวลดลงในช่วงปี ๒๕๕๐ - ๒๕๕๒ เนื่องจากได้รับผลกระทบจากวิกฤติเศรษฐกิจของโลกทำให้การลงทุนชะลอตัว ส่งผลให้ความต้องการใช้และราคาของพาราปรับตัวลดลง และเริ่มปรับตัวสูงขึ้นในปี ๒๕๕๓ ต่อเนื่องไปจนถึงปี ๒๕๕๔ ซึ่งสอดคล้องกับความต้องการใช้พาราของโลกที่เพิ่มขึ้น และเศรษฐกิจโลกเริ่มฟื้นตัว การค้าการลงทุนเพิ่มขึ้น ส่งผลให้ความต้องการใช้ยางเพิ่มขึ้น

ปี ๒๕๕๕ - ๒๕๕๘ ราคาของพาราปรับตัวลดลงอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากเศรษฐกิจโลกได้รับผลกระทบจากวิกฤติเศรษฐกิจของสหภาพยุโรป สหรัฐอเมริกา รวมทั้งจีนซึ่งเป็นผู้ใช้พารารายใหญ่ของโลก ส่งผลกระทบต่อการลงทุนและการชะลอการใช้พารา

ปี ๒๕๕๙ - ๒๕๖๒ ราคาของพาราเริ่มปรับตัวเพิ่มขึ้นในปี ๒๕๕๙ และปรับตัวลดลงในปี ๒๕๖๐ และลดลงต่อเนื่องมาจนถึงปลายปี ๒๕๖๑ เนื่องจากได้รับผลกระทบจากสงครามการค้าระหว่างจีนและสหรัฐอเมริกาที่ยังคงยืดเยื้อ อีกทั้งการชะลอตัวทางเศรษฐกิจของประเทศผู้ใช้อย่างหลัก โดยประเทศผู้นำเข้าพาราหลักจากประเทศไทย ได้แก่ จีน มาเลเซีย ญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา ทำให้ปริมาณการผลิตยางล้นตลาด รวมถึงสภาวะเศรษฐกิจโลก การเมืองในประเทศสหรัฐอเมริกา การปรับตัวของราคาน้ำมันดิบซึ่งเป็นอีกปัจจัยที่ส่งผลให้ราคาของพาราปรับตัวลงเช่นกัน

ปี ๒๕๖๓ ราคาขายพาราไนโตรมาสที่ ๑ ยังได้รับผลกระทบจากสถานการณ์โควิด และภาวะเศรษฐกิจโลกส่งผลให้นักลงทุนชะลอการซื้อขายยางถึงไตรมาสที่ ๒ ของปี ๒๕๖๓ และโรงงานกลับเข้าสู่ภาวะปกติในไตรมาส ๓ แต่เนื่องจากมีฝนตกชุกในพื้นที่ประเทศผู้ปลูกยางพารา การขาดแคลนแรงงานในสวนยาง และเงินมีนโยบายอุดหนุนอุตสาหกรรมรถยนต์ไฟฟ้าภายในประเทศ รวมถึงปริมาณสต็อกยางปรับตัวลดลง ทำให้ราคาขายปรับตัวเพิ่มขึ้น

ปี ๒๕๖๔ - ๒๕๖๕ จากมาตรการกีดกันทางการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกาและจีน สงครามรัสเซีย-ยูเครน รวมทั้งการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) ส่งผลให้ราคาขายและห่วงโซ่อุปทานการส่งออก ในระบบเศรษฐกิจ เงินเฟ้อที่ปรับสูงขึ้น จากต้นทุนทางด้านพลังงาน และมาตรการล็อกดาวน์ของจีน ส่งผลให้นักลงทุนชะลอการซื้อขายยางถึงไตรมาสที่ ๒ ของปี ๒๕๖๕ แต่เนื่องจากมีฝนตกชุกในพื้นที่ปลูกยางพาราของประเทศผู้ผลิตยางไนโตรมาสที่ ๑ การขาดแคลนแรงงานในสวนยาง และเงินมีนโยบายอุดหนุนอุตสาหกรรมรถยนต์ไฟฟ้าภายในประเทศ รวมถึงปริมาณสต็อกยางปรับตัวลดลง ทำให้ราคาส่งออก F.O.B. ยางแผ่นรมควันชั้น ๓ ของไทยในปี ๒๕๖๔ เฉลี่ยอยู่ที่ ๖๕.๒๘ บาท/กก. ปรับตัวเพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๖๓ จำนวน ๑๐.๗๖ บาท/กก. หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๙.๗๔

ในปี ๒๕๖๕ (ม.ค. - ส.ค.) ราคาส่งออก F.O.B. ยางแผ่นรมควันชั้น ๓ เฉลี่ยอยู่ที่ ๗๐.๔๑ บาท/กก. ปรับตัวเพิ่มขึ้น ๕.๑๓ บาท/กก. หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖.๒๓ เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันกับปีที่ผ่านมา ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับตลาดล่วงหน้าต่างประเทศ เนื่องจากผู้ประกอบการมีความต้องการยางในการส่งออก และนักลงทุนมีความเชื่อมั่นเกี่ยวกับการเปิดเศรษฐกิจในสหรัฐฯ และยูโรโซน (ตารางที่ ๒.๙)

ตารางที่ ๙ ราคาขายแผ่นรมควันชั้น ๓ ของไทยเปรียบเทียบกับตลาดล่วงหน้าต่างประเทศ ปี ๒๕๖๐ - สิงหาคม ๒๕๖๕

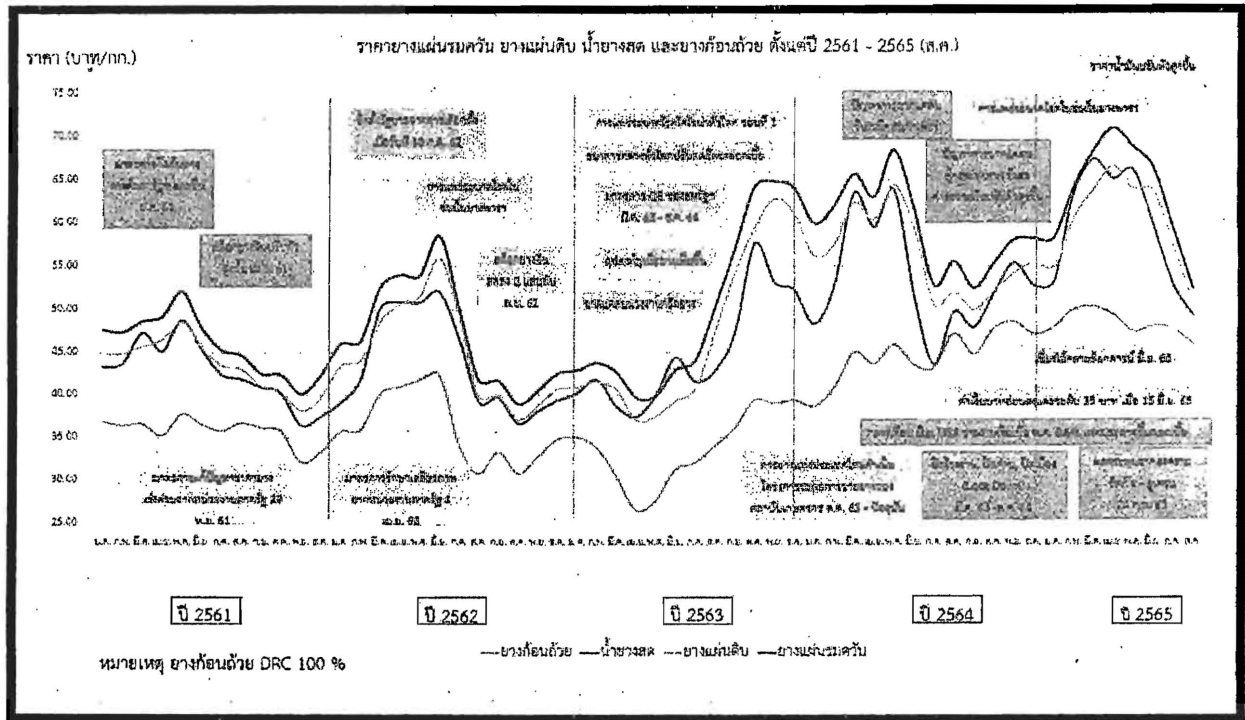
หน่วย : บาท/กก.

ปี	ราคาประมูลตลาดกลาง	ราคาประกาศเพียงวัน F.O.B กรุงเทพฯ	เซี่ยงไฮ้ (SHFE)	โตเกียว (TOCOM)	สิงคโปร์ (SGX)
๒๕๖๐	๖๓.๖๑	๖๙.๒๒	๗๐.๙๓	๗๑.๙๔	๖๗.๐๘
๒๕๖๑	๔๕.๘๕	๕๐.๗๔	๕๔.๙๐	๔๘.๘๗	๕๐.๐๕
๒๕๖๒	๔๖.๙๘	๕๑.๗๓	๕๑.๓๕	๕๒.๙๘	๕๑.๑๖
๒๕๖๓	๔๙.๗๓	๕๔.๕๒	๕๒.๔๒	๕๓.๕๔	๕๔.๘๘
๒๕๖๔	๕๙.๓๗	๖๕.๒๘	๖๘.๔๑	๖๗.๓๖	๖๖.๓๒
๒๕๖๕ (ม.ค.-ส.ค.)	๖๓.๓๑	๗๐.๔๑	๖๘.๒๔	๖๗.๑๑	๖๘.๕๕
%YoY (ปี ๖๓/๖๔)	๑๙.๓๘	๑๙.๗๔	๓๐.๕๐	๒๕.๘๑	๒๐.๘๕
%YoY (ม.ค.-ส.ค ๖๔/๖๕)	๔.๐๐	๖.๒๓	๑.๙๑	-๔.๒๑	๐.๗๘

ที่มา : การยางแห่งประเทศไทย ฝ่ายเศรษฐกิจยาง

หมายเหตุ : ข้อมูล ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๕

ด้านราคาภายในประเทศ ในปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕ ราคาซื้อขายภายในตลาดกลางยางพารา มีความผันผวนแต่มีแนวโน้มอยู่ในทิศทางที่เพิ่มขึ้น โดยราคาขายแผ่นรมควันชั้น ๓ เคลื่อนไหวอยู่ที่ในช่วงระหว่าง ๓๔.๐๐ - ๑๐๐.๐๐ บาท/กก. และ ราคาขายแผ่นรมควันชั้น ๓ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ อยู่ที่ ๖๖.๑๕ บาท/กก. (ภาพที่ ๒.๒) โดยราคาขายได้รับปัจจัยสนับสนุนจากความต้องการยางเพื่อส่งมอบของผู้ประกอบการ และอุตสาหกรรมยางธรรมชาติค่อย ๆ ฟื้นตัวอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับข้อมูลการคาดการณ์ของสมาคมประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ (ANRPC) ที่คาดว่าในปี ๒๕๖๕ และอีก ๕ ปีข้างหน้า จะเกิดอุปสงค์ส่วนเกิน (Excess Demand) ของยางธรรมชาติ ซึ่งเป็นปัจจัยสนับสนุนราคาขายในระยะกลางต่อไป รวมถึงราคาน้ำมันดิบที่ปรับตัวอยู่ในระดับสูงจากผลกระทบของสงคราม แต่อย่างไรก็ตาม ราคาขายยังคงได้รับปัจจัยกดดันจากการเก็งกำไรของนักลงทุนในตลาดซื้อขายล่วงหน้า ที่มีความกังวลเกี่ยวกับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) ในประเทศจีน และสงครามที่ยืดเยื้อ และในไตรมาสที่ ๒/๒๕๖๕ เศรษฐกิจโลกมีแนวโน้มชะลอตัวลงเล็กน้อย ซึ่งเห็นได้จากข้อมูลในดัชนี PMI ภาคการผลิต ทั้งในสหรัฐอเมริกา ยุโรป จีน และญี่ปุ่น ต่างปรับตัวลดลง โดยองค์ประกอบย่อยของ ดัชนี PMI ด้านการผลิตและยอดสั่งซื้อใหม่อ่อนแอลง ขณะที่ด้านต้นทุนเพิ่มสูงขึ้น อันเป็นผลมาจากสงครามยูเครนที่ยืดเยื้อ และความรุนแรงของมาตรการคว่ำบาตรรวมทั้งการควบคุมการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) ที่เข้มงวดในจีน ปัจจัยเหล่านี้ซ้ำเติมภาวะชะงักงันของห่วงโซ่อุปทานให้ทอดยาวออกไปและรุนแรงขึ้น โดยสินค้าโภคภัณฑ์บางประเภทมีราคาสูงจากปริมาณการผลิตที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการ ภาวะเงินเฟ้อที่เพิ่มต่อเนื่องยังกดดันภาคการผลิตและลดทอนกำลังการซื้อลง ส่งผลให้อัตราเงินเฟ้อสูงขึ้นนานกว่าที่คาด อีกทั้งกำลังซื้อที่ลดลงเป็นอุปสรรคต่อการลงทุนใหม่ ส่วนภาคการผลิตถูกจำกัดการเติบโตต่ำกว่าศักยภาพ ซึ่งจะเพิ่มความเสี่ยงต่อภาวะ Stagflation ด้านการพุ่งขึ้นของอัตราเงินเฟ้อได้กดดันให้ธนาคารกลางบางประเทศปรับขึ้นอัตราดอกเบี้ยนโยบายก่อนที่เศรษฐกิจจะฟื้นตัวอย่างสมบูรณ์จากประเด็นและปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนั้นซึ่งส่งผลกระทบต่อราคาขายพารา

ภาพที่ ๒ เปรียบเทียบราคายางในประเทศไทย

(๒) ความต้องการใช้ยางพาราในประเทศไทย

(๒.๑) ความต้องการใช้ยางพาราแยกตามชนิดของยาง

ในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา (๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ความต้องการใช้ยางพาราของไทย ลดลงจาก ๖๕๓,๒๔๓ ตัน ในปี ๒๕๖๐ เหลือ ๕๘๑,๕๘๕ ตัน ในปี ๒๕๖๓ และเพิ่มขึ้นเป็น ๙๒๕,๘๐๘ ตัน ในปี ๒๕๖๔ ส่งผลให้ความต้องการใช้ยางในระยะเวลา ๕ ปีที่ผ่านมา มีการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๖.๓๔ ต่อปี (ตารางที่ ๒.๑๐) โดยความต้องการใช้ยางแยกตามชนิดได้ดังนี้

ยางแผ่นรมควัน ใช้ในประเทศลดลงจาก ๑๕๑,๔๒๐ ตัน ในปี ๒๕๖๐ เหลือ ๙๔,๖๓๗ ตัน ในปี ๒๕๖๔ หรือลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๑๒.๒๓ ต่อปี

ยางแท่ง ใช้ในประเทศเพิ่มขึ้นจาก ๒๓๗,๑๐๖ ตัน ในปี ๒๕๖๐ เป็น ๓๐๓,๔๘๑ ตัน ในปี ๒๕๖๔ หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๐.๐๖ ต่อปี

น้ำยางข้น ใช้ในประเทศเพิ่มขึ้นจาก ๑๓๘,๒๙๓ ตัน ในปี ๒๕๖๐ เป็น ๒๓๑,๑๑๓ ตัน ในปี ๒๕๖๔ หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๑๐.๕๖ ต่อปี

ยางอื่น ๆ ใช้ในประเทศเพิ่มขึ้นจาก ๔๖,๔๒๔ ตัน ในปี ๒๕๖๐ เป็น ๒๕๖,๕๕๗ ตัน ในปี ๒๕๖๔ หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๔๐.๓๒ ต่อปี

ตารางที่ ๑๐ ความต้องการใช้ยางพาราภายในประเทศไทย จำแนกตามชนิดยาง ปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔

หน่วย: ตัน

ปี	ยางแผ่นรมควัน	ยางแท่ง	น้ำยางข้น	อื่น ๆ	รวม
๒๕๖๐	๑๕๑,๔๒๐	๒๗๗,๑๐๖	๑๗๘,๒๙๓	๔๖,๔๒๔	๖๕๓,๒๔๓
๒๕๖๑	๑๒๕,๔๙๐	๒๗๔,๓๗๓	๑๘๘,๒๔๑	๔๓,๕๓๑	๖๓๑,๖๓๕
๒๕๖๒	๔๗,๖๘๖	๒๒๓,๖๐๒	๓๕๗,๑๘๑	๓๔,๖๑๔	๖๖๓,๐๘๔
๒๕๖๓	๘๗,๑๓๒	๒๓๐,๒๑๔	๒๒๒,๐๖๑	๔๒,๑๗๘	๕๘๑,๕๘๕
๒๕๖๔	๙๔,๖๗๗	๓๐๓,๔๘๑	๒๗๑,๑๑๓	๒๕๖,๕๓๗	๙๒๕,๘๐๘
อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	-๑๒.๒๓	๐.๐๖	๑๐.๕๖	๔๐.๓๒	๖.๓๔

ที่มา : กรมวิชาการเกษตร, ๒๕๖๕ (สถิติยางประเทศไทย ปีที่ ๕๐ (๒๕๖๔) ฉบับที่ ๔)

(๒.๒) ความต้องการใช้ยางพาราแยกตามประเภทอุตสาหกรรม

ในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ความต้องการใช้ยางพาราของไทยแยกตามประเภทอุตสาหกรรม ดังนี้ (ตารางที่ ๒.๑๑)

อุตสาหกรรมยางล้อ เป็นอุตสาหกรรมที่มีความต้องการใช้ยางพารามากที่สุด มีการใช้ยางพาราเพิ่มขึ้นจาก ๔๑๒,๘๐๑ ตัน ในปี ๒๕๖๐ เป็น ๕๘๖,๑๒๓ ตัน ในปี ๒๕๖๔ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓.๙๕ ต่อปี

อุตสาหกรรมถุงมือยาง มีการใช้ยางพาราเพิ่มขึ้นจาก ๕๕,๓๖๗ ตัน ในปี ๒๕๖๐ เป็น ๑๐๓,๓๖๗ ตัน ในปี ๒๕๖๔ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๗.๖๙ ต่อปี

อุตสาหกรรมยางยืด มีการใช้ยางพาราเพิ่มขึ้นจาก ๑๑๑,๕๐๐ ตัน ในปี ๒๕๖๐ เป็น ๑๕๐,๓๘๖ ตัน ในปี ๒๕๖๔ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖.๒๓ ต่อปี

อุตสาหกรรมยางรัดของ มีการใช้ยางพาราลดลงจาก ๒๗,๕๔๖ ตัน ในปี ๒๕๖๐ เหลือ ๑๓,๑๒๗ ตัน ในปี ๒๕๖๔ หรือลดลงร้อยละ ๑๕.๗๑ ต่อปี

อุตสาหกรรมอื่น ๆ มีการใช้ยางพาราเพิ่มขึ้นจาก ๔๖,๐๒๙ ตัน ในปี ๒๕๕๙ เป็น ๕๕๘,๙๒๘ ตัน ในปี ๒๕๖๔ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐๔.๑๖ ต่อปี

ตารางที่ ๑๑ ความต้องการใช้ยางพาราภายในประเทศ จำแนกตามผลิตภัณฑ์ยาง ปี พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔

หน่วย: ตัน

ปี	ยางล้อ	ถุงมือยาง	ยางยืด	ยางรัดของ	อื่น ๆ	รวม
๒๕๖๐	๔๑๒,๘๐๑	๕๕,๓๖๗	๑๑๑,๕๐๐	๒๗,๕๔๖	๔๖,๐๒๙	๖๕๓,๒๔๓
๒๕๖๑	๔๑๖,๐๔๙	๕๑,๕๓๗	๑๑๓,๘๕๐	๔,๗๒๓	๔๕,๔๗๖	๖๓๑,๖๓๕
๒๕๖๒	๔๑๓,๐๑๙	๖๔,๓๗๘	๑๑๑,๔๗๑	๘,๖๐๕	๖๕,๖๑๑	๖๖๓,๐๘๔
๒๕๖๓	๓๐๓,๘๙๕	๗๕,๓๖๖	๑๑๔,๕๓๐	๓,๗๖๔	๓๘๗,๙๒๕	๕๘๑,๕๘๕
๒๕๖๔	๕๘๖,๑๒๓	๑๐๓,๓๖๗	๑๕๐,๓๘๖	๑๓,๑๒๗	๕๕๘,๙๒๘	๘๒๕,๘๐๘
อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	๓.๙๕	๑๗.๖๙	๖.๒๓	-๑๕.๗๑	๑๐๔.๑๖	๓.๙๔

ที่มา : กรมวิชาการเกษตร, ๒๕๖๕ (สถิติยางประเทศไทย ปีที่ ๕๐ (๒๕๖๔) ฉบับที่ ๔)

(๒.๓) การผลิต การใช้และการส่งออกน้ำยางชั้นของไทย

การผลิตน้ำยางชั้น ในปี ๒๕๖๐ ไทยผลิตน้ำยางชั้นได้ ๐.๗๘๗ ล้านตัน เพิ่มขึ้นเป็น ๑.๑๕๐ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๔ หรือมีอัตราการผลิตเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๗.๕๓ ต่อปี

การใช้น้ำยางชั้น ในปี ๒๕๖๐ ไทยใช้น้ำยางชั้นในประเทศ ๐.๑๗๘ ล้านตัน และเพิ่มขึ้นเป็น ๐.๒๗๑ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๔ หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๑๐.๕๖ ต่อปี

การส่งออกน้ำยางชั้น ในปี ๒๕๖๐ ไทยส่งออกน้ำยางชั้น ๐.๗๐๐ ล้านตัน ลดลงเหลือ ๐.๖๘๒ ล้านตันในปี ๒๕๖๒ และเพิ่มขึ้นเป็น ๐.๗๑๗ ล้านตัน ในปี ๒๕๖๔ โดยภาพรวมการส่งออกน้ำยางชั้นลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๐.๖๕ ต่อปี

ตารางที่ ๑๒ การผลิต การใช้และการส่งออกน้ำยางชั้นของไทยในช่วงปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔

หน่วย: ล้านตัน

ปี	การผลิต	การใช้	การส่งออก
๒๕๖๐	๐.๗๘๗	๐.๑๗๘	๐.๗๐๐
๒๕๖๑	๐.๙๗๑	๐.๑๘๘	๐.๗๘๒
๒๕๖๒	๑.๐๓๘	๐.๓๕๗	๐.๖๘๒
๒๕๖๓	๐.๙๖๔	๐.๒๒๒	๐.๖๙๘
๒๕๖๔	๑.๑๕๐	๐.๒๗๑	๐.๗๑๗
อัตราเพิ่ม (ร้อยละ)	๗.๕๓	๑๐.๕๖	-๐.๖๕

ที่มา : กรมวิชาการเกษตร, ๒๕๖๕ (สถิติยางประเทศไทย ปีที่ ๕๐ (๒๕๖๔) ฉบับที่ ๔)

๒.๒ สถานการณ์ถุงมือยาง

ถุงมือยางสามารถแบ่งตามประเภทการใช้งานออกได้เป็น ๓ ประเภท ได้แก่ ถุงมือยางที่ใช้ในการแพทย์ ถุงมือยางสำหรับใช้ในครัวเรือน และถุงมือยางที่ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรม โดยรายละเอียดของถุงมือยางแต่ละชนิดมีดังนี้

ถุงมือที่ใช้ในการแพทย์ (Medical Glove) ซึ่งแบ่งออกได้เป็น (๑) ถุงมือที่ใช้ในการผ่าตัด (Surgical Glove) ถุงมือชนิดนี้จะมีเนื้อบาง แข็งแรง ยาวถึงข้อศอก ขั้นตอนการผลิตที่สำคัญคือ กระบวนการฆ่าเชื้อ ซึ่งต้องใช้รังสีแกมมาทำให้มีราคาค่อนข้างแพง การบรรจุหีบห่อจะมีความประณีตกว่าถุงมือแบบอื่นเนื่องจากต้องปลอดเชื้อ ๑๐๐% ต้องสะดวกเวลาแกะใช้ และปกติจะไม่มีกรนากลับมาใช้ใหม่ และ (๒) ถุงมือที่ใช้ในงานตรวจโรคทั่วไป (Examination Glove) ถุงมือนี้จะมีชนิดแบบที่มีแป้ง (Powdered) และไม่มีแป้ง (Non-Powdered) ถุงมือชนิดนี้จะไม่มีส่วนขี้ขุยขี้ผง มีความบาง กระชับมือ ความยาวอยู่แค่ข้อมือ การผลิตต้องออกแบบให้เหมาะกับการใช้งาน คือ สวมใส่ง่าย และเป็นถุงมือที่ใช้ครั้งเดียวแล้วทิ้ง เพื่อป้องกันการกระจายของเชื้อโรค ราคาจะถูกกว่าถุงมือที่ใช้ในงานผ่าตัด

ถุงมือสำหรับใช้ในครัวเรือน (Household Glove) ถุงมือชนิดนี้จะมีขนาดใหญ่ แข็งแรงทนทาน เนื้อหนากว่าถุงมือที่ใช้ในการแพทย์ เนื่องจากต้องสัมผัสกับน้ำ ผงซักฟอกหรือน้ำยาทำความสะอาดต่าง ๆ จะออกแบบให้มีอายุใช้งานได้นาน และมักมีการออกแบบให้มีสีสันทสวยงาม สวมใส่สบาย นุ่มมือ บรรจุหีบห่ออย่างประณีตสวยงาม เพื่อดึงดูดแม่บ้าน เพราะเป็นสินค้าอุปโภคบริโภค ต่างจากถุงมือที่ใช้ในการแพทย์

ถุงมือที่ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรม (Industrial Glove) ถุงมือประเภทนี้จะมีขนาดใหญ่ แข็งแรง ดูเทอะทะ ไม่สวยงาม แต่ต้องมีความทนทานต่อการใช้งานในโรงงานอุตสาหกรรม การบรรจุหีบห่อไม่จำเป็นต้องสวยงามเนื่องจากไม่ใช่สินค้าสำหรับผู้บริโภค

ในการส่งออกถุงมืออย่างจะมีการระบุพิกัดศุลกากร ดังนี้

๔๐๑๕.๑๒.๑๐ ถุงมือทางการแพทย์ทำด้วยยางธรรมชาติวัลแคนไนซ์

๔๐๑๕.๑๒.๙๐ ถุงมือทางการแพทย์ทำด้วยยางวัลแคนไนซ์อื่น ๆ

๔๐๑๕.๑๙.๑๐ ถุงมือชนิดอื่น ๆ ที่ทำด้วยยางธรรมชาติวัลแคนไนซ์

๔๐๑๕.๑๙.๙๐ ถุงมือชนิดอื่น ๆ ที่ทำด้วยยางวัลแคนไนซ์อื่น ๆ

รายละเอียดสถานการณ์ถุงมืออย่างโลกและถุงมืออย่างไทย มีดังนี้

๑) สถานการณ์ถุงมืออย่างโลก

จากข้อมูล Trade Map ของ International Trade Center (ITC) มูลค่าการส่งออกถุงมืออย่างของโลก ปี ๒๕๖๔ มีส่งออกถุงมืออย่างรวม ๒๖,๖๗๗.๑๔ ล้านดอลลาร์สหรัฐ แบ่งเป็นถุงมือทางการแพทย์ มูลค่า ๒,๘๙๗.๙๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๘๖ และถุงมืออื่น ๆ มูลค่า ๒๓,๗๗๙.๒๔ ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ ๘๙.๑๔ ประเทศที่ส่งออกถุงมือมากที่สุด ได้แก่ มาเลเซีย มูลค่าการส่งออกถุงมืออย่างรวม ๑๓,๒๓๐.๐๑ ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ ๔๙.๕๙ รองลงมาเป็นจีน ๕,๐๒๐.๖๔ ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๘๒ ไทย ๒,๗๕๙.๙๙ ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๔๓ (ตารางที่ ๒.๑๓)

ตารางที่ ๑๓ มูลค่าการส่งออกถั่วมือของประเทศผู้ส่งออกสำคัญ

หน่วย : ล้านเหรียญสหรัฐ

ประเทศ	ชนิดถั่วมือ	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	สัดส่วน	อันดับ
โลก	ถั่วมือผ่าตัด	๑,๔๑๘.๖๘	๑,๔๙๖.๐๖	๑,๕๑๙.๑๑	๒,๒๙๘.๓๙	๒,๘๙๗.๙๐	๑๐๐.๐๐	
	ถั่วมืออื่น ๆ	๕,๗๒๕.๐๔	๖,๖๒๗.๖๐	๕,๕๓๒.๖๗	๑๔,๕๕๘.๖๙	๒๓,๗๗๙.๒๔	๑๐๐.๐๐	
	รวม	๗,๑๔๓.๗๓	๘,๑๒๓.๖๖	๘,๐๕๑.๗๘	๑๖,๘๕๗.๐๘	๒๖,๖๗๗.๑๔	๑๐๐.๐๐	
มาเลเซีย	ถั่วมือผ่าตัด	๓๖๕.๙๐	๓๘๕.๕๕	๓๗๗.๘๗	๔๓๒.๐๙	๕๕๕.๖๔	๑๕.๖๙	๑
	ถั่วมืออื่น ๆ	๓,๓๒๔.๕๙	๔,๐๑๔.๙๘	๓,๘๕๒.๗๕	๗,๙๖๒.๒๒	๑๒,๗๗๕.๓๗	๕๓.๗๒	๑
	รวม	๓,๖๙๐.๔๙	๔,๓๙๙.๕๑	๔,๒๓๐.๖๒	๘,๓๙๔.๓๐	๑๓,๓๓๐.๐๑	๕๙.๕๙	๑
ไทย	ถั่วมือผ่าตัด	๒๔๘.๕๖	๒๘๖.๖๖	๒๗๑.๔๒	๒๘๖.๗๐	๒๘๙.๒๙	๙.๙๘	๔
	ถั่วมืออื่น ๆ	๘๐๔.๕๕	๘๙๓.๘๐	๙๒๙.๑๔	๒,๐๔๐.๖๙	๒,๗๕๙.๙๙	๑๑.๖๑	๓
	รวม	๑,๐๕๓.๑๑	๑,๑๘๐.๔๖	๑,๒๐๐.๕๖	๒,๓๒๗.๓๙	๒,๐๔๙.๒๘	๑๑.๕๙	๓
อินโดนีเซีย	ถั่วมือผ่าตัด	๔.๙๒	๔.๓๙	๑๐.๑๓	๔๓.๔๐	๗๗.๑๖	๒.๖๖	
	ถั่วมืออื่น ๆ	๒๕๕.๐๒	๒๗๑.๕๕	๒๕๘.๔๓	๔๒๒.๘๑	๖๖๓.๒๑	๒.๗๙	
	รวม	๒๕๙.๙๔	๒๗๕.๙๔	๒๖๘.๕๖	๔๖๖.๒๒	๗๔๐.๓๖	๒.๗๘	
เวียดนาม	ถั่วมือผ่าตัด	๖.๑๖	๒.๔๘	๓.๐๗	๕.๕๓	๖๖.๖๙	๒.๓๐	
	ถั่วมืออื่น ๆ	๑๑๒.๖๗	๑๔๓.๕๕	๑๕๒.๘๗	๓๑๑.๖๓	๕๔๖.๙๑	๒.๓๐	
	รวม	๑๑๘.๘๓	๑๔๖.๐๓	๑๕๕.๙๓	๓๑๗.๑๖	๖๑๓.๖๐	๒.๓๐	
จีน	ถั่วมือผ่าตัด	๒๔๖.๒๔	๒๕๙.๙๗	๒๗๙.๗๑	๔๖๓.๗๓	๕๓๕.๘๓	๑๕.๐๔	๓
	ถั่วมืออื่น ๆ	๓๔๑.๙๒	๓๘๓.๓๓	๔๑๕.๙๕	๒,๑๓๖.๙๔	๔,๕๘๔.๘๒	๑๙.๒๘	๒
	รวม	๕๘๘.๑๖	๖๔๓.๓๐	๖๙๕.๖๕	๒,๖๐๐.๖๗	๕,๐๒๐.๖๕	๑๘.๘๒	๒
เยอรมนี	ถั่วมือผ่าตัด	๑๖๐.๐๕	๑๕๖.๗๘	๑๕๙.๒๕	๓๒๕.๖๒	๕๕๕.๕๒	๑๕.๖๘	๒
	ถั่วมืออื่น ๆ	๑๐๙.๒๙	๑๑๙.๘๓	๑๑๒.๓๕	๑๗๓.๒๔	๒๔๘.๔๔	๑.๐๔	
	รวม	๒๖๙.๓๔	๒๗๖.๖๑	๒๗๑.๖๐	๕๐๘.๘๖	๘๐๓.๙๖	๒.๖๔	

ที่มา : Trade Map ของ International Trade Center (ITC)

๒) สถานการณ์ถุงมือยางไทย

อุตสาหกรรมถุงมือยางนับเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทย ทั้งในแง่ของการสร้างมูลค่าเพิ่ม การจ้างงาน เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้น โดยเฉพาะในขั้นตอนของการตรวจสอบคุณภาพ ซึ่งนับเป็นขั้นตอนที่สำคัญ และยังต้องใช้แรงงานในการบรรจุหีบห่ออีกด้วย ในการผลิตถุงมือยางจำเป็นต้องใช้วัตถุดิบสำคัญ ได้แก่ น้ำยางชั้น และสารเคมีที่ช่วยให้น้ำยางจับตัว ซึ่งโครงสร้างของต้นทุนการผลิตจะประกอบไปด้วยค่าน้ำยางชั้นประมาณร้อยละ ๒๖ - ๓๐ แรงงานประมาณร้อยละ ๑๒ - ๑๗ ซึ่งจะอยู่ในขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพและการบรรจุหีบห่อ ส่วนที่เหลือจะเป็นค่าใช้จ่ายในการผลิตอื่น ๆ และค่าสารเคมี (การยางแห่งประเทศไทย, ๒๕๖๓) ถึงแม้ว่าไทยยังต้องนำเข้าสารเคมีส่วนใหญ่จากต่างประเทศ แต่จากการสอบถามผู้ประกอบการ พบว่า สารเคมีที่ใช้นับเป็นส่วนประกอบน้อยมากในการผลิต จึงนับได้ว่าอุตสาหกรรมถุงมือยางธรรมชาติของไทยยังมีความได้เปรียบประเทศอื่น ๆ อยู่ เนื่องจากไทยสามารถผลิตน้ำยางชั้นซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักได้มากที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ในขณะที่มาเลเซียกลับต้องนำเข้าน้ำยางชั้นจากไทยเนื่องจากเกษตรกรหันไปปลูกปาล์มน้ำมัน ซึ่งให้ผลตอบแทนที่ดีกว่า

ปัจจุบันประเทศไทยมีผู้ประกอบการภายในประเทศที่ขึ้นทะเบียนกับกรมธุรกิจการค้า จำนวน ๔๕ ราย โดยแบ่งขนาดผู้ประกอบการตามรายได้ต่อปี โดยพิจารณาตามงบการเงินของนิติบุคคล ปีงบการเงิน ๒๕๖๔ แบ่งเป็นผู้ประกอบการขนาดใหญ่ (รายได้ต่อปีมากกว่า ๕๐๐ ล้านบาท) จำนวน ๒๐ ราย วิสาหกิจขนาดกลาง (รายได้ต่อปีมากกว่า ๑๐๐ ล้านบาท แต่ไม่เกิน ๕๐๐ ล้านบาท) จำนวน ๕ ราย วิสาหกิจขนาดย่อม (รายได้ต่อปีมากกว่า ๑.๘ ล้านบาท แต่ไม่เกิน ๑๐๐ ล้านบาท) จำนวน ๑๑ ราย และวิสาหกิจรายย่อย (รายได้ต่อปีไม่เกิน ๑.๘ ล้านบาท) จำนวน ๙ ราย

ตารางที่ ๑๔ แสดงรายชื่อผู้ประกอบการสินค้าถุงมือยางที่สำคัญของประเทศไทย

ชื่อ	สถานที่ตั้ง
๑. บริษัท ศรีตรังโกลฟส์ (ประเทศไทย) จำกัด	สงขลา
๒. บริษัท คาร์ดิแนล เฮลท์ ๒๒๒ (ประเทศไทย) จำกัด	ระยอง
๓. บริษัท เมอร์กาโต้ เมดิคัล (ไทยแลนด์) จำกัด	สงขลา
๔. บริษัท ท็อปโกลฟ เมดิคอล (ไทยแลนด์) จำกัด	สงขลา
๕. บริษัท เซฟสกิน เมดิคคอล แอนด์ ไฮเอินทิฟิค (ประเทศไทย) จำกัด	สงขลา
๖. บริษัท อินโนเวทีฟ โกลฟส์ จำกัด	สงขลา
๗. บริษัท เกรท โกลฟ (ไทยแลนด์) จำกัด	ภูเก็ต
๘. บริษัท วัฒนชัยรับเบอร์เมท จำกัด	ชลบุรี
๙. บริษัท ไฮแคร์ อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด	สงขลา
๑๐. บริษัท เซฟกลัฟ จำกัด	สุราษฎร์ธานี
๑๑. บริษัท เอส จี เอ็ม ที จำกัด	สงขลา
๑๒. บริษัท ชันไทยอุตสาหกรรมถุงมือยาง จำกัด (มหาชน)	ระยอง
๑๓. บริษัท ไฮ-แคร์ ไทย กลัฟส์ จำกัด	สงขลา
๑๔. บริษัท ดีปป์ โปรดัคส์ (ประเทศไทย) จำกัด	สงขลา

ชื่อ	สถานที่ตั้ง
๑๕. บริษัท โพรเทคทีฟ เทคโนโลยี จำกัด	ปราจีนบุรี
๑๖. บริษัท ค็อกเตอร์ บู จำกัด	ชลบุรี
๑๗. บริษัท มาสเตอร์ โกลฟ อินดัสตรี จำกัด	ระยอง
๑๘. บริษัท ฟินิกส์รีเบอรัโปรดักส์ จำกัด	ชลบุรี
๑๙. บริษัท เอ็ม.อาร์.ไอ. จำกัด	ชลบุรี
๒๐. บริษัท เอส.ที. (ไทยแลนด์) จำกัด	ชลบุรี

ที่มา: กรมพัฒนาธุรกิจการค้า (กระทรวงพาณิชย์) พ.ศ. ๒๕๖๕

ในอดีตประเทศไทยต้องนำเข้าถั่วมื่ออย่างจากต่างประเทศ เนื่องจากการผลิตในประเทศยังมีคุณภาพด้อยกว่าถั่วมื่ออย่างที่ผลิตจากต่างประเทศมาก แต่ภายหลังที่รัฐบาลมีการส่งเสริมการลงทุน จึงมีผู้ประกอบการต่างชาติเข้ามาลงทุนโดยนำเทคโนโลยีในการผลิตเข้ามาด้วย ทำให้หลังจากปี พ.ศ. ๒๕๒๙ เป็นต้นมา ประเทศไทยสามารถทำการผลิตเพื่อส่งออกถั่วมื่ออย่างไปจำหน่ายยังต่างประเทศได้ ตารางที่ ๒.๑๕ แสดงให้เห็นถึงมูลค่าการส่งออกถั่วมื่ออย่างของไทยไปยังตลาดส่งออกหลัก ตั้งแต่ปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔ มีการส่งออกเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๓๐.๒๙ ต่อปี โดยในปี ๒๕๖๔ ประเทศสหรัฐอเมริกามีปริมาณการนำเข้าถั่วมื่ออย่างจากไทยสูงที่สุด คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ ๔๔.๘๘ ของการส่งออกไปทั่วโลก

ตารางที่ ๑๕ แสดงมูลค่าการส่งออกสินค้าถั่วมื่ออย่าง (HS ๔๐๑๕) ของไทยไปยังตลาดหลัก

หน่วย: ล้านบาท

ประเทศ	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	อัตราการขยายตัว (ร้อยละ)
โลก	๓๕,๗๑๘	๓๘,๑๓๑	๓๗,๒๕๗	๗๒,๖๕๕	๙๗,๑๕๐	๓๐.๒๙
๑. สหรัฐอเมริกา	๑๖,๖๑๔	๑๗,๗๐๓	๑๗,๖๐๓	๒๘,๑๘๐	๔๓,๖๐๔	๒๗.๐๖
๒. เยอรมนี	๒,๗๗๒	๒,๑๓๑	๑,๘๒๘	๓,๓๗๙	๔,๙๕๗	๑๗.๖๓
๓. เนเธอร์แลนด์	๘๑๙	๒,๒๑๙	๒,๒๕๒	๓,๐๑๔	๔,๒๔๑	๔๓.๒๖
๔. จีน	๑,๑๖๙	๑,๒๖๒	๑,๕๔๐	๓,๘๐๑	๔,๑๑๑	๔๓.๕๙
๕. ญี่ปุ่น	๒,๒๒๐	๒,๓๖๘	๒,๑๕๒	๔,๒๗๑	๓,๕๙๐	๑๖.๗๘
๖. สหราชอาณาจักร	๖๑๐	๔๖๕	๔๒๙	๕,๑๒๒	๒,๕๘๘	๖๙.๗๒
๗. บราซิล	๔๖๐	๕๗๔	๘๕๕	๑,๘๗๙	๒,๔๐๐	๕๖.๖๗
๘. อิสราเอล	๖๕๕	๗๔๒	๖๙๗	๑,๕๕๕	๑,๘๒๔	๓๒.๑๖
๙. เบลเยียม	๑,๔๓๑	๑,๓๕๓	๑,๒๘๖	๑,๔๖๕	๑,๗๐๑	๔.๓๔
๑๐. เกาหลีใต้	๕๓๙	๖๓๓	๕๔๑	๙๐๙	๑,๔๙๕	๒๗.๑๕
๑๑. อินเดีย	๔๓๑	๔๙๙	๕๒๕	๑,๑๗๙	๑,๔๖๐	๓๙.๑๐
๑๒. ตุรกี	๓๕๐	๓๓๗	๕๐๗	๑,๓๓๔	๑,๔๕๒	๕๒.๕๒
๑๓. มาเลเซีย	๖๗๗	๖๓๕	๖๐๓	๑,๑๘๒	๑,๔๒๒	๒๓.๔๔
๑๔. สวีเดน	๑๖๕	๙๐	๖๒	๒๕๗	๑,๓๒๒	๖๘.๓๙
๑๕. ออสเตรเลีย	๗๒๔	๘๓๐	๕๘๐	๘๖๐	๑,๑๘๓	๑๐.๗๑
๑๖. ประเทศอื่น ๆ	๖,๐๘๑	๖,๒๘๙	๕,๘๖๖	๑๔,๒๖๘	๑๙,๘๐๑	๓๗.๔๔

ที่มา: กรมศุลกากร, ๒๕๖๕

๒.๓ การแปรรูปถั่วมีอย่างธรรมชาติในประเทศไทย

๑) ข้อมูลเกษตรกร กลุ่มเกษตรกร สถาบันเกษตรกรที่มีการดำเนินการในรูปของน้ำยางสด

จากข้อมูลการขึ้นทะเบียนเกษตรกรของการยางแห่งประเทศไทยปี ๒๕๖๕ พบว่า มีพื้นที่กรีดยางที่ขึ้นทะเบียนจำนวน ๑๗.๗๘ ล้านไร่ มีประมาณการผลิตยางรวม ๔,๖๓๐,๘๗๖ ตัน (ตารางที่ ๒.๑๖) เกษตรกรชาวสวนยางมีการจำหน่ายผลผลิตยางพารา ๕ รูปแบบ โดยแบ่งเป็นผลิตเป็นน้ำยางสด ๑,๖๖๕,๓๐๙ ตัน ยางก้อนถ้วย ๒,๕๓๓,๙๐๒ ตัน ยางแผ่นดิบ ๔๒๑,๘๘๓ ตัน ยางแผ่นรมควัน ๕,๗๒๘ ตัน และยางอื่น ๆ ๔,๐๕๔ ตัน หรือคิดเป็นร้อยละ ๓๕.๙๖ ร้อยละ ๕๔.๗๒ ร้อยละ ๙.๑๑ ร้อยละ ๐.๑๒ และร้อยละ ๐.๐๙ ของผลผลิตยางพาราจากพื้นที่กรีดยางที่ขึ้นทะเบียนตามลำดับ ข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเกษตรกรส่วนใหญ่ผลิตยางและจำหน่ายในรูปของยางก้อนถ้วยและน้ำยางสด ซึ่งผลผลิตที่เกษตรกรผลิตได้อาจถูกขายให้กับพ่อค้าคนกลาง สถาบันเกษตรกร หรือโรงงานแปรรูปยาง

ตาราง ๑๖ ประเภทรูปแบบการจำหน่ายผลผลิตยางของเกษตรกรที่ขึ้นทะเบียนกับการยางแห่งประเทศไทย

หน่วย : ตัน

ภาค	น้ำยางสด	ยางก้อนถ้วย	ยางแผ่นดิบ	ยางแผ่นรมควัน	อื่น ๆ	รวม
ภาคใต้	๑,๕๖๑,๔๔๒	๗๗๖,๓๓๙	๒๕๐,๘๖๗	๒,๗๐๐	๓,๖๗๗	๒,๕๙๕,๐๒๕
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๒๓,๑๕๒	๑,๒๐๙,๑๖๔	๑๘,๕๘๒	๑,๖๑๔	๙๓	๑,๒๕๒,๖๐๕
ภาคเหนือ	๒,๗๖๕	๒๙๗,๗๔๔	๙๙,๖๔๐	๗๐	๑๔	๔๐๐,๒๓๓
ภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๗๗,๙๕๐	๒๕๐,๖๕๕	๕๒,๗๙๔	๑,๓๔๔	๒๗๐	๓๘๓,๐๑๓
รวม	๑,๖๖๕,๓๐๙	๒,๕๓๓,๙๐๒	๔๒๑,๘๘๓	๕,๗๒๘	๔,๐๕๔	๔,๖๓๐,๘๗๖
สัดส่วน (ร้อยละ)	๓๕.๙๖	๕๔.๗๒	๙.๑๑	๐.๑๒	๐.๐๙	๑๐๐.๐๐

ที่มา : การยางแห่งประเทศไทย, ๒๕๖๕

๒) ข้อมูลผู้ประกอบการแปรรูปน้ำยางขึ้น

จากข้อมูลกรมโรงงานอุตสาหกรรม ปี ๒๕๖๕ มีผู้ประกอบการที่ยื่นขอจดทะเบียนโรงงานผลิตน้ำยางขึ้นจำนวน ๗๒ ราย มีโรงงาน ๘๖ แห่ง (บางรายมีโรงงานหลายแห่ง) ส่วนใหญ่มีสถานที่ตั้งอยู่ในภาคใต้จำนวน ๖๒ แห่ง คิดเป็นร้อยละ ๗๒.๐๙ อยู่ในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๑๘ แห่ง คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๙๓ อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๕ แห่ง คิดเป็นร้อยละ ๕.๘๑ และอยู่ในภาคเหนือ ๑ แห่ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๑๖

ตาราง ๑๗ จำนวนโรงงานแปรรูปน้ำยางชั้นในประเทศไทย

ภาค	จำนวน (โรงงาน)	สัดส่วน (%)	เงินทุน (บาท)	คนงาน (คน)
ภาคเหนือ	๑	๑.๑๖	๖๑,๘๙๑,๘๐๗	๓๙
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๕	๕.๘๑	๔๖๑,๐๐๐,๐๐๐	๓๐๕
ภาคกลาง, ภาคตะวันออก	๑๘	๒๐.๙๓	๕๗๐,๓๗๘,๘๘๗	๗๙๙
ภาคใต้	๖๒	๗๒.๐๙	๘,๔๘๑,๑๔๗,๔๗๖	๗,๗๔๔
รวม	๘๖	๑๐๐.๐๐	๙,๕๗๔,๔๑๘,๑๗๐	๘,๘๘๗

จากข้อมูลนิติบุคคลของกรมพัฒนาธุรกิจการค้า มีนิติบุคคลประกอบธุรกิจการผลิตน้ำยางชั้น (ประเภทธุรกิจ ๒๒๑๙๒) จำนวน ๘๒ ราย มีรายได้รวมปี ๒๕๖๔ จำนวน ๖๑,๗๓๔,๓๕๖,๒๖๔ บาท จดทะเบียนสัญชาติไทย ๗๐ ราย มีทุนจดทะเบียน ๓,๔๔๖,๐๐๓,๒๐๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๐๖ ร่วมทุน ๙ ราย มีทุนจดทะเบียน ๒,๒๒๖,๑๐๗,๕๓๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๘๖ ต่างชาติ ๑๐๐% จำนวน ๓ ราย มีทุนจดทะเบียน ๓๖๗,๑๑๖,๓๐๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๖.๐๘ จากข้อมูลพบว่า ผู้ประกอบการผลิตน้ำยางชั้นที่เป็นของคนไทยมีจำนวน ๗๐ ราย แต่ส่วนใหญ่เป็นรายเล็ก มีทุนจดทะเบียนรวมกันเพียงร้อยละ ๕๗.๖ ส่วนที่เหลือเป็นการร่วมลงทุนและเป็นบริษัทต่างชาติ

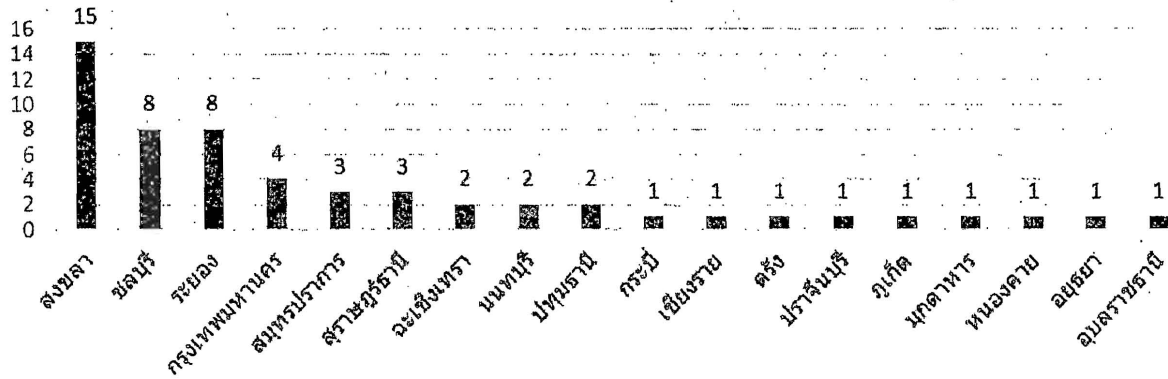
ตาราง ๑๘ จำนวนนิติบุคคลผลิตน้ำยางชั้นในประเทศไทย

สัญชาติ	จำนวน (โรง)	ทุนจดทะเบียน (บาท)	สัดส่วน (%)	รายได้รวมปี ๖๔ (บาท)
ไทย	๗๐	๓,๔๔๖,๐๐๓,๒๐๐	๕๗.๐๖	๔๒,๓๒๑,๘๔๙,๑๑๐
ร่วมทุน	๙	๒,๒๒๖,๑๐๗,๕๓๐	๓๖.๘๖	๑๖,๒๑๖,๔๐๑,๓๕๕
ต่างชาติ	๓	๓๖๗,๑๑๖,๓๐๐	๖.๐๘	๓,๑๙๖,๑๐๕,๗๙๙
รวม	๘๒	๖,๐๓๙,๒๒๗,๐๓๐	๑๐๐.๐๐	๖๑,๗๓๔,๓๕๖,๒๖๔

๓) ข้อมูลผู้ประกอบการแปรรูปยางมีอย่างของประเทศไทย

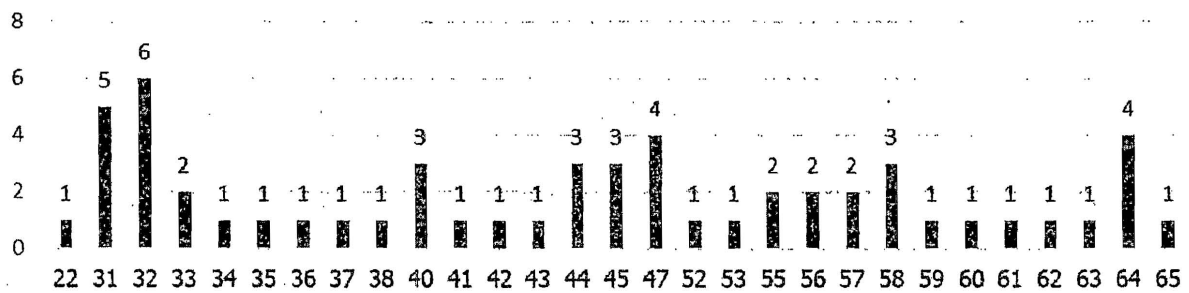
จากข้อมูลกรมโรงงานอุตสาหกรรมปี ๒๕๖๕ ประเทศไทยมีโรงงานผลิตยางมีอย่างรวม ๕๖ แห่ง อยู่ใน ๑๘ จังหวัด ส่วนใหญ่อยู่จังหวัดสงขลา ๑๕ แห่ง ชลบุรี ๘ แห่ง ระยอง ๘ แห่ง และจังหวัดอื่น ๆ ภาพที่ ๒.๓ ตั้งแต่ปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๕ มีผู้ประกอบการขอจดทะเบียนโรงงานยางมีอย่างจำนวน ๙ แห่ง โรงงานส่วนใหญ่เป็นโรงงานขนาดเล็กมีกำลังเครื่องจักร ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ แรงม้า จำนวน ๓๕ แห่ง คิดเป็นร้อยละ ๖๒.๕๐ มีกำลังเครื่องจักร ๑๐,๐๐๐ - ๙๙,๙๙๙ แรงม้า คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๕๗ จำนวน ๑๖ แห่ง และเป็นโรงงานขนาดใหญ่ที่มี กำลังเครื่องจักรเกิน ๑๐๐,๐๐๐ แรงม้า จำนวน ๕ แห่ง คิดเป็นร้อยละ ๘.๙๓

จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมแยกตามจังหวัด

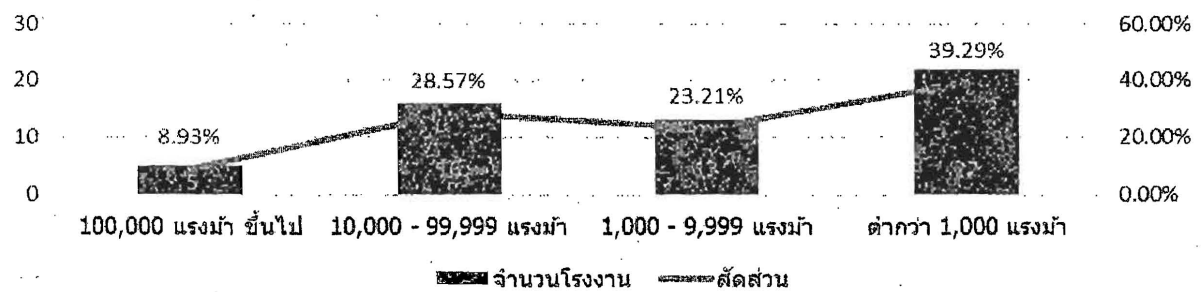
ภาพที่ ๓ แสดงจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมในประเทศไทยแยกตามจังหวัด

จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมแยกตามปีที่จดทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรม

ภาพที่ ๔ แสดงจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมในประเทศไทยแยกปีที่จดทะเบียน

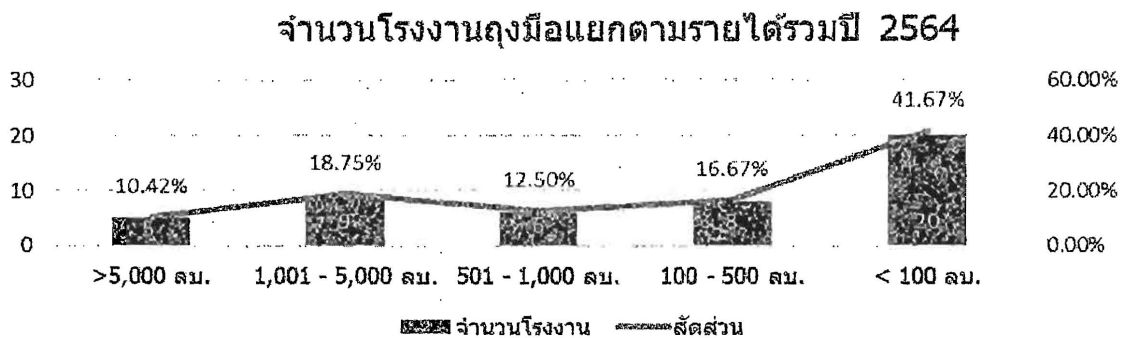
จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมแยกตามกำลังเครื่องจักร

ภาพที่ ๕ แสดงจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมในประเทศไทยแยกกำลังเครื่องจักร

๔) งบการเงินของผู้ประกอบการดูมืองมือง ปี ๒๕๖๔

จากข้อมูลนิติบุคคลของกรมพัฒนาธุรกิจการค้า มีผู้ประกอบการผลิตดูมืองมืองจำนวน ๔๘ ราย ทุนจดทะเบียนรวม ๙,๘๔๘.๘๒ ล้านบาท มีรายได้รวมในปี ๒๕๖๔ จำนวน ๑๐๓,๒๙๙.๑๐ ล้านบาท ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นรายเล็กที่มีรายได้รวมต่อปีไม่เกิน ๕๐๐ ล้านบาท จำนวน ๒๘ ราย คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๓๔ ผู้ประกอบการที่มีรายได้รวม ๕๐๑ - ๑,๐๐๐ ล้านบาท จำนวน ๖ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕ และผู้ประกอบการที่มีรายได้รวม ๑,๐๐๑ - ๕,๐๐๐ ล้านบาท จำนวน ๙ ราย และผู้ประกอบการที่มีรายได้รวมมากกว่า ๕,๐๐๐ ล้านบาท จำนวน ๕ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๔๒

ภาพที่ ๖ แสดงจำนวนโรงงานดูมืองมืองในประเทศไทยแยกตามรายได้ปี ๒๕๖๔

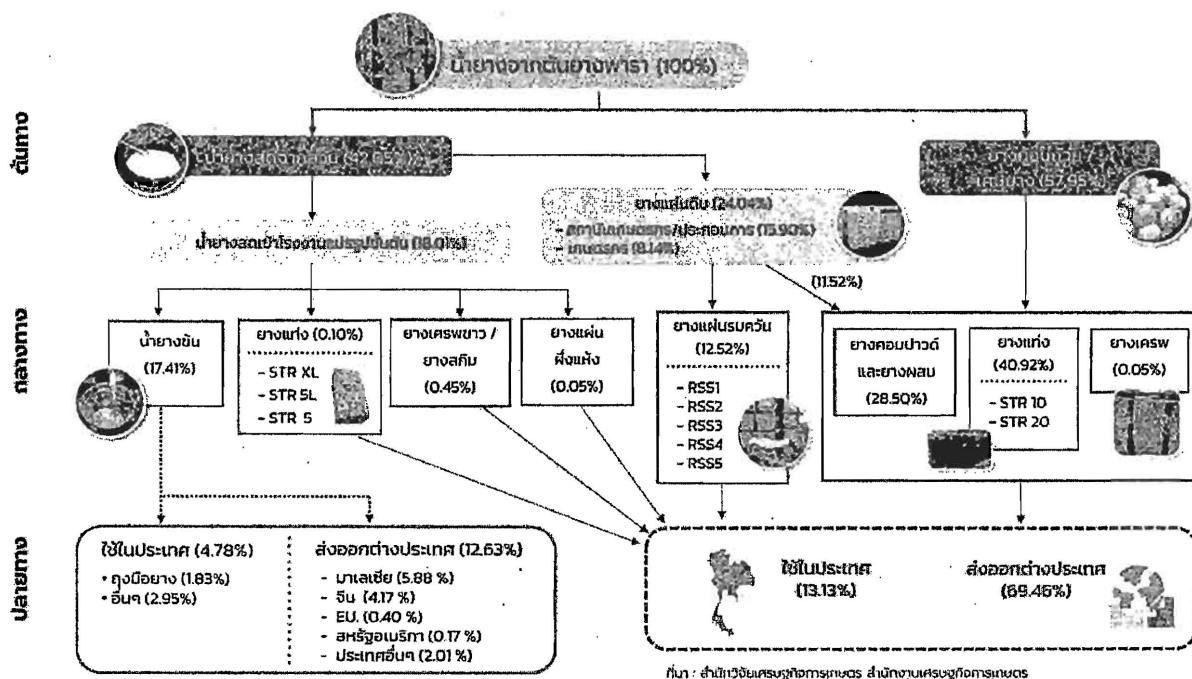
ตาราง ๑๙ ผู้ประกอบการดูมืองมืองในประเทศไทยที่มีรายได้รวม ปี ๒๕๖๔ สูงสุด ๕ ลำดับแรก

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อนิติบุคคล	รายได้รวม (บาท)
๑	๐๑๐๗๕๖๒๐๐๐๑๐๖	บริษัท ศรีตรังโกลฟส์ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน)	๔๗,๔๒๙,๗๕๐,๗๙๑
๒	๐๑๐๕๕๔๑๐๖๓๓๓๑๐	บริษัท คาร์ดิแนล เฮลท์ ๒๒๒ (ประเทศไทย) จำกัด	๙,๐๒๔,๗๓๓,๑๕๓
๓	๐๙๐๕๕๔๖๐๐๒๘๖๙	บริษัท เมอร์กาโต้ เมดิคัล (ไทยแลนด์) จำกัด	๘,๕๔๗,๖๑๕,๒๑๑
๔	๐๙๐๕๕๔๔๐๐๑๑๗๒	บริษัท ท็อปโกลฟ เมดิคอล (ไทยแลนด์) จำกัด	๖,๓๗๔,๕๔๘,๐๒๘
๕	๐๙๐๕๕๔๑๐๐๐๒๗	บริษัท เซฟสกิน เมดิคอล แอนด์ ไฮเอนทิฟิค (ประเทศไทย) จำกัด	๕,๙๖๕,๐๘๕,๙๖๐

ที่มา : แหล่งค้นหาข้อมูลนิติบุคคล และประเภทธุรกิจในประเทศไทย กรมพัฒนาธุรกิจการค้า

๕) ห่วงโซ่อุปทานการผลิตถุงมือยางของไทย

จากภาพที่ ๒.๗ แสดงการเชื่อมโยงผลผลิตยางจากเกษตรกรจนถึงผู้ใช้อย่างขั้นสุดท้ายในห่วงโซ่อุปทาน เริ่มจากผลผลิตน้ำยางสดที่ได้จากการกรีดยางพารา เกษตรกรจะเก็บเกี่ยวผลผลิตยางพาราในรูปของยางก้อนถ้วยเป็นส่วนใหญ่โดยคิดเป็นร้อยละ ๕๗.๙๕ ของผลผลิตน้ำยางจากต้นยางพารา ส่วนที่เหลือร้อยละ ๔๒.๐๕ เกษตรกรจะเก็บเกี่ยวในรูปของน้ำยางสดและจะนำไปจำหน่ายแก่พ่อค้าหรือจตุรับซื้อ หรือนำไปแปรรูปเป็นยางแผ่นดิบเพื่อจำหน่ายต่อไป สำหรับน้ำยางสดที่เกษตรกรจำหน่ายแก่พ่อค้าหรือจตุรับซื้อจะถูกนำไปให้ผู้ประกอบการใช้เป็นวัตถุดิบในการแปรรูปเป็นน้ำยางชั้นประมาณร้อยละ ๑๗.๔๑ จากนั้นน้ำยางชั้นที่ผลิตได้ส่วนใหญ่จะถูกส่งออกไปยังต่างประเทศกว่าร้อยละ ๑๒.๖๗ ส่วนที่เหลือของน้ำยางชั้นที่ผลิตได้จะถูกใช้ในการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางภายในประเทศร้อยละ ๔.๗๙ แบ่งเป็นส่วนที่ถูกใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตถุงมือยางร้อยละ ๑.๘๓ และส่วนที่ใช้ในการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ยางอื่น ๆ เช่น ถุงยางอนามัย ยางยืด ลูกโป่ง และกาวยาง เป็นต้น ร้อยละ ๒.๙๖

ภาพที่ ๗ ห่วงโซ่อุปทานยางพาราประเทศไทย
ที่มา: สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, ๒๕๖๕

๒.๔ มาตรฐาน ข้อกำหนด และนโยบายที่เกี่ยวข้อง

ถุงมือยางถูกจัดเป็นเครื่องมือทางการแพทย์ ตามข้อกำหนดของสำนักคณะกรรมการอาหารและยา (อย.) ของกระทรวงสาธารณสุข ดังนั้น การผลิตและการส่งออกถุงมือยางจึงต้องผ่านการขออนุญาตและตรวจสอบมาตรฐานของ อย. เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีมาตรฐานและมีความปลอดภัยในการใช้งาน ถุงมือยางที่ใช้สำหรับตรวจโรคและถุงมือยางสำหรับศัลยกรรมจะต้องมีความสะอาดสูงและมีคุณภาพดี หากถุงมือยางที่ผลิตมีคุณภาพไม่ตรงกับความต้องการของตลาด หรือไม่ตรงตามมาตรฐานของแต่ละประเทศ จะถูกตีกลับและเกิดความเสียหายแก่ประเทศผู้ส่งออก การผลิตถุงมือยางเพื่ออุตสาหกรรม

ทางการแพทย์ จึงควรเป็นไปตามข้อกำหนดของประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง ถุงมือสำหรับตรวจโรค พ.ศ. ๒๕๕๕ และ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓๑) พ.ศ. ๒๕๕๗ เรื่อง ถุงมืออย่างสำหรับการศัลยกรรม รวมถึงการผลิตตามมาตรฐาน มอก. และมาตรฐานสากล

ตารางที่ ๒๐ มาตรฐานและข้อกำหนดในการผลิตถุงมือทางการแพทย์

ลำดับ	มาตรฐานของผลิตภัณฑ์	รายละเอียด
๑	มอก. ๕๓๘-๒๕๖๐	หลักเกณฑ์เฉพาะในการตรวจสอบเพื่อการอนุญาต สำหรับผลิตภัณฑ์ อุตสาหกรรมถุงมือยางปราศจากเชื้อ สำหรับการศัลยกรรมชนิดใช้ครั้งเดียวทิ้ง
๒	มอก. ๑๐๕๖ เล่ม ๑ - ๒๕๕๖	มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ถุงมือทางการแพทย์ วินิจฉัยทางการแพทย์ชนิดใช้ครั้งเดียว เล่ม ๑ : เกณฑ์กำหนด สำหรับถุงมือที่ทำจากน้ำยางหรือสารละลายยาง
๓	มาตรฐาน BS EN455	ข้อกำหนดและวิธีทดสอบสำหรับถุงมือแพทย์สำหรับตรวจโรค และศัลยกรรมแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง (ทวีปยุโรป)
๔	Commission Regulation (EU) 1272/2013	ประกาศระเบียบแก้ไขบัญชีแนบท้ายของกฎระเบียบควบคุม เคมีภัณฑ์ หรือ EU REACH ว่าด้วยสารเคมีในกลุ่ม Polycyclic Aromatic Hydrocarbons (PAHs) (ทวีปยุโรป)
๕	ASTM D3577-09e1, ASTM D3578-05 (2010), ASTM D6319	มาตรฐานถุงมือยางสำหรับผ่าตัด มาตรฐานถุงมือยางสำหรับตรวจโรค ข้อกำหนดมาตรฐานถุงมือยางไนไตรล์สำหรับตรวจโรค
๖	ASTM D7102-17, ASTM D7103-06e1, ASTM D7160-05:2010, ASTM D5151	มาตรฐานแนวทางปฏิบัติสำหรับการหาปริมาณ Endotoxin บนถุงมือทางการแพทย์ปราศจากเชื้อ มาตรฐานแนวทางปฏิบัติสำหรับการตรวจสอบถุงมือทางการแพทย์ มาตรฐานการปฏิบัติสำหรับการคำนวณวันหมดอายุ สำหรับถุงมือทางการแพทย์ มาตรฐานวิธีทดสอบรูรั่วในถุงมือยาง
๗	ISO 11193-1:2008, ISO 10282:2014, ISO 25518:2009	มาตรฐานถุงมือสำหรับการตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์ ชนิดใช้ครั้งเดียวเล่ม 1 ข้อกำหนดสำหรับถุงมือยางปราศจากเชื้อ สำหรับการศัลยกรรมชนิดใช้ครั้งเดียว มาตรฐานถุงมือยางสำหรับการใช้งานทั่วไปชนิดใช้ครั้งเดียว
๘	Guidance from FDA on Reusable Medical Device Labeling	แนวทางปฏิบัติของการติดฉลากแสดงเครื่องหมายแพทย์ ที่สามารถใช้งานซ้ำได้ ครอบคลุมรายละเอียดด้านระบบ คุณภาพสำหรับเครื่องมือแพทย์ ซึ่งรวมถึงถุงมือทางการแพทย์

ที่มา : <https://intelligence.masci.or.th/search-result/>

บทที่ ๓ ผลการศึกษา

๓.๑ การรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ได้เชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำนวน ๘ หน่วยงาน เพื่อมาให้ข้อมูลเกี่ยวกับการส่งเสริมการใช้ยางพาราในการแปรรูปถุ้งมือยางธรรมชาติของประเทศไทย ได้แก่ การยางแห่งประเทศไทย สมาคมนักวิชาการยางและถุ้งมือยาง สมาคมผู้ผลิตถุ้งมือยางไทย กลุ่มอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์ อุตสาหกรรม และกรมวิทยาศาสตร์บริการ รายละเอียดการให้ข้อมูลของแต่ละหน่วยงานมีดังนี้

๑) การยางแห่งประเทศไทย

การยางแห่งประเทศไทย (กยท.) ปฏิบัติงานตามภารกิจการบริหารจัดการยางพาราของประเทศ ทั้งระบบตามพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ กยท. ได้ให้การสนับสนุนการผลิตและการส่งออกถุ้งมือยางไทย ตั้งแต่การประสานงานกับกระทรวงพาณิชย์ จัดสัมมนาเพื่อจับคู่ธุรกิจให้กับสมาคมผู้ผลิตถุ้งมือยางไทย ทำให้เกิด Business Matching และผลักดันให้เกิดการทำธุรกิจในรูปแบบ B๒B (Business-to-Business) จากกรณีปัญหามาตรฐานขององค์การอาหารและยา แห่งสหรัฐอเมริกา (Food and Drug Administration : FDA) กยท. ได้รับการประสานงานจากกลุ่มผู้ประกอบการในประเทศในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการส่งออกถุ้งมือยางที่มีผู้ส่งออกถุ้งมือยางบางรายส่งออกถุ้งมือยางธรรมชาติที่ไม่ได้มาตรฐานตามความต้องการของลูกค้าที่มีผลต่อความน่าเชื่อถือของถุ้งมือยางธรรมชาติของไทย กยท. จึงได้จัดสัมมนาโดยเชิญผู้ที่เกี่ยวข้องจากภาคส่วนต่าง ๆ เช่น สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อย.) ผู้ประกอบการผลิตและส่งออกถุ้งมือยาง มาร่วมสัมมนาเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหามาตรฐานการของประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า ผู้ประกอบการของไทยหลายรายยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายและมาตรฐานถุ้งมือยางของแต่ละประเทศ

การสนับสนุนของ กยท. โดยส่วนใหญ่มุ่งเน้นที่การสร้างโครงสร้างพื้นฐาน เพิ่มมูลค่าผลผลิตยางพารา และสนับสนุนให้ผู้ประกอบการยางของไทยมีศักยภาพในการแข่งขันในตลาดโลก การจัดทำฐานข้อมูลยาง (Big Data) การพัฒนาตลาดกลางเพื่อให้เกิดการซื้อขายผ่านตลาดของ กยท. อย่างเป็นทางการ ร่วมกับกระทรวงพาณิชย์ในการส่งเสริมช่องทางในการจัดจำหน่าย การทำธุรกิจ การประชาสัมพันธ์ข้อดีของถุ้งมือยางธรรมชาติ นอกจากนี้ ได้ส่งเสริมให้มีการวิจัยเกี่ยวกับการลดโปรตีนในถุ้งมือยางธรรมชาติเพื่อลดการปนเปื้อนและความเสี่ยงต่อสุขภาพ

ในส่วนของแนวทางการกำหนดยุทธศาสตร์การยางแห่งประเทศไทยยังไม่มีภาระบอย่างชัดเจนเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ถุ้งมือยาง มีเฉพาะยุทธศาสตร์ที่มุ่งเน้นการวิจัยและพัฒนานวัตกรรม และการสนับสนุนด้านแหล่งเงินทุนเป็นหลัก แต่ไม่ได้มีการมุ่งเน้นการพัฒนาเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ถุ้งมือยางหรือผลิตภัณฑ์ใดเป็นการเฉพาะ ซึ่งตามอำนาจหน้าที่ของ กยท. สามารถดำเนินการโดยการประสานงาน

เป็นส่วนใหญ่ เช่น การจัดประชุมเพื่อระดมความคิดเห็นจากหน่วยงานต่าง ๆ และแจ้งผลการประชุมไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กยท. มีการกำหนดยุทธศาสตร์ที่มุ่งเน้นการวิจัยและพัฒนานวัตกรรม และการสนับสนุนด้านแหล่งเงินทุนเป็นหลัก แต่ไม่ได้มีการมุ่งเน้นการพัฒนาเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ถุงมือยางหรือผลิตภัณฑ์ใดเป็นการเฉพาะ ทั้งนี้ ตามอำนาจหน้าที่ของ กยท. สามารถดำเนินได้โดยการประสานงานเป็นส่วนใหญ่ เช่น การจัดประชุมเพื่อระดมความคิดเห็นจากหน่วยงานต่าง ๆ และแจ้งผลการประชุมไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อย่างไรก็ตาม การขับเคลื่อนให้ไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตถุงมือยางธรรมชาติ ประเทศไทยควรมีนโยบายหรือแนวทางในการพัฒนาถุงมือยางจากยางธรรมชาติที่มีความชัดเจนและหาแนวทางในการลดข้อจำกัดบางประการที่เป็นอุปสรรคทางการค้า โดย กยท. ได้มีความเห็นต่อการขับเคลื่อนให้ไทยเป็นศูนย์กลางถุงมือยางธรรมชาติ ดังนี้

(๑) จัดทำยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ แนวทางการดำเนินงาน และนโยบายต่าง ๆ เพื่อให้ไทยเป็นศูนย์กลางผลิตถุงมือยางธรรมชาติอย่างชัดเจน

(๒) ส่งเสริมให้มีการวิจัยและพัฒนาถุงมือยางธรรมชาติที่มีโปรตีนต่ำ หรือมีคุณภาพตามความต้องการของผู้ใช้ การลดต้นทุนในกระบวนการผลิต เพื่อให้สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้

(๓) ประชาสัมพันธ์ผลงานวิจัย ข้อดีของถุงมือยางธรรมชาติ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับกลุ่มผู้บริโภคและนักลงทุนต่างประเทศต่อถุงมือยางธรรมชาติของไทย

(๔) การสร้างแบรนด์ถุงมือยางธรรมชาติของไทยให้เป็นที่รู้จัก

(๕) ส่งเสริมการผลิตถุงมือยาง low-protein และพัฒนาคุณภาพของถุงมือยางธรรมชาติของผู้ประกอบการให้ได้รับการรับรองตามมาตรฐานสากล

(๖) สนับสนุนหรือบูรณาการกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อหามาตรการป้องกันการนำเข้าถุงมือยางที่ไม่ได้มาตรฐาน

๒) สมาคมนักวิชาการยางและถุงมือยาง

สมาคมนักวิชาการยางและถุงมือยาง ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกรณีกลุ่มเกษตรกร หรือผู้ประกอบการรายย่อยที่ผลิตถุงมือยางธรรมชาติ ได้รับความเดือดร้อนจากการที่ประเทศผู้ใช้ถุงมือยางธรรมชาติ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกาปฏิเสธการยอมรับถุงมือยางของประเทศไทยที่ผลิตจากกลุ่มเกษตรกรหรือผู้ประกอบการรายย่อย ทั้งนี้ เป็นผลกระทบจากการที่ประเทศไทยปล่อยให้ต่างชาติเข้ามาใช้ประเทศไทยเป็นแหล่งส่งออกถุงมือยางซึ่งอาจจะเป็นถุงมือที่ไม่ได้มาตรฐาน หรือเป็นถุงมือที่ถูกใช้งานมาแล้ว ทำให้ประเทศคู่ค้าปฏิเสธการรับสินค้าดังกล่าว และส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของประเทศคู่ค้าที่มีต่อผู้ประกอบการผลิตถุงมือยางธรรมชาติรายอื่นในไทย ซึ่งผู้ประกอบการผลิตถุงมือยางรายย่อยในประเทศไทยได้มีการรวมตัว และก่อตั้งเป็นเครือข่ายรวม ๒๕ ผู้ประกอบการ เพื่อส่งออกถุงมือยางไปยังสหรัฐอเมริกา แต่ไม่ผ่านตามข้อกำหนดองค์การอาหารและยาสหรัฐอเมริกา (U.S. Food and Drug Administration FDA) และมาตรฐาน Premarket Notification ๕๑๐ (K) (ในกรณีวางตลาดสินค้าเป็นครั้งแรก) ดังนั้น การที่ไทยจะเป็นศูนย์กลางผลิตถุงมือยางนั้น ผู้ประกอบการรายใหญ่และผู้ประกอบการรายย่อยจะต้องมีความพร้อม และหน่วยงานภาครัฐจะต้องมีการส่งเสริม

ผู้ประกอบการรายย่อยด้วย โดยการยางแห่งประเทศไทยจะต้องเป็นหน่วยงานหลักในการประสานงาน ส่งเสริมสนับสนุนทั้งผู้ประกอบการรายย่อยและผู้ประกอบการรายใหญ่ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน การส่งออกถั่วเขียวที่จะส่งออกจากประเทศไทยจะต้องตรวจสอบสินค้า แหล่งที่มาของสินค้า และควรมีการแก้ไขปัญหาที่ปรากฏในเว็บไซต์ต่าง ๆ สำหรับนโยบายภาครัฐไม่ควรให้มีนโยบายประกันราคาอย่างพาราเนื่องจากไม่ได้ช่วยแก้ไขปัญหาอย่างแท้จริงแต่กลับทำให้ต้นทุนการผลิตถั่วเขียวสูงเกินจริง รัฐบาลควรสนับสนุนการเพิ่มมูลค่าให้กับผลผลิตอย่างพารา โดยสนับสนุนให้มีการนำพาราไปแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อื่น เช่น ถนอม ล้อยาง เป็นต้น ควบคู่กันไป

สำหรับการขับเคลื่อนให้ไทยเป็นศูนย์กลางถั่วเขียวอย่างธรรมชาติ ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องจะต้องมีส่วนร่วมมือกันในการขับเคลื่อนให้บรรลุเป้าหมาย โดยการยางแห่งประเทศไทยจะต้องเป็นหน่วยงานหลัก ในการประสานงาน ส่งเสริม สนับสนุนทั้งผู้ประกอบการรายย่อยและผู้ประกอบการรายใหญ่ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน นอกจากนี้ ในยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ควรให้ความสำคัญกับการผลิตถั่วเขียว และมีกลยุทธ์ในการพัฒนาถั่วเขียวอย่างธรรมชาติของไทย การแก้ไขปัญหาผลิตภัณฑ์ถั่วเขียวที่ไม่ได้มาตรฐาน ซึ่งส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นที่มีต่อผลิตภัณฑ์ถั่วเขียวของประเทศไทย การสนับสนุนให้มีการวิจัยและพัฒนาถั่วเขียวอย่างธรรมชาติชนิดโปรตีนต่ำ รวมถึงการวางแนวทางอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมโดยใช้จุดเด่นของถั่วเขียวอย่างธรรมชาติ เพิ่มการประชาสัมพันธ์ข้อดีของถั่วเขียวอย่างธรรมชาติ และความสามารถในการผลิตถั่วเขียวชนิดที่มีโปรตีนต่ำและมีคุณภาพของไทย

๓) สมาคมผู้ผลิตถั่วเขียวไทย

สมาคมผู้ผลิตถั่วเขียวไทย ให้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการส่งออกสินค้าถั่วเขียวไปยังต่างประเทศ ซึ่งประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ไม่ได้เกิดจากผู้ประกอบการ หรือ สมาชิกสมาคมผู้ผลิตถั่วเขียวในประเทศไทย แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นอาจเกิดจากผู้ดำเนินการบรรจุใหม่ (Repack) โดยการนำเข้าถั่วเขียวจากต่างประเทศมาบรรจุใหม่ และส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ รวมถึงผู้ประกอบการรายใหม่ยังขาดองค์ความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานและคุณภาพของผลิตภัณฑ์ถั่วเขียวที่ถูกต้อง โดยเฉพาะถั่วเขียวทางการแพทย์ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาของสหรัฐอเมริกา (FDA) ได้กำหนดมาตรฐาน ที่เรียกว่า ๕๑๐ (k) และมีการบังคับใช้อย่างเข้มงวด ซึ่งผู้ประกอบการผลิตและส่งออกถั่วเขียวรายใหม่ อาจขาดความรู้หรือข้อพิจารณาเกี่ยวกับมาตรฐานและคุณภาพ ส่งผลต่อความเชื่อมั่นและภาพลักษณ์ที่มีต่อผลิตภัณฑ์ถั่วเขียวอย่างธรรมชาติของประเทศไทย การที่มีผู้ประกอบการผลิตถั่วเขียวในประเทศไทยได้รับการรับรองจากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาของสหรัฐอเมริกา (FDA) และมาตรฐาน Premarket Notification ๕๑๐ (K) จำนวนน้อยราย เนื่องมาจากการที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นผู้ผลิตถั่วเขียวที่แท้จริง

จากการที่ประเทศไทยเป็นแหล่งผลิตวัตถุดิบพาราที่สำคัญ ถือเป็นข้อได้เปรียบประเทศคู่แข่งชั้น โดยเฉพาอย่างยิ่งประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประเทศคู่แข่งชั้นที่สำคัญ และต้องมีการนำเข้าวัตถุดิบพาราจากประเทศไทย จากข้อได้เปรียบดังกล่าว จึงควรมีการผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางถั่วเขียวอย่างธรรมชาติ ซึ่งจะต้องได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากภาครัฐเพื่อให้ถั่วเขียวอย่างธรรมชาติเป็น Product Champion ของประเทศไทย โดยการถอดบทเรียนการเป็นผู้นำการผลิตถั่วเขียวตามแนวทางของประเทศมาเลเซีย ทั้งนี้ เนื่องจากประเทศมาเลเซียมีการวางยุทธศาสตร์

การวางแผนและได้รับการสนับสนุน ส่งเสริมและผลักดันการผลิตถุงมืออย่างเป็นผลิตภัณฑ์ที่สร้างรายได้ให้กับประเทศอย่างเป็นระบบในทุกด้าน อาทิ ด้านวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ด้านพลังงานในการผลิตด้านการประชาสัมพันธ์ ส่งผลให้ผลิตภัณฑ์ถุงมือยางไนไตรล์ของประเทศมาเลเซียสามารถแข่งขันกับถุงมือยางธรรมชาติได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นเรื่องการแพ้โปรตีนจากถุงมือยางธรรมชาติ

ในส่วนของภาคการผลิต หากผู้ประกอบการที่อยู่ในกลุ่มสมาคมผู้ผลิตถุงมือยางหรือผู้ประกอบการรายใหม่ สามารถผลิตถุงมือยางธรรมชาติให้มีคุณภาพและมาตรฐานเป็นไปตามมาตรฐานในระดับสากลจะช่วยผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางถุงมือยางธรรมชาติได้ ซึ่งทั้งนี้จะต้องได้รับการส่งเสริมสนับสนุนจากภาครัฐในด้านการตลาด การเจรจาทางการค้าระหว่างประเทศ และด้านแหล่งเงินทุน รวมถึงถ่ายทอดองค์ความรู้และการประชาสัมพันธ์ โดยเฉพาะการสื่อสารเกี่ยวกับความปลอดภัยและข้อกังวลจากการใช้ถุงมือยางธรรมชาติ

สถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ ส่งผลให้มีการใช้ถุงมือยางมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่าสถานการณ์การระบาดของโรคจะคลี่คลายลง การใช้ถุงมือยางจะยังคงมีอยู่มากขึ้น ซึ่งจากข้อมูลความต้องการใช้ถุงมือยาง พบว่า มีความต้องการใช้เพิ่มมากขึ้นทุกปี ซึ่งการใช้ถุงมือยางไม่ได้มีเพียงการใช้ทางการแพทย์เท่านั้นแต่ยังมีการใช้ในหลายกิจกรรม ทั้งในภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการต่าง ๆ จึงเห็นได้ว่า ถุงมือยางเป็นผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพที่มีโอกาสเติบโตมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง

๔) กลุ่มอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

กลุ่มอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ได้กล่าวถึง กยท. เป็นหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญในการผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางถุงมือยางธรรมชาติได้ โดยจะต้องเริ่มจากการมียุทธศาสตร์ที่ชัดเจน ที่มุ่งเน้นจุดเด่นของการใช้ถุงมือยางธรรมชาติและในการกำหนดยุทธศาสตร์หรือกลยุทธ์ของภาครัฐ ควรมุ่งเน้นเป้าหมายภาพรวมของประเทศเป็นสำคัญโดยไม่ควรมุ่งเน้นเป้าหมายของหน่วยงานเพียงอย่างเดียว ทั้งนี้ เมื่อได้รับนโยบายจากรัฐบาล กยท. จะต้องเป็นหน่วยงานหลักที่ดำเนินการผลักดัน ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน อาทิ สภาอุตสาหกรรมหรือสมาคมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นหน่วยงานสนับสนุน อย่างไรก็ตาม การผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางถุงมือยางธรรมชาติอาจจะต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินการ

๕) ศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ (MTEC)

ศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ (MTEC) เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ศึกษาวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางธรรมชาติเป็นอย่างมาก เนื่องจากยางธรรมชาติเป็นวัสดุที่ประเทศไทยมีความเข้มแข็งในการผลิตและมีโอกาสในการพัฒนาอย่างมาก จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ ตั้งแต่ปี ๒๕๖๓ พบว่า มูลค่าและปริมาณการส่งออกถุงมือยางของประเทศไทยเพิ่มสูงขึ้น และเพิ่มขึ้นสูงสุดในช่วงเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ หลังจากนั้นมูลค่าและปริมาณการส่งออกถุงมือยางของประเทศไทยตกลงเป็นอย่างมาก แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยไม่สามารถรักษาโอกาสการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของถุงมือยางในสถานการณ์ดังกล่าวและไม่สามารถใช้จุดแข็งในเรื่องของการเป็นผู้ผลิตและส่งออกน้ำยางธรรมชาติอันดับ ๑ ของโลกในการแข่งขันได้ ทั้งนี้ MTEC เห็นด้วยในการที่จะผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางถุงมือยางธรรมชาติ ซึ่งเป็นโอกาสในการพัฒนาและส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ

นอกจากนี้ MTEC ได้มีการศึกษาวิจัยและพัฒนานวัตกรรมทั้งจาก MTEC และการทำงานร่วมกับพันธมิตรและภาคอุตสาหกรรมที่จะมีส่วนในการสนับสนุนการผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางถุงมืออย่างธรรมชาติ ได้แก่

- การกำจัดโปรตีนที่ก่อให้เกิดการแพ้ในถุงมืออย่างธรรมชาติ ซึ่งปัจจุบันไทยมีเทคโนโลยีดังกล่าวแล้ว และได้รับทุนสนับสนุนจาก กยท. ในการศึกษาทางคลินิก เพื่อทดสอบยืนยันความปลอดภัยจากการแพ้โปรตีนร่วมกับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

- การประเมินเปรียบเทียบคาร์บอนเครดิตและผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมของการผลิตถุงมืออย่างธรรมชาติและยางสังเคราะห์ตลอดห่วงโซ่คุณค่า

- การพัฒนาเทคโนโลยีเครื่องจักรและระบบการผลิต

- การพัฒนาวัตถุดิบ หรือ น้ำยางชั้นที่มีสมบัติเหมาะสมกับกระบวนการผลิต และย่อยสลายทางชีวภาพของถุงมืออย่างธรรมชาติ

- การวิจัยมาตรฐานถุงมืออย่างธรรมชาติในระดับสากล เพื่อสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน

- ความร่วมมือ หรือ การมีส่วนร่วมจากผู้ประกอบการผลิตถุงมืออย่างในประเทศมาตรการให้ความช่วยเหลือหรือสนับสนุนจากภาครัฐที่ชัดเจนและเพียงพอในการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน

นอกจากนี้ MTEC ยังได้เสนอแนวคิดในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมถุงมืออย่างของไทยที่เกิดจากการหารือร่วมกับสมาคมผู้ผลิตถุงมืออย่างเกี่ยวกับผลกระทบจาก COVID-19 ต่อความต้องการถุงมืออย่าง ซึ่งจากสถานการณ์ดังกล่าวทำให้ความต้องการถุงมืออย่างเพิ่มสูงขึ้น แต่จากการพิจารณาภาพรวมความต้องการที่เพิ่มขึ้นดังกล่าว เกิดจากความต้องการถุงมือยางไนไตรล์หรือถุงมืออย่างธรรมชาติ ซึ่ง MTEC ได้วิเคราะห์สถานการณ์ที่เกิดขึ้นและนำไปสู่ประเด็นการขับเคลื่อนอุตสาหกรรม ดังนี้

- (๑) การสร้างส่วนแบ่งตลาดของถุงมืออย่างธรรมชาติ

- (๒) สร้างความสามารถในการแข่งขันอุตสาหกรรมถุงมืออย่างธรรมชาติของไทยในภาวะที่มีอุปสงค์ต่อถุงมืออย่างทางการแพทย์สูงขึ้นมากอย่างมีนัยสำคัญ

- (๓) กำหนดมาตรการสนับสนุนและนโยบายส่งเสริมที่เหมาะสม ทั้งในด้านการลงทุน การจัดตั้ง หรือการขยายโรงงาน การตลาด และการให้ข่าวสารประชาสัมพันธ์

- (๔) การพัฒนาระบบข้อมูลสำคัญ การรวบรวม จัดเก็บ การวิเคราะห์และการนำไปใช้ประโยชน์

- (๕) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคุณภาพ

- (๖) การสร้างขีดความสามารถทางด้านเทคโนโลยี ทั้งด้านเทคโนโลยียาง เทคโนโลยีการผลิต การทดสอบวิเคราะห์ การจัดการปัจจัยการผลิต และข้อมูลสารสนเทศ โดยให้สอดคล้องควบคู่ไปกับมิติความยั่งยืนตามแนวคิด BCG Economy Model

๖) สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ได้ให้ข้อมูลว่าสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยามีบทบาทหน้าที่ในการขึ้นทะเบียนเพื่อขออนุญาตผลิตหรือนำเข้าเครื่องมือแพทย์ ในส่วนของถุงมืออย่างแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ ถุงมือสำหรับการตรวจโรค และถุงมือสำหรับการศัลยกรรม การขึ้นทะเบียนเพื่อขออนุญาตผลิตหรือนำเข้าถุงมือสำหรับการตรวจโรคมีการดำเนินการในระบบ Fast Track โดยเป็นการยื่นขออนุญาตผ่านระบบออนไลน์ ส่วนการพิจารณาอนุญาตถุงมือสำหรับการศัลยกรรม

จะมีเอกสารและกระบวนการพิจารณาที่เข้มงวดกว่าโดยสามารถยื่นขออนุญาตผ่านระบบออนไลน์ได้เช่นกัน ในกรณีที่มีการยื่นคำขออนุญาตผลิตหรือนำเข้าถุงมือสำหรับการตรวจโรคในระบบ Fast Track ส่วนใหญ่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งสัปดาห์ สำหรับผู้ประกอบการผลิตถุงมือสำหรับการศัลยกรรมที่จะขอขึ้นทะเบียนกับสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาจะต้องได้รับการรับรองตามมาตรฐาน ISO ๑๓๔๘๕ ปัญหาที่พบส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาด้านเอกสาร กล่าวคือถุงมือสำหรับการตรวจโรค มีปัญหาเกี่ยวกับการจัดเตรียมฉลากเนื่องจากมีการออกประกาศหลักเกณฑ์ใช้บังคับสำหรับถุงมือสำหรับการศัลยกรรมมีกระบวนการพิจารณาที่เข้มงวดกว่าและใช้ระยะเวลาในการพิจารณามากกว่าถุงมือสำหรับการตรวจโรค ซึ่งผู้ประกอบการมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับการยื่นผลการทดสอบไม่ครบถ้วน

ประเด็นการยอมรับผลการทดสอบ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยายอมรับผลการทดสอบจากห้องปฏิบัติการที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน ISO ๑๗๐๒๕ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ทั้งนี้ ถุงมือสำหรับการตรวจโรคจะต้องมีคุณภาพตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) โดยมีผลการทดสอบคุณสมบัติทางกายภาพเกี่ยวกับความหนา ความเหนียว การรั่วซึม ส่วนถุงมือสำหรับการศัลยกรรม จะมีการตรวจสอบที่เข้มงวดขึ้นโดยจะต้องได้รับการรับรองตามมาตรฐาน ISO ๑๓๔๘๕ (ระบบมาตรฐานการผลิตเครื่องมือแพทย์) ผลการทดสอบตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) เช่น ผลการทดสอบอายุการใช้งาน การแพ้ การเป็นพิษ ตามมาตรฐาน ISO ๑๐๙๙๓ รวมถึงการทดสอบเกี่ยวกับการขนส่งโดยเฉพาะการรักษาสภาพของผลิตภัณฑ์ที่จะต้องเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด นอกจากนี้ จะต้องมีการทดสอบเกี่ยวกับปริมาณแบคทีเรีย ปริมาณโปรตีนตามที่กำหนดตามมาตรฐาน ISO และ ASTM

ผลิตภัณฑ์ถุงมือที่มีการยื่นขออนุญาตกับสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาจะเป็นการยื่นขออนุญาตเพื่อการผลิตและการส่งออก ซึ่งการผลิตจะเป็นไปตามข้อตกลงของผู้ผลิตกับผู้ซื้อหรือประเทศปลายทางที่มีมาตรฐานที่แตกต่างกัน โดยผู้ประกอบการผลิตถุงมือจะต้องยื่นคำขอขึ้นทะเบียนหรือขออนุญาตกับประเทศปลายทางที่รับซื้อด้วย ทั้งนี้ ที่ผ่านมามีปัญหาการคืนสินค้าเนื่องจากไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานแต่ไม่บ่อยนัก

การนำเข้าถุงมือจะต้องได้รับการอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา โดยผู้ประกอบการจะต้องนำผลการเปรียบเทียบ (เอกสารอ้างอิง) ด้านมาตรฐานของประเทศผู้ผลิตมีความเทียบเท่ามาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมของประเทศไทยหรือไม่ หากไม่สามารถเปรียบเทียบได้จะต้องนำผลิตภัณฑ์ไปทดสอบมาตรฐานตามที่กำหนดในมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม อาทิ ผลการทดสอบของกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ เป็นต้น นอกจากนี้ การนำเข้ามาเพื่อแบ่งบรรจุใหม่หรือรีแบรนด์ (Rebranding) จะต้องขออนุญาตดำเนินการผลิตด้วย

ประเด็นกระบวนการควบคุมกำกับดูแลผลิตภัณฑ์ที่ผ่านการอนุญาต ซึ่งจากข้อมูลที่ผ่านมาพบว่า ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ มีปริมาณการใช้ถุงมือเพิ่มขึ้นส่งผลให้เกิดปัญหาผู้ผลิตหรือนำเข้าถุงมืออย่างไม่ได้มาตรฐานหรือถุงมือที่ใช้แล้วมาบรรจุใหม่เพื่อส่งออกไปยังต่างประเทศ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยามีการดำเนินการควบคุมกำกับดูแลโดยร่วมกับกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค (บก.ปคบ.) กรณีตัวอย่าง การจับกุมการลักลอบผลิตถุงมือทางการแพทย์ในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี

โดยมีการจับกุมผู้กระทำความผิด พร้อมทั้งยึดของกลางไว้เป็นหลักฐาน โดยนำของกลางทั้งหมดไปจัดเก็บรักษาไว้ที่สถานที่จัดเก็บของกลางของกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค และหลังจากการพิจารณาคดีเสร็จสิ้นจะมีการตั้งคณะกรรมการร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อทำลายของกลาง

ในประเด็นการขออนุญาตของผู้ประกอบการรายย่อยหรือผู้ประกอบการที่เป็นวิสาหกิจชุมชน หรือกลุ่มเกษตรกร ในช่วงที่ผ่านมายังไม่มีผู้ประกอบการดังกล่าวยื่นขออนุญาตกับสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

ในส่วนของการกำกับดูแลผลิตภัณฑ์เครื่องมือแพทย์หลังออกสู่ตลาด สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยามีมาตรการจะมีหน้าที่ในการเฝ้าระวังความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์เครื่องมือแพทย์หลังออกสู่ตลาด และดำเนินการตามกฎหมายแก่ผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยเครื่องมือแพทย์

ในส่วนของการสนับสนุนการส่งออกผลิตภัณฑ์เครื่องมือทางการแพทย์ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา มีกระบวนการขออนุญาตผลิตเพื่อการส่งออก (ผอ.๑) ซึ่งเป็นกระบวนการที่ดำเนินการได้สะดวก รวดเร็ว สนับสนุนผู้ประกอบการผลิตเครื่องมือแพทย์ในประเทศไทยในการส่งออกไปยังต่างประเทศ ประเด็นการแพ้โปรตีนเป็นหัวข้อหนึ่งการทดสอบคุณภาพมาตรฐานของถุงมือศัลยกรรม ซึ่งมีมาตรฐานที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ กรณีถุงมือที่ทำจากน้ำยางธรรมชาติจะต้องมีค่าเตือนให้ผู้บริโภคได้รับทราบ

ในประเด็นการนำเข้าถุงมือยาง เนื่องจากผลิตภัณฑ์ถุงมือยางที่อยู่ในกำกับของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาจะต้องเป็นถุงมือยางที่มีวัตถุประสงค์ทางการแพทย์เท่านั้น ซึ่งได้แก่ ถุงมือศัลยกรรมและถุงมือสำหรับการตรวจโรค ในการพิจารณาอนุญาตผลิตหรือนำเข้าถุงมือสำหรับศัลยกรรม จะพิจารณาตามหลักเกณฑ์ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓๑) พ.ศ. ๒๕๔๗ เรื่อง ถุงมือสำหรับการศัลยกรรม และประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง ห้ามผลิต นำเข้าหรือขายถุงมือสำหรับการศัลยกรรมชนิดมีแป้ง พ.ศ. ๒๕๖๓ สำหรับการพิจารณาอนุญาตผลิตหรือนำเข้าถุงมือสำหรับการตรวจโรค จะพิจารณาตามหลักเกณฑ์ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง ถุงมือสำหรับการตรวจโรค พ.ศ. ๒๕๕๕

ประเด็นมาตรฐานที่เกี่ยวกับถุงมือ ในปัจจุบันมี ๔ มาตรฐาน ดังนี้

- ๑) ถุงมือสำหรับการตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์ชนิดใช้ครั้งเดียว (มาตรฐานบังคับ)
- ๒) ถุงมือยางปราศจากเชื้อสำหรับการศัลยกรรมชนิดใช้ครั้งเดียว (มาตรฐานทั่วไป)
- ๓) ถุงมือยางที่ใช้ในงานบ้าน (มาตรฐานทั่วไป)
- ๔) ถุงมือยางที่ใช้ในอุตสาหกรรมอาหาร (มาตรฐานทั่วไป)

รวมทั้งมีมาตรฐานที่เป็นวิธีทดสอบการหาปริมาณโปรตีนในถุงมือยาง ๑ มาตรฐาน คือ มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมถุงมือยางที่ใช้ทางการแพทย์ทำจากน้ำยางธรรมชาติ การหาโปรตีนสกัดด้วยน้ำด้วยวิธีโลว์รีดัดแปร

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมจะตรวจสอบการควบคุมคุณภาพการผลิตของโรงงานและผลการตรวจสอบคุณภาพผลิตภัณฑ์ที่ได้เก็บตัวอย่างส่งตรวจจากห้องปฏิบัติการทดสอบที่สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ทดสอบผลิตภัณฑ์ถุงมือยางในแต่ละมาตรฐานให้กับสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม อาทิ กรมวิทยาศาสตร์บริการ

กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กรมวิชาการเกษตร สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และการยางแห่งประเทศไทย

ในปี ๒๕๖๓ มีผู้มายื่นขออนุญาตและขอแสดงสัญลักษณ์เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ถุงมือยางธรรมชาติจากสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมจำนวนประมาณ ๑.๖ ล้านชิ้น และในปี ๒๕๖๔ มีจำนวนประมาณ ๒.๔ ล้านชิ้น สำหรับปี ๒๕๖๕ มีจำนวนลดลงเหลือประมาณ ๑ ล้านชิ้น

ปัจจุบันผู้นำเข้าถุงมือยางทางการแพทย์ที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ประกอบด้วย ผู้นำเข้าถุงมือตรวจโรค จำนวน ๑๐๓ ราย และผู้นำเข้าถุงมือศัลยกรรม จำนวน ๙ ราย และในส่วนของ การแจ้งเป็นผู้ผลิตถุงมือทางการแพทย์ มีผู้ผลิตถุงมือตรวจโรค จำนวน ๕๐ ราย และผู้ผลิตถุงมือศัลยกรรมจำนวน ๓ ราย

๗) สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.)

ผู้แทนจากสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมได้ให้ข้อมูลว่า การดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

ปัจจุบันมีมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมถุงมือยาง อยู่จำนวน ๔ มาตรฐาน ได้แก่

๑) ถุงมือสำหรับการตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์ชนิดใช้ครั้งเดียว เล่ม ๑ : เกณฑ์กำหนดสำหรับถุงมือที่ทำจากน้ำยางหรือสารละลายยาง มาตรฐานเลขที่ มอก. ๑๐๕๖ เล่ม ๑ - ๒๕๕๖ เป็นมาตรฐานบังคับ

๒) ถุงมือยางปราศจากเชื้อสำหรับการศัลยกรรมชนิดใช้ครั้งเดียว มาตรฐานเลขที่ มอก. ๕๓๘ - ๒๕๖๐ เป็นมาตรฐานทั่วไป

๓) ถุงมือยางที่ใช้ในงานบ้าน มาตรฐานเลขที่ มอก. ๒๔๗๖ - ๒๕๖๑ เป็นมาตรฐานทั่วไป

๔) ถุงมือยางที่ใช้ในอุตสาหกรรมอาหาร มาตรฐานเลขที่ มอก. ๒๕๐๕ - ๒๕๕๓ เป็นมาตรฐานทั่วไป และมีมาตรฐานที่เป็นวิธีทดสอบการหาปริมาณโปรตีนในถุงมือยาง ๑ มาตรฐาน คือ มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ถุงมือยางที่ใช้ทางการแพทย์ทำจากน้ำยางธรรมชาติ-การหาโปรตีนสกัดด้วยน้ำด้วยวิธีโลว์รีดัดแปร มาตรฐานเลขที่ มอก. ๒๖๕๙ - ๒๕๕๘

การควบคุม กำกับดูแล แบ่งตามชนิดของมาตรฐาน ดังนี้

มาตรฐานบังคับ : ผู้ผลิตและนำเข้า ต้องทำผลิตภัณฑ์ให้เป็นไปตามที่มาตรฐานกำหนด โดยต้องยื่นขออนุญาตในการผลิตและนำเข้าจาก สมอ.

มาตรฐานทั่วไป : ผู้ผลิตในประเทศไทยที่ประสงค์จะแสดงเครื่องหมาย มอก. กับผลิตภัณฑ์ถุงมือยาง ให้ยื่นขอได้ที่ สมอ.

โดย สมอ. จะตรวจสอบการควบคุมคุณภาพการผลิตของโรงงานและผลการตรวจสอบคุณภาพผลิตภัณฑ์ที่ได้เก็บตัวอย่างส่งตรวจจากห้องปฏิบัติการทดสอบที่ สมอ. ได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ทดสอบผลิตภัณฑ์ถุงมือยางในแต่ละมาตรฐานให้กับ สมอ.

หน่วยงานที่ทำหน้าที่ทดสอบคุณภาพ ตาม มอก. ถุงมือยาง แต่ละชนิด สามารถค้นหาได้จากเว็บไซต์ของ สมอ. www.tisi.go.th

เคยมีข้อร้องเรียนจาก นายอุทัย สอนหลักทรัพย์ นายกสมาคมสหพันธ์ชาวสวนยางแห่งประเทศไทย ที่ได้ยื่นหนังสือต่อนายกรัฐมนตรี ณ จุดบริการประชาชน ๑๑๑๑ ศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์ของรัฐบาล ขอให้พิจารณาแก้ไขปัญหาอุตสาหกรรมถุงมือยางของประเทศไทยที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาการผลิตที่ไม่ได้มาตรฐาน เป็นเหตุให้ผู้ประกอบการต่างประเทศขาดความเชื่อมั่นและชะลอการนำเข้าถุงมือยางจากประเทศไทย สาเหตุเนื่องมาจากนายหน้าที่เป็นกลุ่มมิถิฉาซีพต่างชาติได้รับเงินมัดจำไปแล้ว ไม่ส่งมอบถุงมือยาง หรือส่งมอบถุงมือยางที่ไม่ได้มาตรฐาน (นำถุงมือยางใช้แล้วมาทำความสะอาดแล้วบรรจุขายใหม่ เพื่อให้มีสินค้าส่งลูกค้าทันความต้องการ) สมอ. จึงได้กำหนดให้ถุงมือยางทางการแพทย์ต้องเป็นผลิตภัณฑ์ที่ต้องเป็นไปตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมถุงมือสำหรับการตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์ชนิดใช้ครั้งเดียว เล่ม ๑ : เกณฑ์กำหนดสำหรับถุงมือที่ทำจากน้ำยางหรือสารละลายยาง มาตรฐานเลขที่ มอก. ๑๐๕๖ เล่ม ๑ - ๒๕๕๖ (กำหนดให้เป็นมาตรฐานบังคับโดยให้มีผลบังคับใช้ วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๖๕)

๘) กรมวิทยาศาสตร์บริการ

บทบาทหน้าที่ของกรมวิทยาศาสตร์บริการที่เกี่ยวข้องกับถุงมือยาง มี ๓ หน้าที่หลัก ได้แก่

๑) การวิเคราะห์ทดสอบตามความต้องการของผู้รับบริการหรือลูกค้า อาทิ การทดสอบมาตรฐานผลิตภัณฑ์ตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) มาตรฐาน ISO มาตรฐาน ASTM ของสหรัฐอเมริกา และมาตรฐานอื่น ๆ โดยจะให้การรับรองเป็นใบรับรองผลการทดสอบ

๒) การพัฒนามาตรฐานผลิตภัณฑ์ อาทิ มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) และมาตรฐาน ISO ซึ่งเป็นมาตรฐานระดับสากล

๓) บทบาทเกี่ยวกับการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น การพัฒนามาตรฐานถุงมือยางสัมผัสทำอาหาร เพื่อพัฒนาด้านมาตรฐานของถุงมือยางให้ผู้ผลิตสามารถควบคุมการผลิตผลิตภัณฑ์ของตนเองและผู้ใช้ มีความมั่นใจด้านความปลอดภัย เป็นต้น

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมและสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา มีเงื่อนไขในการพิจารณาอนุญาตการผลิตและนำเข้าถุงมือยางโดยจะต้องมีผลการทดสอบจากหน่วยงานที่ได้รับการยอมรับในการจัดทำผลการทดสอบ ซึ่งกรมวิทยาศาสตร์บริการเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ทดสอบผลิตภัณฑ์ภายใต้เงื่อนไขที่สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมและสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยากำหนด กรณีตัวอย่าง ผู้ผลิตที่ต้องการขออนุญาตตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ในการผลิตผลิตภัณฑ์ถุงมือสำหรับการตรวจโรคจะต้องแสดงผลการทดสอบผลิตภัณฑ์ที่ผ่านการทดสอบจากหน่วยงานทดสอบที่ได้ขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑

ถุงมือยางสำหรับการตรวจโรคและถุงมือยางสำหรับการศัลยกรรมเป็นเครื่องมือทางการแพทย์ ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับองค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการมาตรฐาน หรือ ISO ที่มีบทบาทในการกำหนด และพัฒนามาตรฐานต่าง ๆ โดยกรมวิทยาศาสตร์บริการเป็นหน่วยงานหนึ่งที่เป็นคณะกรรมการวิชาการ ของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมซึ่งมีบทบาทในการร่วมแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานของถุงมือยางหรือผลิตภัณฑ์ยาง ทั้งนี้ ประเทศไทยเป็นสมาชิก

ขององค์การระหว่างประเทศ ว่าด้วยการมาตรฐานโดยมีสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเป็นหน่วยงานหลัก และในการดำเนินงานกรมวิทยาศาสตร์บริการจะประสานงานกับสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเป็นหลัก

ประเด็นความคืบหน้าการกำหนดมาตรฐาน ISO ถูงมืออย่างสัมพัทธ์ทำอาหาร ซึ่งเป็นโครงการศึกษาวิจัยที่กรมวิทยาศาสตร์บริการได้ขอรับการสนับสนุนทุนการศึกษาวิจัยจากสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) โดยเริ่มต้นจากการที่มาตรฐาน มอก. ๒๕๐๕ ซึ่งเป็นมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ใช้ในอุตสาหกรรมอาหารของประเทศไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับคุณสมบัติทางด้านกายภาพ แต่คู่ค้าในตลาดโลกมีความต้องการและให้ความสำคัญด้านความปลอดภัยเป็นอย่างมาก จึงต้องมีการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนามาตรฐาน มอก. ๒๕๐๕ ให้มีข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณสมบัติทางด้านกายภาพและความปลอดภัย ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จ และส่งต่อไปให้กับสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมได้ในปี ๒๕๖๖ และเมื่อจัดทำมาตรฐาน มอก. ๒๕๐๕ แล้วเสร็จ จะดำเนินการเสนอไปยังคณะกรรมการวิชาการคณะที่ ๔๕ Rubber and Rubber Products (ISO/TC ๔๕) ซึ่งดูแลด้านมาตรฐานผลิตภัณฑ์ยางเพื่อพิจารณาจัดทำมาตรฐาน ISO ต่อไป ทั้งนี้ หลายประเทศให้ความสำคัญกับมาตรฐาน ISO ถูงมืออย่างสัมพัทธ์ทำอาหารเป็นอย่างมาก และจากผลการศึกษาวิจัยในขั้นต้น พบว่า ถูงมืออย่างธรรมชาติที่ใช้ในอุตสาหกรรมอาหารของประเทศไทยมีข้อจำกัดหลายประการโดยเฉพาะการใช้ ถูงมืออย่างธรรมชาติกับอาหารที่เป็นไขมัน คณะกรรมการวิชาการจึงได้เสนอว่าควรชะลอการเสนอจัดทำมาตรฐาน ISO ไว้ก่อนเพื่อศึกษาผลกระทบและประโยชน์ที่จะเกิดกับผู้ผลิต และผู้บริโภคให้เกิดความชัดเจน

๓.๒ ถอดบทเรียนประเทศต้นแบบการพัฒนาอุตสาหกรรมถูงมืออย่างประเทศมาเลเซีย

มาเลเซียเป็นประเทศผู้ผลิตและส่งออกถูงมืออย่างรายใหญ่ของโลก เนื่องจากอุตสาหกรรมถูงมืออย่างเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่รัฐบาลมาเลเซียให้ความสำคัญและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการมุ่งพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์และเพิ่มขีดความสามารถในการส่งออก ประกอบกับมาเลเซียเป็นแหล่งผลิตยางพาราสำคัญของโลก ทำให้อุตสาหกรรมถูงมืออย่างของมาเลเซียมีการพัฒนา มาเป็นลำดับ ปัจจุบันถึงแม้ว่ามาเลเซียจะลดพื้นที่ปลูกยางพาราและหันไปปลูกปาล์มน้ำมันแทน แต่กลับก้าวขึ้นเป็นผู้ส่งออกถูงมืออย่างรายใหญ่อันดับ ๑ ของโลก ด้วยส่วนแบ่งตลาดโลกสูงถึงร้อยละ ๖๐ โดยมีตลาดส่งออกสำคัญ คือ สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป และญี่ปุ่น ขณะที่ไทยซึ่งเป็นผู้ส่งออกอันดับ ๒ มีส่วนแบ่งตลาดเพียงร้อยละ ๒๒ ทั้งนี้ พบว่ามาเลเซียมีสัดส่วนการผลิตถูงมืออย่างธรรมชาติเพียงร้อยละ ๓๗ แต่ผู้ผลิตถูงมืออย่างรายใหญ่ของมาเลเซียผลิตถูงมืออย่างสังเคราะห์ หรือถูงมืออย่างไนไตรล์ ร้อยละ ๖๓ ขณะที่ไทยมีสัดส่วนการผลิตถูงมืออย่างธรรมชาติอยู่ที่ร้อยละ ๖๒ และถูงมืออย่างสังเคราะห์ ร้อยละ ๓๘

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้มาเลเซียก้าวขึ้นเป็นผู้ส่งออกถูงมืออย่างรายใหญ่ที่สุดของโลก ได้แก่

๑) มาเลเซียมีนโยบายเพื่อช่วยเหลืออุตสาหกรรมยางพาราในประเทศ ตั้งแต่ต้นน้ำ ถึงปลายน้ำ และมีศักยภาพที่สามารถดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายได้อย่างเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน โดยมีหน่วยงานสำคัญที่สนับสนุนอุตสาหกรรมยางพาราอย่างเข้มแข็งและมีอำนาจหน้าที่ที่ชัดเจน

๒) รัฐบาลมาเลเซียมีมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมถุงมืออย่างจริงจัง โดยเฉพาะการให้สิทธิประโยชน์ด้านภาษี อาทิ การยกเว้นภาษีนำเข้าวัตถุดิบ และภาษีนำเข้าเครื่องมือเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิต รวมถึงการจัดตั้ง Malaysian Rubber Export Council เพื่อช่วยเหลือผู้ส่งออกในการรุกตลาดส่งออกใหม่และขยายตลาดส่งออกเดิม ส่งผลให้ผู้ส่งออกถุงมือของมาเลเซียสามารถจำหน่ายถุงมืออย่างผ่านตัวแทนจำหน่ายรายใหญ่ของประเทศคู่ค้าได้โดยตรง

๓) มาเลเซียหันมาเน้นการผลิตและส่งออกถุงมืออย่างสังเคราะห์ในสัดส่วนที่สูงขึ้น เมื่อเทียบกับถุงมืออย่างธรรมชาติตามความต้องการของตลาด หรือประเทศผู้นำเข้าหลักที่หันมาใช้ถุงมืออย่างสังเคราะห์มากขึ้นเพราะประเด็นการแพ้โปรตีนในถุงมืออย่างธรรมชาติ

๔) มาเลเซียมีความได้เปรียบในด้านการเชื่อมโยงอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ได้แก่ อุตสาหกรรมเครื่องมือแพทย์ซึ่งมีความเข้มแข็งมาก

๕) การมีเทคโนโลยีการผลิตและการตรวจสอบคุณภาพที่รวดเร็วและทันสมัย ส่งผลให้กระบวนการผลิตถุงมือของมาเลเซียมีประสิทธิภาพสูง ทั้งนี้ ปัจจุบันมาเลเซียสามารถผลิตถุงมืออย่างได้ไม่ต่ำกว่า ๑๐,๐๐๐ ชิ้นต่อชั่วโมง เทียบกับไทยที่ผลิตได้ ๓,๐๐๐ - ๖,๐๐๐ ชิ้นต่อชั่วโมง

๖) การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ถุงมือของมาเลเซียมีคุณภาพสูงและตรงตามความต้องการของประเทศคู่ค้า อาทิ ถุงมือผ่าตัด ถุงมือทนการเจาะทะลุ (สำหรับใช้ในโรงงานอุตสาหกรรม) และการพัฒนาถุงมืออย่างที่มีปริมาณสารโปรตีนต่ำเพื่อแก้ปัญหการแพ้สารโปรตีนในถุงมืออย่าง

๗) ผู้ผลิตถุงมือของมาเลเซียกว่าร้อยละ ๕๐ ได้รับมาตรฐาน SMG (Standard Malaysian Gloves) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ตรวจสอบและออกใบรับรองผลิตภัณฑ์ถุงมืออย่างทั้งชนิดที่มีแป้ง (powdered) และไม่มีแป้ง (Powder - Free) และเป็นไปตามมาตรฐานที่สำนักงานอาหารและยาของสหรัฐฯ (U.S. Food and Drug Administration : USFDA) กำหนด ส่งผลให้ถุงมือของมาเลเซียได้รับการยอมรับจากประเทศคู่ค้าสำคัญ

๘) บริษัทผู้ผลิตมาเลเซียหลายรายอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ดี เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้มาเลเซียขยายกำลังการผลิตได้อย่างรวดเร็ว

๙) ความต้องการใช้ถุงมืออย่างทั่วโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นผลจากความวิตกกังวลเกี่ยวกับโรคติดต่อต่าง ๆ

อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมถุงมือของมาเลเซียยังมีจุดอ่อนบางประการที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการส่งออกในระยะต่อไป ได้แก่

๑) ปัญหาขาดแคลนนํ้ายางชั้นซึ่งเป็นวัตถุดิบสำคัญในการผลิต ซึ่งเป็นผลจากการที่มาเลเซียมีนโยบายลดพื้นที่ปลูกยางพาราและหันไปปลูกปาล์มน้ำมันแทน ทำให้ต้องพึ่งพาการนำเข้าจากต่างประเทศ โดยเฉพาะจากไทย

๒) ด้านการผลิตของอุตสาหกรรมถุงมือของมาเลเซียต้องพึ่งพาแรงงานต่างชาติ เพื่อแก้ปัญหาต้นทุนค่าแรงที่สูงขึ้น บริษัทผู้ผลิตถุงมือจึงหันไปลงทุนในระบบการผลิตแบบอัตโนมัติ เพื่อแก้ปัญหาต้นทุนแรงงานที่สูงขึ้นและเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต

๓.๓ การวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ของอุตสาหกรรมถลุงมือยางธรรมชาติ ของประเทศไทย

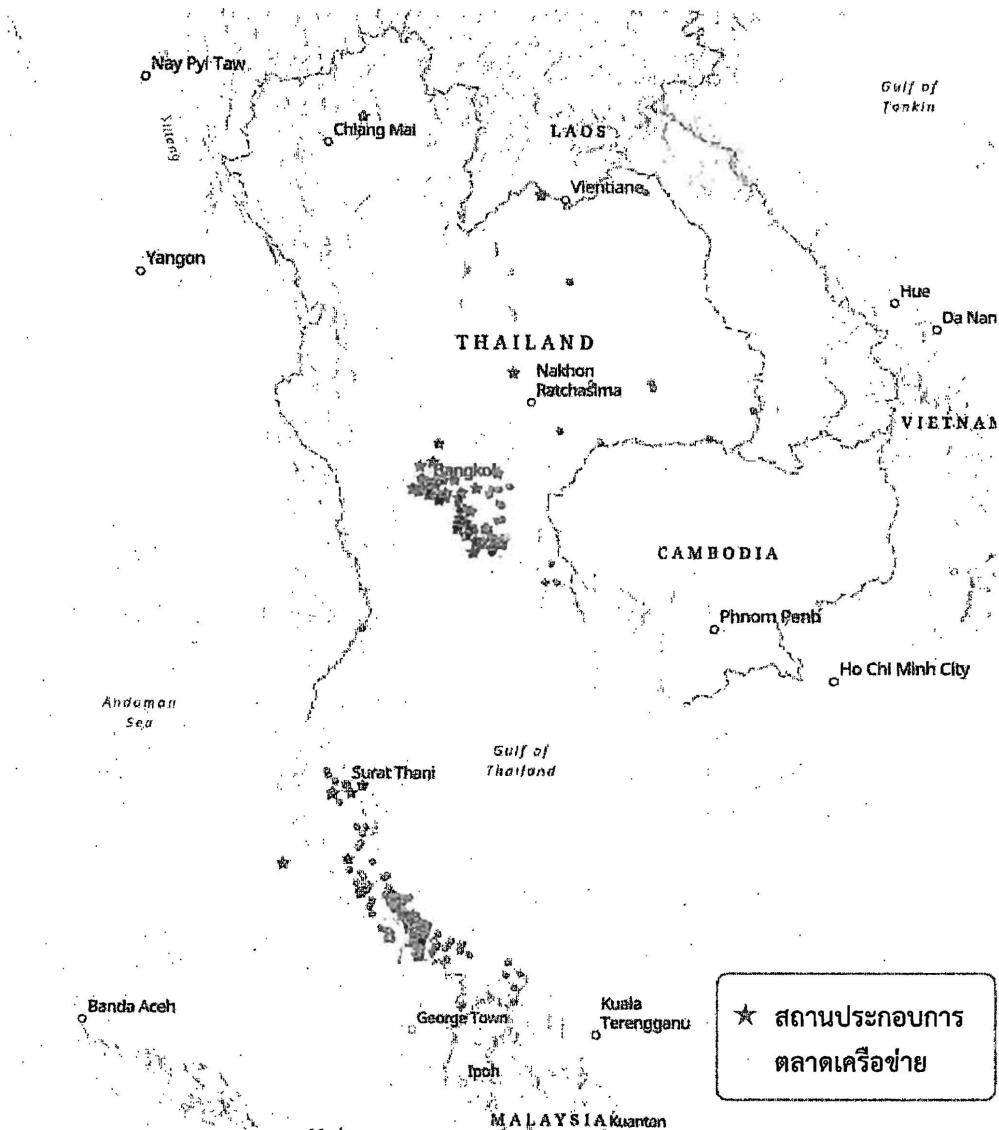
๑) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมในอุตสาหกรรม

๑.๑) ปัจจัยการผลิต

(๑) **น้ำยางชั้น** น้ำยางชั้นเป็นวัตถุดิบสำคัญของการผลิตถลุงมือยางธรรมชาติ ประเทศไทยมีความได้เปรียบการเป็นผู้ผลิตยางเป็นอันดับหนึ่งของโลก ดังนั้น ในด้านการผลิตไทยมีปริมาณน้ำยางชั้นที่เพียงพอในการผลิตถลุงมือยางธรรมชาติรวมถึงการส่งออกต่างประเทศ นอกจากนี้ ผู้ผลิตถลุงมือยางในไทยสามารถควบคุมและกำหนดลักษณะและคุณสมบัติของน้ำยางชั้นที่จะนำมาผลิตถลุงมือยางธรรมชาติให้ได้มาตรฐาน

(๒) **สถานที่ตั้งของโรงงานผลิตถลุงมือยางธรรมชาติ** ไทยมีความพร้อมและได้เปรียบในด้านสถานที่ตั้งของโรงงานผลิตถลุงมือยาง รวมถึงความพร้อมของสาธารณูปโภค การขนส่ง ระบบโลจิสติกส์ เนื่องจากสถานที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมถลุงมือยางธรรมชาติของไทย กระจายอยู่ในแหล่งปลูกยางของไทยทั้งในภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดตรัง สุราษฎร์ธานี และสงขลา และในภาคตะวันออก เช่น จังหวัดชลบุรี และระยอง เป็นต้น ทำให้ไทยได้เปรียบในด้านต้นทุนค่าขนส่งน้ำยางชั้น และสามารถลดต้นทุนการจัดเก็บวัตถุดิบ

จากข้อมูลกรมโรงงาน ณ ปัจจุบัน ประเทศไทยมีโรงงานประกอบธุรกิจถลุงมือยางจำนวน ๖๑ โรงงาน โดยส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ในภาคกลาง ภาคตะวันออก และภาคใต้ตอนล่าง (ภาพที่ ๒) และจากข้อมูลการขึ้นทะเบียนกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ มีผู้ประกอบการถลุงมือยางขึ้นทะเบียนกับกรมธุรกิจการค้า จำนวน ๔๕ ราย มูลค่าการลงทุน ๗,๑๕๙ ล้านบาท เป็นผู้ประกอบการสัญชาติไทย ๑๖ ราย มูลค่าการลงทุน ๕๔๖ ล้านบาท จากฐานข้อมูลตลาดเครือข่ายของการยางแห่งประเทศไทย พบว่า ปัจจุบันการยางแห่งประเทศไทยมีตลาดเครือข่ายที่ได้ดำเนินการซื้อขายน้ำยางสดจำนวน ๑๓๕ แห่ง โดยส่วนใหญ่จะมีการกระจุกตัวในภาคใต้และภาคตะวันออก โดยภาคใต้มีจำนวน ๘๘ แห่ง ภาคตะวันออก ๒๖ แห่ง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๑๑ แห่ง โดยการกระจายตัวของตลาดเครือข่ายรับซื้อน้ำยางสดแสดงดังภาพที่ ๓

ภาพที่ ๘ ตลาดเครือข่ายรับซื้อน้ำยางสด และสถานประกอบการถลุงมียาง

ที่มา: สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, ๒๕๖๕

ฝ่ายเศรษฐกิจยาง การยางแห่งประเทศไทย, ๒๕๖๕

ฐานข้อมูลกรมโรงงานอุตสาหกรรม, ๒๕๖๕

(๓) เทคโนโลยีการผลิต

เทคโนโลยี หรือเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญ ผู้ผลิตถลุงมียางธรรมชาติ รายใหญ่ของไทยส่วนใหญ่มีสายการผลิตรองรับการผลิตได้ทั้งถลุงมียางธรรมชาติ และถลุงมียางสังเคราะห์ สามารถปรับเปลี่ยนสมบัติของผลิตภัณฑ์ได้ตามความต้องการของลูกค้าที่หลากหลาย มีการนำระบบการผลิตแบบอัตโนมัติมาใช้ในกระบวนการผลิต ขณะเดียวกันในส่วนของพัฒนานวัตกรรมใหม่ ๆ อุตสาหกรรมถลุงมียางไทยก็มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เช่น การพัฒนาถลุงมียางธรรมชาติที่ลดโปรตีน เพื่อลดความเสี่ยงจากการแพ้โปรตีนในถลุงมียางธรรมชาติ การพัฒนาให้ถลุงมียางมีน้ำหนักเบา มีความยืดหยุ่นไม่ขาดง่าย ทนต่อความร้อน หรือสารเคมีได้ดี และลดความอับชื้นระหว่างสวมใส่ เป็นต้น

(๔) แหล่งเงินทุน

จากการเติบโตของตลาดถุงมือยางที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ ทำให้ได้รับความสนใจจากแหล่งเงินทุนในประเทศ ได้แก่ สถาบันทางการเงิน นอกจากนี้ยังได้รับการสนับสนุนการชดเชยดอกเบี้ยสำหรับการขยายกำลังการผลิตของโรงงานจากการยางแห่งประเทศไทย

๑.๒) กลยุทธ์ โครงสร้าง และการแข่งขัน

อุตสาหกรรมถุงมือยางธรรมชาติ มี Barrier to Entry จึงค่อนข้างมีอุปสรรคต่อการลงทุนของผู้ประกอบการรายใหม่ทั้งในจำนวนเงินลงทุนที่ค่อนข้างสูง และยังเป็นอุตสาหกรรมที่ต้องได้รับใบอนุญาตและใบรับรองมาตรฐานต่าง ๆ ที่เป็นมาตรฐานสากล โดยเฉพาะอย่างยิ่งถุงมือยางทางการแพทย์ ซึ่งในแต่ละประเทศต่างก็มีขั้นตอนที่ซับซ้อนและเงื่อนไขจำนวนมาก จำเป็นต้องใช้ระยะเวลาในการได้รับอนุมัตินานมากกว่า ๖ เดือน ทำให้ผู้ประกอบการรายใหม่ไม่สามารถดำเนินธุรกิจในตลาดต่าง ๆ ทั่วโลกได้ระยะเวลาสั้น ๆ และอาจทำให้มีต้นทุนในการดำเนินงานสูงกว่าผู้ประกอบการรายใหญ่ในปัจจุบัน เป็นอุปสรรคสำคัญในการเข้ามาลงทุนของผู้ประกอบการรายใหม่

๑.๓) ความเชื่อมโยงของอุตสาหกรรม ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ

อุตสาหกรรมถุงมือยางธรรมชาติ ถือเป็นอุตสาหกรรมปลายน้ำที่สำคัญของไทย โดยมีอุตสาหกรรมต้นน้ำและกลางน้ำในประเทศที่เชื่อมโยงกัน เริ่มต้นจากผู้ผลิตถุงมือยางจะรับซื้อน้ำยางชั้นจากโรงงานผลิตน้ำยางชั้น สำหรับวัตถุดิบอื่น ๆ มีทั้งซื้อในประเทศและนำเข้าจากต่างประเทศ จากนั้นมาผ่านกระบวนการผลิตในโรงงานผลิตถุงมือยาง ซึ่งสัดส่วนวัตถุดิบหรือสูตรผลิตขึ้นอยู่กับชนิดของถุงมือยางหรือคุณสมบัติถุงมือยางตามที่คุณสมบัติหรือความต้องการของลูกค้า โดยช่องทางการจำหน่ายสำหรับตลาดในประเทศมีหลายช่องทางทั้งขายให้กับโรงงานอุตสาหกรรมผู้ใช้ ขายตรงให้กับโรงพยาบาล ขายผ่านตัวแทนจำหน่าย หรือขายให้กับผู้ค้ารายย่อยโดยตรงเพื่อขายให้กับผู้บริโภค หรือผู้ใช้ในประเทศ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีสถานที่ตั้งอยู่บริเวณพื้นที่ใกล้เคียงกับแหล่งต้นน้ำและกลางน้ำ จึงมีความเชื่อมโยงอันดีตลอดห่วงโซ่ ผู้ผลิตสามารถตรวจสอบคุณภาพ หรือแก้ปัญหาคุณภาพน้ำยางชั้นได้ทันทีเพื่อให้การผลิตได้ตามความต้องการของผู้ใช้ ซึ่งจัดเป็นปัจจัยที่เสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้ผลิตถุงมือยางธรรมชาติของไทยได้ นอกจากนี้ ผู้ประกอบการรายใหญ่ของไทยบางรายยังมีอุตสาหกรรมที่ครบวงจรทั้งต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ซึ่งเป็นจุดแข็งที่ทำให้ไทยสามารถก้าวเป็นศูนย์กลางผู้ผลิตถุงมือยางธรรมชาติได้

๑.๔) การรวมกลุ่มของผู้ผลิตถุงมือยางของไทย

ผู้ผลิตถุงมือยางของไทยมีการรวมกลุ่มเป็นสมาคมผู้ผลิตถุงมือยางไทย มุ่งพัฒนาถุงมือยางไทยสู่ระดับโลก โดยมีเป้าหมายเพิ่มส่วนแบ่งตลาดโลกจาก ร้อยละ ๑๖ เป็นร้อยละ ๒๐ ภายใน ๕ ปี พร้อมทั้งยกระดับประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตถุงมือยางธรรมชาติของโลก โดยการเพิ่มศักยภาพแก่ผู้ประกอบการ แต่ยังมีข้อจำกัดในด้านการเข้าถึงแหล่งทุน กฎ ระเบียบ ต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีสมาคมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องและคอยสนับสนุนเพื่อพัฒนาทางพาราและผลิตภัณฑ์พาราของไทยอย่างเป็นระบบ เช่น สมาคมยางน้ำยางชั้นไทย สมาคมยางพาราแห่งประเทศไทย เป็นต้น

๑.๕) นโยบายภาครัฐ

ในการผลักดันให้ไทยเป็นศูนย์กลางทางธรรมชาติ นอกจากปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว การได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐก็ถือเป็นปัจจัยที่สำคัญด้วยเช่นกัน ประเทศไทยมีความพยายามในการกำหนดนโยบายต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมยางพารา ซึ่งเน้นการผลิตทางด้านต้นน้ำ อีกทั้งนโยบายมาจากหลายหน่วยงาน ทำให้การดำเนินงานไปสู่เป้าหมายเป็นลักษณะต่างคนต่างทำ ไทยควรต้องจัดทำยุทธศาสตร์ยางพาราเป้าหมายและผลิตภัณฑ์เป้าหมายที่สะท้อนความเป็นจริงและตรงกับความต้องการของตลาดในปัจจุบันและอนาคต ในส่วนของการพัฒนาเทคโนโลยี ประเทศไทยยังไม่มีเป้าหมายที่ชัดเจนผลิตชั้นปลายน้ำ ส่วนใหญ่เป็นการกำหนดแนวทางในการพัฒนาพันธุ์ตามยุทธศาสตร์ต่าง ๆ แต่ยังขาดการวิจัยและพัฒนาพันธุ์อย่างจริงจังและต่อเนื่อง ส่วนในชั้นกลางน้ำ ไทยจะเน้นหนักในการสร้างความร่วมมือ และแสวงหาความร่วมมือในการวิจัยและพัฒนามากกว่าการพัฒนาด้านเทคโนโลยี ทั้งนี้ หน่วยงานของรัฐต้องมีความร่วมมือ และบูรณาการกับหลายภาคส่วน เพื่อให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมยางทั้งระบบอย่างยั่งยืน ได้แก่

(๑) สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) เร่งส่งเสริมการลงทุนในกิจการยางพารา เพื่อสนับสนุนผู้ประกอบการ สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง ทั้งด้านการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ด้านการลงทุน และการบริการผ่านมาตรการต่าง ๆ

(๒) กระทรวงพาณิชย์ ช่วยผลักดันในเรื่องการตลาด การลงทุน และการสร้างความเชื่อมั่นให้กับผลิตภัณฑ์ยางของไทย จัดกิจกรรมการจับคู่ธุรกิจระหว่างผู้ค้าและผู้ซื้อถูงมือยาง

(๓) ศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติ (MTEC) และหน่วยงานต่าง ๆ รวมถึงผู้ประกอบการ ร่วมบูรณาการในเรื่องงานวิจัยและพัฒนานวัตกรรม และเทคโนโลยีถูงมือยางธรรมชาติอย่างต่อเนื่อง และตรงตามความต้องการของผู้ใช้ เช่น การลดปริมาณโปรตีนในถูงมือยางธรรมชาติ เป็นต้น

๒) การวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรค อุตสาหกรรมถูงมือยางของไทย

๒.๑) จุดแข็ง

(๑) มีน้ำยางสดที่เป็นวัตถุดิบในการแปรรูปน้ำยางชั้นที่มีคุณภาพและเพียงพอสำหรับใช้ในการพัฒนาอุตสาหกรรมถูงมือยางของไทยตลอดโซ่อุปทาน

(๒) ถูงมือที่ผลิตจากยางธรรมชาติมีคุณสมบัติย่อยสลายได้ง่ายเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เมื่อเทียบกับถูงมือยางสังเคราะห์ ซึ่งศูนย์เทคโนโลยีโลหะและวัสดุแห่งชาติได้มีผลการศึกษาระเมินเปรียบเทียบกับคาร์บอนเครดิตและผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมของการผลิตถูงมือยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์ตลอดห่วงโซ่คุณค่า โดยจะมีส่วนช่วยในการสนับสนุนการผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางถูงมือยางธรรมชาติ

(๓) ถูงมือที่ผลิตจากยางธรรมชาติมีความยืดหยุ่นสูงทำให้ผู้ใช้งานรู้สึกสบายในการสวมใส่ ไม่ก่อให้เกิดอาการแสบหรือปวดเมื่อยเมื่อใช้งานเป็นเวลานาน

(๔) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมถูงมือยางชั้นนำของไทย มีประสบการณ์ในอุตสาหกรรมมายาวนาน โดย ปี ๒๕๖๔ ไทยเป็นประเทศผู้ผลิตและส่งออกถูงมือยางอันดับที่ ๓ ของโลก ครองส่วนแบ่งตลาด

ประมาณร้อยละ ๑๑ รองจากมาเลเซีย และจีน ที่ครองส่วนแบ่งตลาดประมาณร้อยละ ๕๐ และร้อยละ ๑๙ ตามลำดับ

(๕) โรงงานผลิตถุงมือยางในประเทศไทยขนาดใหญ่มีศักยภาพในการผลิตสินค้าได้คุณภาพมาตรฐาน สอดคล้องกับความต้องการของตลาดถุงมือยางโลก โดยมีตัวแทนจำหน่ายหรือฝ่ายการตลาด อยู่ต่างประเทศที่เป็นตลาดหลัก เช่น สหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรป เป็นต้น

(๖) ประเทศไทยมีการวิจัยเทคโนโลยีที่สามารถผลิตถุงมือยางธรรมชาติแบบโปรตีนต่ำ ซึ่งเป็นที่ต้องการของตลาดโลก

(๗) สถาบันเกษตรกรหลายแห่งมีศักยภาพในการสร้างกลไกความร่วมมือ เพื่อเชื่อมโยงกระบวนการผลิต ตั้งแต่การจัดการสวนยางอย่างยั่งยืน การรวบรวมผลผลิตน้ำยางสด เพื่อเป็นวัตถุดิบให้แก่โรงงานน้ำยางข้น และอุตสาหกรรมถุงมือยาง ภายใต้แนวคิดการจัดการยางพาราอย่างยั่งยืนตลอดโซ่อุปทาน

๒.๒) จุดอ่อน

(๑) อุตสาหกรรมถุงมือยางไทยขาดความพร้อมด้านอุตสาหกรรมสนับสนุน (Supporting Industry) เช่น ผู้ผลิตเครื่องจักรกลหรืออุปกรณ์สำหรับแปรรูปผลิตภัณฑ์ถุงมือยางภายในประเทศ โดยส่วนใหญ่ประเทศไทย จะนำเข้าเครื่องจักรจากมาเลเซียและจีน

(๒) อุตสาหกรรมถุงมือยางไทย ขาดการประชาสัมพันธ์และการทำการตลาดเชิงรุก เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ถุงมือยางที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รวมถึงการวิจัยในเชิงวิทยาศาสตร์เพื่อแสดงให้เห็นว่า ถุงมือยางธรรมชาติใช้แล้วปลอดภัยไม่ก่อให้เกิดอาการแพ้

(๓) อุตสาหกรรมถุงมือยางไทยขาดกลไกเชื่อมโยงในการนำผลงานวิจัยด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์ มาต่อยอดผลิตจริงในเชิงพาณิชย์ รวมถึงขาดแคลนนักวิจัยรุ่นใหม่ ด้านอุตสาหกรรมการแปรรูป เป็นผลิตภัณฑ์ยาง

(๔) ถุงมือยางธรรมชาติมีความหนาและหนักกว่าถุงมือยางสังเคราะห์ เนื่องจากข้อจำกัด ในเรื่องของความบางอนุภาคของยางธรรมชาติมีขนาดใหญ่กว่าอนุภาคของยางสังเคราะห์

(๕) ต้นทุนการผลิตสูงเมื่อเทียบกับประเทศคู่แข่ง

(๖) ต้นทุนพลังงานสูง จากการปรับตัวของราคาน้ำมันและแก๊สพุ่งตัมแพงขึ้น ซึ่งเป็นต้นทุน สำคัญในขั้นตอนการล้างและการอบ (มาเลเซียมีต้นทุนแก๊สพุ่งตัมต่ำกว่าไทยประมาณร้อยละ ๓๐)

(๗) เครื่องจักรและเทคโนโลยีการผลิตถุงมือยางของประเทศไทยมีประสิทธิภาพน้อยกว่า คู่แข่งอย่างมาเลเซีย ซึ่งเครื่องจักรในการผลิตถุงมือยางสังเคราะห์สามารถผลิตได้ในปริมาณมาก และควบคุมความสม่ำเสมอของคุณภาพถุงมือยางได้ดีกว่าการผลิตถุงมือยางธรรมชาติ

๒.๓) โอกาส

(๑) แนวโน้มความต้องการใช้ถุงมือยางเพิ่มขึ้นในภาคครัวเรือน และภาคบริการ รวมถึงผลกระทบจากการระบาดของโควิด-19 ที่ยังคงอยู่

(๒) ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ทำให้อุตสาหกรรมทางการแพทย์ มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง

(๓) ประชาคมโลกให้ความสำคัญกับการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ซึ่งถุงมือยางที่ผลิต จากยางธรรมชาติ มีภาพลักษณ์ในการมีส่วนช่วยลดซ้บก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์

(๔) ภาครัฐสนับสนุนสินเชื่ออัตราดอกเบี้ยต่ำ ในการปรับปรุงประสิทธิภาพของเครื่องจักร และอุปกรณ์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมถลุงมือยาง และมีกองทุนพัฒนายางพารา ภายใต้พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ ในการพัฒนายางพาราอย่างเป็นระบบครบวงจร ตลอดโซ่อุปทาน

(๕) ภาครัฐมีการพัฒนาเส้นทางคมนาคมขนส่งใหม่ๆ เพื่อเชื่อมโยงไทยเป็นศูนย์กลางระบบโลจิสติกส์ของภูมิภาคอาเซียน ซึ่งสนับสนุนการเป็นฐานการผลิตถลุงมือยางธรรมชาติเพื่อกระจายไปยังภูมิภาคต่าง ๆ ของโลก

(๖) ภาครัฐมีนโยบาย BCG Model ซึ่งอุตสาหกรรมถลุงมือยางเป็นเป้าหมายและส่วนหนึ่งของอุตสาหกรรมทางการแพทย์

(๗) กรณีที่ราคาวัตถุดิบยางสังเคราะห์เพิ่มสูงขึ้นซึ่ง มีโอกาสให้โรงงานผลิตถลุงมือยางจะเปลี่ยนมาใช้ยางธรรมชาติเป็นวัตถุดิบในการผลิตเพิ่มมากขึ้น

๒.๔) อุปสรรค

(๑) ประเทศผู้นำเข้าและผู้ใช้อย่างกำหนดเงื่อนไขทางการค้า โดยต้องการผลิตภัณฑ์ยางพาราที่มาจากจัดการสวนยางอย่างยั่งยืน มีกระบวนการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตลอดโซ่อุปทาน

(๒) ผลิตภัณฑ์คู่แข่ง (ถลุงมือยางสังเคราะห์) สร้างกระแสข่าวเกี่ยวกับอาการแพ้ อันเนื่องมาจากการใช้ถลุงมือยางธรรมชาติ ส่งผลให้ผู้ที่มีความกังวลเรื่องการแพ้โปรตีนในถลุงมือจากยางธรรมชาติ

(๓) ห้องปฏิบัติการทดสอบและรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ยางมีน้อย ทำให้การรับรองล่าช้า

(๔) ราคาขางพารามีความผันผวนและถูกกำหนดมาจากตลาดต่างประเทศ รวมถึงขึ้นอยู่กับราคาขางสังเคราะห์ และราคาน้ำมันในตลาดโลก

(๕) การแข่งขันในตลาดโลกเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากประเทศคู่แข่ง เช่น จีน มาเลเซีย มีการเข้าไปลงทุนด้านการผลิตและตั้งโรงงานแปรรูปขางพาราในประเทศเวียดนาม พม่า กัมพูชา และ สปป. ลาว เพิ่มขึ้น

(๖) ไทยขาดยุทธศาสตร์ที่ชัดเจนในการก้าวไปเป็นศูนย์กลางถลุงมือยางจากธรรมชาติ

(๗) ต่างประเทศมีการวิจัยและพัฒนาวัตถุดิบใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ทดแทนวัตถุดิบขางธรรมชาติ

(๘) กฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคของไทยต่อการตั้งโรงงาน ขยายการผลิต ทำให้การลงทุนใช้เวลานาน รวมทั้งการสนับสนุนจากภาครัฐ และความเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังน้อย

(๙) ผู้ประกอบการ SMEs ของไทยขาดเงินทุนในการเข้าสู่อุตสาหกรรมถลุงมือยางธรรมชาติ เพื่อนำมาพัฒนาระบบการผลิตให้มีประสิทธิภาพ อุตสาหกรรมถลุงมือยางใช้เงินลงทุนสูงส่งผลให้สถาบันการเงินของไทยพิจารณาปล่อยสินเชื่ออย่างระมัดระวัง

บทที่ ๔ สรุปและข้อเสนอแนะ

๔.๑ สรุปผลการพิจารณา

จากความสำคัญของอุตสาหกรรมถลุงมือยางธรรมชาติและความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐) และแผนปฏิรูปประเทศด้านเศรษฐกิจ (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕) และเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ถลุงมือยางธรรมชาติของไทย จนนำไปสู่การเป็นศูนย์กลางผลิตและส่งออกยางธรรมชาติอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมจึงมีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาการศึกษาการส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ กรณีศึกษาผลิตภัณฑ์ถลุงมือยาง เพื่อให้รัฐบาลและหน่วยงาน/องค์กรที่เกี่ยวข้องนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อเกษตรกรชาวสวนยาง ผู้ประกอบการแปรรูปยางขั้นต้น ผู้แปรรูปถลุงมือยางธรรมชาติและประเทศมากยิ่งขึ้น โดยวัตถุประสงค์หลักของการศึกษาเพื่อ เสนอแนะแนวทางในการส่งเสริมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ (ถลุงมือยางธรรมชาติ) เพื่อให้เกิดการใช้ยางพาราในประเทศเพิ่มมากขึ้น

วิธีการศึกษาและเก็บข้อมูล โดยการรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจ เอกสารวิชาการ และแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ในการวิเคราะห์ การเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูล/ข้อเท็จจริงและข้อเสนอแนะ การศึกษาดูงาน การรับฟังความคิดเห็นเชิงพื้นที่ในพื้นที่เป้าหมาย และการประชุมระดมความคิดเห็นจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกและการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในของการส่งเสริมการแปรรูปถลุงมือยางธรรมชาติของประเทศไทย และจัดทำข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมแปรรูปถลุงมือยางธรรมชาติ

จากการศึกษา รวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ ระดมความคิดเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พบว่าจากสถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ และจากสภาพสังคมผู้สูงอายุที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดกระแสการดูแลสุขภาพ และป้องกันการติดเชื้อต่าง ๆ ส่งผลให้อุปสงค์ หรือความต้องการใช้ถลุงมือยางของโลกอยู่ในระดับสูง โดยการวิเคราะห์จากมูลค่าและปริมาณการส่งออกถลุงมือยางของประเทศผู้ผลิตถลุงมือยางหลักที่เพิ่มสูงขึ้น ประเทศไทยมีข้อได้เปรียบในด้านวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตถลุงมือยางธรรมชาติ จากการที่เป็นแหล่งผลิตน้ำยางชั้นคุณภาพดี และส่งออกยางมากเป็นอันดับหนึ่งของโลก อย่างไรก็ตาม กลับพบว่าศักยภาพในการแข่งขันของถลุงมือยางธรรมชาติของประเทศไทยกลับลดลงและไม่สามารถใช้จุดแข็งในเรื่องของการเป็นผู้ผลิตและส่งออกน้ำยางธรรมชาติอันดับ ๑ ของโลกในการแข่งขันได้ ทั้งนี้ เนื่องมาจากสาเหตุหลักที่ประเทศผู้ผลิตถลุงมือยางหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศสหรัฐอเมริกา มีความกังวลเรื่องการแพ้โปรตีนในถลุงมือจากยางธรรมชาติ จึงหันไปให้ความสนใจในการใช้ถลุงมือยางสังเคราะห์แทนถลุงมือยางธรรมชาติ นอกจากนี้ ต้นทุนการผลิตถลุงมือยางธรรมชาติที่สูงกว่าถลุงมือยางสังเคราะห์ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อศักยภาพในการแข่งขัน ผู้ประกอบการผลิตถลุงมือยางธรรมชาติในไทยมากกว่าร้อยละ ๖๐ เป็นโรงงานขนาดเล็กมีกำลังเครื่องจักร ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ แรงม้า ขณะที่โรงงานขนาดใหญ่ที่มีกำลังเครื่องจักรเกิน ๑๐๐,๐๐๐ แรงม้า มีเพียงร้อยละ ๘.๙๓ จึงเป็นข้อจำกัดทั้งในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การลดต้นทุนการผลิต และการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการผลิตถลุงมือยาง

อย่างไรก็ตาม จากจุดเด่นของถุงมือที่ผลิตจากยางธรรมชาติที่มีความยืดหยุ่นสูง ทำให้ไม่เกิดอาการเกร็งหรือปวดเมื่อยเมื่อใช้งานเป็นเวลานานและสามารถย่อยสลายได้ง่ายกว่าถุงมืออย่างสังเคราะห์ ทำให้ถุงมืออย่างสังเคราะห์ไม่สามารถทดแทนถุงมืออย่างธรรมชาติได้ทั้งหมด

จากการศึกษาสถานการณ์การผลิต การใช้ และการส่งออกถุงมืออย่างธรรมชาติของไทย เปรียบเทียบกับประเทศผู้ผลิตถุงมืออย่างอันดับหนึ่งของโลก คือประเทศมาเลเซีย พบว่าประเทศมาเลเซีย มีข้อได้เปรียบทั้งด้านเทคโนโลยีและประสิทธิภาพของเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตถุงมืออย่างของประเทศมาเลเซียที่มีการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตอย่างต่อเนื่องด้านต้นทุนพลังงาน อีกทั้งประเทศมาเลเซีย มีนโยบายและเป้าหมายในการพัฒนาถุงมืออย่างอย่างเป็นระบบและชัดเจน ตลอดจนมีแผนการสนับสนุนจากภาครัฐและหน่วยงานต่าง ๆ อย่างเป็นระบบและมีการบูรณาการ ขณะที่ประเทศไทยไม่มียุทธศาสตร์ที่ชัดเจนและเป็นแบบต่างคนต่างทำ

๔.๒ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากการระดมความคิดเห็นเห็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการใช้ยางพาราในการแปรรูปถุงมืออย่างของประเทศไทย สามารถนำมาวิเคราะห์และสรุปประเด็นข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะได้ดังนี้

๑) การยางแห่งประเทศไทย ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานเจ้าภาพหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมถุงมืออย่างธรรมชาติของประเทศไทย ร่วมกับสมาคมผู้ประกอบการ (ภาคเอกชน) สถาบันเกษตรกรและสถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้อง ภายใต้ Public & Private Partnership (PPP) ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งองค์กรตามพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ ในการเป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร บริหารจัดการเกี่ยวกับการเงินของกองทุน ตลอดจนส่งเสริมและสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา

๒) ตั้งเป้าหมาย ยกกระดับผลิตภัณฑ์ถุงมืออย่างธรรมชาติของไทย เป็นอุตสาหกรรมการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตลอดโซ่อุปทาน เพื่อสร้างความแตกต่าง (Differentiate) จากคู่แข่ง

๓) ทำการตลาดเชิงรุก มุ่งเน้นประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์ถุงมืออย่างธรรมชาติของไทย มีส่วนช่วยในการลดภาวะโลกร้อน เป็นผลิตภัณฑ์ที่ย่อยสลายง่าย ใช้แล้วไม่สร้างความระคายเคืองผ่านกระบวนการรับรองมาตรฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง สามารถแสดงผลการพิสูจน์ทางด้านวิทยาศาสตร์

๔) ส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาวิจัยและพัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและยกระดับคุณภาพของถุงมืออย่างธรรมชาติของไทยให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล และเร่งสร้างนักวิจัยรุ่นใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์ถุงมืออย่างธรรมชาติ

๕) กำหนดกระบวนการ เพื่อยกระดับผลิตภัณฑ์ถุงมืออย่างธรรมชาติของไทย ดังนี้

๕.๑) ใช้แนวคิดตลาดนำการผลิต โดยกำหนดพื้นที่เป้าหมายส่งเสริมอุตสาหกรรมการผลิตถุงมืออย่างธรรมชาติที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตลอดโซ่อุปทาน เช่น ภาครัฐร่วมกับสมาคมผู้ผลิตถุงมืออย่างไทย ใช้พื้นที่ที่ตั้งโรงงานผลิตถุงมืออย่าง โรงงานน้ำยางข้น ในรัศมี ๑๐๐ กิโลเมตร รอบโรงงานเป็นลำดับแรก เพื่อกำหนดเป็นพื้นที่เป้าหมายในการจัดทำโครงการส่งเสริมการจัดการสวนยางอย่างยั่งยืนตลอดโซ่อุปทานที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมและมีการจัดการระบบโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพ เกษตรกรมีตลาดรับซื้อน้ำยางสดคุณภาพรองรับที่ชัดเจน

๕.๒) ใช้กลไก การรวมกลุ่มเป็นเกษตรแปลงใหญ่ กลุ่มเกษตรกร หรือสหกรณ์ เพื่อนำเกษตรกรในพื้นที่เป้าหมายดังกล่าว เข้าสู่กระบวนการตรวจรับรองการจัดการสวนยางอย่างยั่งยืนแบบกลุ่ม โดยกองทุนพัฒนายางพาราสนับสนุนค่าใช้จ่ายส่วนหนึ่งร่วมกับเกษตรกร (Cost Sharing) มีกลุ่มเกษตรกรหรือสหกรณ์ ทำหน้าที่รวบรวมผลผลิตน้ำยางสดจากสวนยางที่ผ่านการตรวจรับรองการจัดการสวนยางอย่างยั่งยืนส่งให้แก่โรงงานน้ำยางชั้น เพื่อส่งต่อไปยังโรงงานผลิตถุงมือยาง โดยมีระบบตรวจสอบย้อนกลับ (Traceability)

๕.๓) ใช้ความร่วมมือระหว่างภาครัฐร่วมกับผู้ประกอบการ อาทิ สมาคมผู้ผลิตถุงมือยางไทย ในการกำหนดมาตรการจูงใจเกษตรกรเข้าสู่กระบวนการจัดการสวนยางอย่างยั่งยืน เช่น การทำเกษตรพันธะสัญญาร่วมกันระหว่างโรงงานผลิตถุงมือยาง โรงงานน้ำยางชั้น ในการรับซื้อน้ำยางสดจากกลุ่มเกษตรกรที่ผ่านกระบวนการตรวจรับรองการจัดการสวนยางอย่างยั่งยืนแบบกลุ่มในราคานำตลาด

๕.๔) ภาครัฐร่วมกับสถาบันการเงิน ในการสนับสนุนสินเชื่ออัตราดอกเบี้ยต่ำ (Soft Loan) ให้แก่ผู้ประกอบการโรงงานผลิตถุงมือยาง และโรงงานน้ำยางชั้น ในการปรับปรุงกระบวนการผลิตสู่การปล่อยคาร์บอนด์เป็นศูนย์ (Zero Emission)

๕.๕) ภาครัฐร่วมกับผู้ประกอบการ อาทิ สมาคมผู้ผลิตถุงมือยางไทย เพื่อนำอุตสาหกรรมถุงมือยางไทย เข้าสู่กระบวนการตรวจรับรองมาตรฐานการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตลอดโซ่อุปทาน จากหน่วยงานมาตรฐานที่เกี่ยวข้องในเวทีสากลระหว่างประเทศ และการเข้าสู่ตลาดคาร์บอนเครดิตในอนาคต